LEEUWENHARTEN I-VII

Constantia Oomen

https://leeuwenharten.wordpress.com/

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Rob Nanninga – Wie maakte deze foto? Beantwoord – Leeuwenharten Deel I

Originele publicatiedatum: 4 juli 2014

Inhoud

Wie maakte deze foto?
Tekeningen die ik maakte
Wie maakte deze foto?, vervolg
Vraag beantwoord
Meer foto's van Rob Nanninga
Voetnoten

Wie maakte deze foto?

Rob Nanninga, rond 1992 – foto die Rob mij stuurde

Hallo iedereen.

Ik beloof dat ik snel weer een blog schrijf, maar er is iets gebeurd en ik hoop dat Google weer eens een wondertje kan verrichten.

Na het zeer trieste en recente overlijden op 30 mei 2014 van mijn dierbare vriend Rob Nanninga, is er nu een Wikipedia pagina voor hem gecreëerd, kijk hier (Nederlands) en hier (Engels).

Robs trouwe vriend Jan Willem Nienhuys van de Stichting Skepsis schreef een prachtig In Memoriam voor Rob en hij opende met: [1]

> De hoofdredacteur van *Skepter*, Rob Nanninga, overleed op 30 mei 2014 op 58-jarige leeftijd. Sinds Skepsis werd opgericht, was hij er intensief bij betrokken. Als geen ander beïnvloedde hij door zijn werkwijze en voorbeeld de stijl van Skepsis.

Rob Nanninga is een heel bescheiden en wijze, liefhebbende en zorgzame man. Ja, ik neem aan dat hij er nog steeds is, nu aan de "andere kant". Het ging hem niet om hemzelf, maar om de ander. Foto's van hem zijn zeldzaam. Hij wilde niet dat mensen hem zagen, hij leefde in de schaduw (van Groningen). Vanuit Groningen deed hij zijn enorm belangrijke werk als de hoofdredacteur van het blad Skepter, het gerespecteerde en degelijke tijdschrift van de Stichting Skepsis. De *Skepter* was zijn geesteskind (ik geef toe dat het woord in skeptische zin wat curieus aandoet). Met een evenzeer grote nauwkeurigheid verzorgde hij de skeptische website.[2]

Maar nu is er dus een Wikipedia artikel over Rob. Ik weet dat mensen van plan zijn een paspoortfoto van Rob te gebruiken, dezelfde als die gebruikt is op de website van Skepsis. Rob hoort thuis op Wikipedia. Ik zou echter graag een andere foto van Rob in Wikipedia zien, maar ik weet niet wie de maker van deze foto is. Het is de foto die bovenaan dit blog staat. Gezien de tegenwoordig strikte eisen van Wikipedia omtrent beeldgebruik kan ik geen foto op Wikipedia plaatsen als ik geen toestemming heb van de maker.

Rob stuurde mij deze foto zelf op 17 mei 2012. Als begeleidende tekst schreef hij me:

> Iemand stuurde me laatst de onderstaande foto.
>
> Wellicht had ik dat blauwe jasje gekocht voor
>
> een tv-optreden in 1992. Dan was ik toen dus
>
> ongeveer 37. Het kan ook wel wat later zijn.
>
> Groetjes,
>
> Rob

Op deze foto schijnt Robs waarachtige persoonlijkheid door: zijn ongelooflijk lieve lach gecombineerd met een soort puzzelachtige, vorsende blik. Wat mij altijd het meeste opvalt aan Rob is zijn bijna hypnotiserende oogopslag. Ik had ooit een zeer belangrijke "astrale" ervaring met Rob. Het was deze uitzonderlijk sterke en tijdloze ervaring die mij op een onwaarschijnlijk solide manier aan Rob verbond, zoals alleen "het lot" dat kan. Op dit moment vertel ik de inhoud ervan nog niet, maar ik zag Rob intens naar me (op)kijken, terwijl hij (met andere mensen) aan een kampvuur gezeten was. Zijn ogen spraken boekdelen.[3]

Tekeningen die ik maakte

Ik maakte tekeningen van deze foto:

Rob Nanninga, door Constantia Oomen

Rob Nanninga, door Constantia Oomen

Maar toen ik ontdekte dat ik beter *dik* papier kon gebruiken – ik was dit tijdelijk vergeten – maakte ik de, in mijn optiek, beste tekening:

Kleur:

Rob Nanninga, door Constantia Oomen

Detail linker oog (voor de kijker: rechts):

Zwart-wit versie:

Rob Nanninga, door Constantia Oomen

Wie maakte deze foto?, vervolg

Terug naar de genoemde foto. Ik persoonlijk zou het zeer waarderen als er een foto van een jongere Rob op Wikipedia komt. Natuurlijk vind ik een recente foto van Rob ook zeer okay, maar er zou echt een foto van Rob bij moeten van toen hij nog in zijn meer "mobiele" jaren was; toen hij nog aan publieke optredens deed en er – eerlijk is eerlijk – wat gezonder uitzag. Er is, zoals u kunt zien, een substantieel verschil in de "jongere" en "latere" versie van Rob.

Dus, alstublieft, kan de maker van deze foto contact met me opnemen, en me hopelijk toestemming geven om deze foto op Wikipedia te zetten? Vanzelfsprekend zal uw naam daarbij vermeld worden.

Dank u voor uw hulp!

Constantia

Vraag beantwoord

Tot mijn verrassing bleek het Robs aardse vriendin, Jolanda Hennekam, te zijn, die de foto van Rob gemaakt had. Naar aanleiding van dit blog nam ze contact met me op via mijn website. Ik wist dit dus niet, omdat Rob tegen mij slechts gezegd had dat "iemand" hem deze foto gestuurd had.[4]

Ik vroeg haar of het in orde was dat ik deze foto van hem op Wikipedia zetten, maar daar gaf ze me geen antwoord op. In november 2016 gaf ze echter wel aan Wikipedia toestemming om deze foto te gebruiken, waarbij ze ook het origineel verstrekte. Hier kwam voor mij een verrassende wending in het verhaal over Rob en deze specifieke foto.[5] Ik hoop dat er een hogere resolutie beschikbaar is, maar tot dusver is de foto in Wikipedia het enige wat beschikbaar geworden is.

Meer foto's van Rob Nanninga

Foto selectie: van de Skepter CD-ROM:

Vraag uw eigen Skeptische Schat aan bij de Stichting Skepsis

psychologen en skepti-
geraakt. Pas in de jaren
l om naar elkaars argu-
stige ontwikkeling die
de weg kan ruimen. Ik
f Jacobs (1988) in Skep-
ennen als een nuchtere,
rapsycholoog, die zich
t hij van sommige skep-
emaal juist. Bovendien
verking naar mijn oor-

Rob Nanninga

Rob Nanninga, Skepter, Volume 1, #3, September 1988

lessie niet onderschat-
ers schreven meer dan
e soms van redelijke
v. Costello 1974, Mac-
ell 1975). Twee skeptici
ampbell 1986) hadden
nodig om Nessie weer
g te duwen. Henry H.
telde het onrecht door
en als onderwerp voor
ssociologische studie.
kan het beest ons nog
ndgebieden van de we-
tot langdurige contro-
geven.

Rob Nanninga

Stalker liet via de BBC
kende dier wellicht ee
die via de rivier de Ne
gezwommen. Hij wees
rie van Commander I
nationale bekendheid,
een boek had geschre
bestaan van zeeslange
de. Commander Gould
se en verzamelde mee
getuigenissen, die vol
met elkaar overeenstem
de zijn bevindingen op
Times en een half jaar
een nieuw boek van zi
Ness Monster and Oth
leek hij Nessie met ee

Rob Nanninga, Skepter, Volume 2, #1, March 1989

Rob Nanninga, Skepter, Volume 2, #1, March 1989

an een hypnoti-
Frederick Evans
door zes proef-
se verschillen-
te laten uitvoe-
f schonk de ex-
end zuur in een
e daar vervol-
dat langzaam
proefpersoon
iel mogelijk de
r hand meteen
n een gereed-
Terwijl zij haar
1 was, verving
erkt het zuur

Rob Nanninga

stelde hypnotis
proefpersoon al
leid uit zijn of ha
der verstaan we
teerde subjectiev
gedrag niet vers
men niet onder h
te brengen, dan
hypnose missch
laten.

Met of zon

Hypnose wordt
als een bijzon
stand, een soort t
opgewekt door
tiemethode. De

Rob Nanninga, Skepter, Volume 2, #2, June 1989

ag kwam aan de
erst een bijeen-
ernkring van de
Parapsychologie
rofessionele pa-
aranormale ver-
e demonstreren,
apsychologische
op dit gebied

Rob Nanninga

die hij in handen heeft. Ten eerste zijn
er in dat geval geen duidelijk vastge-

Rob Nanninga, Skepter, Volume 2, #4, December 1989

Rob Nanninga, 1989, de foto zoals die gebruikt werd in de rouwtekst in de "Groninger Gezinsbode" door Marco in 't Veldt, 2 juni 2014, 10:23 – foto: Skepter – http://www.gezinsbode.nl/nieuws/45161/hoofdredacteur-en-scepticus-rob-nanninga-van-de-skepter-overleden/

d woord voor opnieuw
esten vindt ongeveer een
wedergeboorte een aan-
nillende opvattingen zijn
le, wat zijn de argumen-
or bewijs is er eigenlijk?

is reïn-
an zelf-
tkomen,
roposo-
s fijns ,
e. Voor
de vele
ntropo-
n die in
ke vrij-
le visies
en soort
e voort-
arde, en
w gebo-
e in een

gelaten
werken,
carnatie

Jan Willem
Nienhuys

Robs trouwe vriend en collega Jan Willem Nienhuys, Skepter, Volume 2, #4, December 1989

vogelperspectief

ogie van uittredingservaringen

el eens het gevoel ge-
vanuit een standpunt
'n 'uittreding' is een
paranormale verkla-
rne parapsychologen
hebben geen boven-
n uit te leggen wat er

aruit Rob Nanninga
ding
n en
lper-
alis-
elder
chilt

Gedurende enige tijd doolde Sylvan door het huis en hoewel het donker

Rob Nanninga, Skepter, Volume 3, #1, March 1990

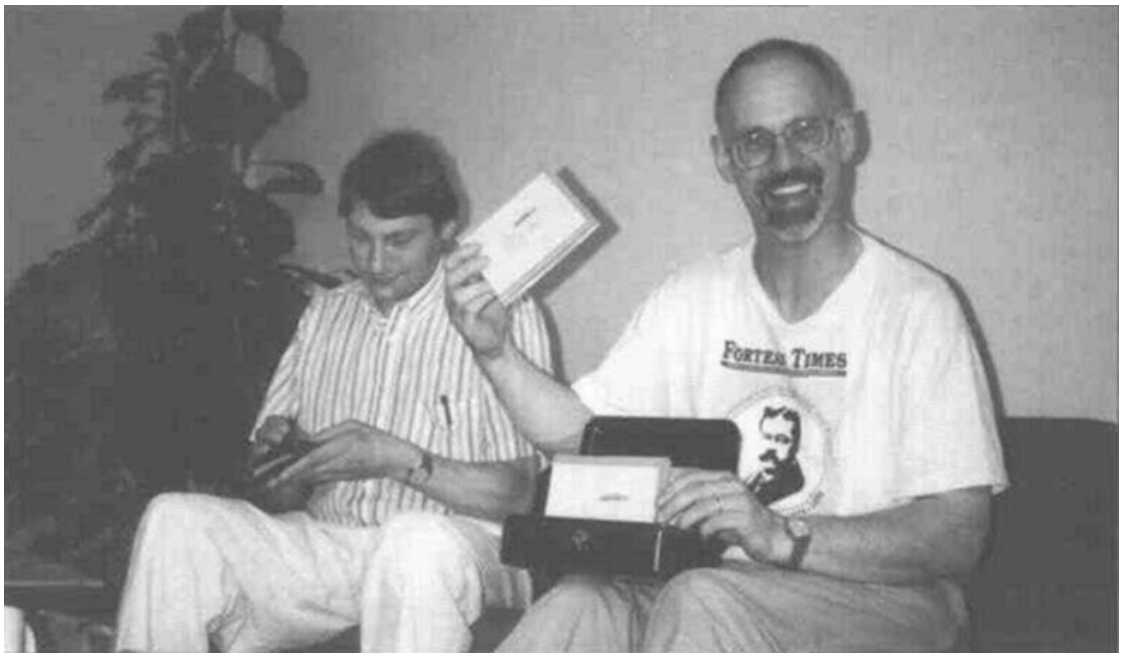

Robs trouwe vriend en collega Jan Willem Nienhuys, 1993, Skepter, Volume 6, #4, March 1993

after all.

s champions than at the birth of ordinary people. More precisely, the celestial path along which Mars
nd sector 6 ends with Mars setting on the horizon. The *key sectors* are sectors 1 and 4. The time that
not around the base rate of the population at large, namely 17 percent, but rather more like 22 percent

Rob's trusted friend and colleague: Jan Willem Nienhuys, 1993
http://www.skepsis.nl/mars.html

Voetnoten

[1] **In Memoriam Rob Nanninga** (Dutch) **In Memoriam Rob Nanninga** (English)

[2] Kijk eens naar een archiefversie, zoals verzorgd door Rob, bijvoorbeeld die van 4 februari 2012 of kies zelf een datum uit.

[3] Ik vertel meer over deze astrale ervaring in Leeuwenharten, Deel III Lion Hearts Part III

[4] In retrospectie: Rob moet het wel geweten hebben dat Jolanda deze foto gemaakt had, want hij of Jolanda (?) had er zelfs de arm van Jolanda's contactpersoon "Lama" Ole Nydahl vanaf gefotoshopt (dit zal aan de orde komen in Leeuwenharten, Deel IV).

[5] In de winter van 2016 ontdekte ik dat er meer aan de hand was met de foto die Rob mij stuurde. Als u latere delen leest, en ook Deel IV, zult u te weten komen wat dit is.

Gepubliceerd door constantiaoomen

- Bekijk alle berichten van constantiaoomen

juni 9, 2018
Rob Nanninga, Uncategorized

Astraal, Astrale reis, Constantia Oomen, Dromen, Droom, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuys, Lama Ole Nydahl, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Hearts, Lucide Dromen, Magisch Realisme, NDE, OBE, Pepijn van Erp, Rob Nanninga, Skepsis, Skepter, Skeptisch, Uittreding, Uittredingen

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Leeuw, waar ben je? – Leeuwenharten Deel II

Originele publicatiedatum: 15 oktober 2014

Rob Nanninga, 1990

Inhoud

Knuffelige leeuwen
Kapot, al voor ik het officieel wist
Rob zoeken nadat hij overleden was
De andere kant van het universum
Rob gevonden!
Voetnoten

Knuffelige leeuwen

Al sinds mijn babyzijn was ik gek op knuffelbeesten. Maar deze liefde had een tragische zijde. Ik kon letterlijk uren, dagen, weken huilen als ik er een kwijt was. Onafscheidelijk, net zoals je dat bent met je beste vrienden van vlees en bloed.

Als baby en kleuter had ik een knuffelhaas die ten minste een keer vervangen werd door een identiek exemplaar, nadat ik hem kwijtgeraakt was. Later, als (verjaardags-)cadeau, kreeg ik onder andere een jumbo, echt heel mooie, geheel witte plush kat en een oranje leeuw. Ik herinner me nog goed dat ik met deze witte kat in mijn armen op straat liep in Groningen, waar ik woonde van 1972-1976, en hem liet zien aan iemand die zijn prachtige, zachte vacht bewonderde. Ofschoon de kat echt heel prachtig was, aantrekkelijk en zeer vakkundig gemaakt, hechtte ik me niet zo intens aan hem als aan een paar andere knuffeldieren, hoewel ik natuurlijk wel van hem hield.

De oranje leeuw had een groot, rond hoofd met lange manen. Hij had volgens mij een witte buik die je met een rits kon openen. Ik heb op het internet nog wel gezocht of ik een vergelijkbare leeuw kon vinden (ter illustratie voor dit blog), maar daarin slaagde ik niet. Maar de leeuw op het volgende plaatje doet enigszins aan hem denken:

Hier is de laatste foto van deze knuffelleeuw voordat ik toch maar besloot de leeuw uit dit aardse leven te ontzetten. Dit was toen ik als student op de Van Lieflandlaan 124 woonde. Hij was echt in een erbarmelijke conditie (tegenwoordig weet ik wel hoe je knuffelleeuwen in tiptop vorm kunt houden, maar *back in the days* prakizeerde ik zulke technieken nog niet). Mijn allerliefste Goudbuikje van toen zit op hem:

Leeuw met Goudbuikje

Ergens heb ik wel spijt dat ik hem weggedaan heb, maar er was echt nog maar weinig van hem over.

En nu, sinds mei 2014, ben ik mijn lieve skeptische knuffelleeuw verloren. Ik spreek over Rob Nanninga. We ontmoetten elkaar op het internet in 2005-2006. Sinds die tijd hebben we met elkaar gemaild. Ik mailde hem meer dan hij mij. Hij overleed op 30 mei 2014, mij in grote wanhoop en onder een enorm gemis achterlatend.

Ons contact leek op de getijden van de zee. Hij was er altijd en hij was werkelijk altijd in mijn gedachten. Het was en is als de liefste, maar ook pijnlijkste betovering. Rob heeft me betoverd en er is niets dat ik daaraan kan doen, of hij, wat dat betreft.

Soms als ik als kind mijn knuffelleeuw uit het oog verloor, en hem niet kon vinden, riep ik naar hem (vergeet niet, we hebben het hier over een kind): “Leeuw, waar ben je?” Leeuw verstopte zich gewoonlijk onder mijn bed, of in de hoek van mijn bed, aan het oog onttrokken door lakens of dekens. Hij was nooit echt kwijt. Ik vond hem altijd terug. Hoe radeloos voelde ik mij, als ik hem niet meteen vond! Het was hetzelfde als wat ik voelde als ik mijn knuffelhaas kwijt was. Soms schreef ik zelfs kleine briefjes met daarop: “Leeuw, waar ben je?” en ik liet die op mijn bed liggen, in de hoop dat Leeuw het zou zien en terug zou komen. Hij deed dat ook altijd.

En nu zoek ik naar Rob.

Kapot, al voor ik het officieel wist

Ik voelde me al totaal leeg en losgeslagen vóór ik Jan Willem Nienhuys‘ email kreeg dat Rob dood achter zijn computer was gevonden op de vrijdagmorgen van 30 mei 2014, op 58jarige leeftijd.[1]

De donderdagavond ervoor was ik in een zeer vreemde en uitermate negatieve stemming. Ik wilde een race-spelletje doen (“Test Drive Unlimited“) en ik probeerde het stuurwiel aan te passen, maar ik slaagde daar niet in. Zomaar, en uit het niets, werd ik echt heel erg kwaad en ik geraakte in een uitermate destructieve stemming. Ik vroeg mijn inmiddels ex-echtgenoot J om me te helpen, maar zei een paar seconden later al nijdig: “Laat maar, ik heb toch al geen zin meer om te spelen!”. Er was geen verklaring voor mijn duistere stemming, ik raakte simpelweg zeer geïrriteerd door alles wat ik ondernam.

Op de betreffende vrijdagmorgen, 30 mei 2014, hadden J en ik een afspraak bij de tandarts in Sacramento, ongeveer vijfenveertig minuten rijden (bij redelijk traag verkeer). Op de terugweg kreeg ik woorden met J over zijn rijgedrag. Ik vroeg hem of hij van baan kon wisselen, maar hij reageerde meteen lelijk en zei dat hij degene was die aan het stuur zat. Hetzelfde gevoel van: “Het kan me allemaal niet meer schelen” van de avond ervoor kwam over me. Opnieuw voelde ik me extreem van stuur, en zonder te weten waarom. Dit werd zelfs zo erg dat ik, zeer van slag door Js botte reactie, aan de parkeerpook van de auto trok en hem in de parkeerstand zette, midden op de (drukke) snelweg. Het was alsof alles in me stopte, en ik daarom ook de auto moest stoppen. J kon de auto veilig richting de vluchtstrook laveren en was begrijpelijk uitermate link richting mij over mijn actie.

Ondanks deze zeer onverkwikkelijke gang van zaken, belandden we veilig thuis, ofschoon we een enorme escalatie hadden over dit stoppen midden op de snelweg. Ik liep automatisch richting mijn PC alsof ik erheen getrokken werd, en las het bericht van Robs overlijden meteen. Mijn vriend Jan Willem Nienhuys had me plichtsgetrouw

meteen op de hoogte gebracht. Het was alsof er een koude hand om mijn hart sloot. Een mokerslag zoals ik die nog nooit eerder in mijn leven gevoeld had, denderde op me neer. Ik vluchtte de badkamer in en sloot mezelf daar op, huilend.

Ik huil nog steeds regelmatig over Rob, meestal (of beter gezegd: altijd) doe ik dat, als ik weet dat er niemand kijkt. J verliet het huis vrijwel meteen, zelfs toen ik hem vertelde dat Rob overleden was, en dat ik dit blijkbaar voorvoeld had de avond ervoor, en die dag, en dat ik waarschijnlijk daarom zo van slag was geweest. Dit schoot namelijk meteen door me heen. Maar J wilde er niets van weten; het bericht dat Rob overleden was, liet hem koud. Het enige wat voor hem van belang was, was zijn kwaadheid over mijn gedrag. Inlevingsvermogen was nooit erg zijn ding.

Ik realiseerde me nu dus waarom ik zo van slag was sinds donderdagavond. Het was ongeveer de tijd dat Rob stierf, respectievelijk overleden gevonden werd. Er is natuurlijk een tijdsverschil tussen Nederland en Californië van negen uur. Ik herinner me in ieder geval dat ik in een vreselijk destructieve stemming kwam rond half acht, donderdagavond, Californische tijd. En de donkere stemming zette zich dus voort op de vrijdag erna.

Voor mij persoonlijk is dit bewijs dat Rob en ik verbonden zijn op een manier die niet verklaard kan worden, althans: niet op dit moment. Er valt voor mij niets te bewijzen qua wetenschappelijkheid. Was het maar zo. Maar ik denk echt dat ik gevoeld heb dat Rob de aardse dimensie verlaten had.

Omdat ik meer en meer wanhopig over Robs verlies werd, begon ik hem te zoeken tijdens mijn uittredingen.[2]

Rob zoeken nadat hij overleden was

Sinds Robs “verdwijnen” ben ik naar hem op zoek. Ik was uitermate van slag sinds 29 en 30 mei, en ik vertrok op 5 juni 2014 naar South Lake Tahoe, in mijn eentje. Ik reed er heen en verbleef een paar dagen in een hotel, waar ik uitcheckte op 7 juni 2014. Ik moest dit op een bepaalde manier een plaats geven, maar kwam er daar achter dat ik dit niet kon. Zelfs niet in de verte. Sinds die week voelde ik Rob, maar hij toonde zichzelf niet. Het contact bleef zijdelings, aftastend.

Omdat hij de skepticus bij uitstek was, altijd zeggend dat er niet zoiets is als een leven na de dood, en zeker niet zulke dingen als rondzwervende geesten (ofschoon hij ooit een grap tegen mij maakte over een walk-in[3]), uittredingen als in: werkelijk uit het lichaam, was de skeptische toon ferm gezet. Ik ben wat betreft hem, zowel voor mezelf,

maar ook voor hem heel streng, *juist* omdat Rob zo was. *Hij* was immers degene die zei dat het allemaal niet bestond. Als ik de *aardse* Rob nu zou moeten geloven, zou Rob er dus niet meer zijn. Mijn skeptische leeuw zou voorgoed verloren zijn!

De reden dat ik hiermee kom, is omdat ik nog steeds probeer dit alles een plaats te geven. Ik denk dat Rob mijn soulmate is, we zijn als twee bomen die aan de wortel vereend zijn. Ik stuurde Rob deze foto die ik maakte in het Yosemite national Park op 3 juni 2012:

Yosemite National Park tree

Ik stuurde hem als begeleidende tekst (deel van de email):

Deze boom, die bestond uit twee hoofddelen, kwam ik tegen en ik dacht meteen: dat zijn Rob en ik. Jij en ik de afgelopen 7 jaar, en wat de toekomst brengt?;

Rob & Constantia:

Email Constantia naar Rob, zondag 3 juni 2012, 11:51 PM

Soms stuurde ik hem dergelijke intense emails, en Rob bleef er stil onder, hij moedigde me niet aan, maar hij stopte me ook niet. J wist en weet dat Rob belangrijk voor me was en is, omdat ik hem dat verteld heb. J is ook belangrijk voor me, ik trouwde met hem voor de juiste reden: echte liefde.

Sinds Robs overlijden zijn mijn uittredingen in alle hevigheid en levendigheid teruggekomen, zoals ze in de hoogtijdagen waren. Dat moet rond 1995-2002 geweest zijn, de jaren waarin ik de meeste uittredingen had. Op een zekere manier was ik wat verzadigd geraakt, met inmiddels al meer dan duizend uittredingen (gemiddeld per jaar 35-50). Ja zeker, nog steeds ervoer ik uittredingen, maar niet meer zo intens en frequent als in die piekjaren. Nu is het opnieuw hoogtij. En veel van die uittredingen en verwante ervaringen betreffen Rob.[4]

Gedurende mijn uittredingen ben ik wanhopig op zoek gegaan naar Rob. Ik heb zijn naam uitgeroepen in de meest vreemde uithoeken, waar ik mezelf kon afvragen: "Waarom, in hemelsnaam, zou Rob hier zijn? Dit is je reinste willekeur." Verscheidene malen heb ik om hem geroepen tijdens uittredingen. Ronddwalend, in de hoop een glimp van hem op te vangen in de (geest) menigte, maar hem niet vindend.

Er waren, heel goed mogelijk, een paar uittredingen waar ik het gevoel had gehad dat ik hem ontmoet had, terwijl hij een ander uiterlijk had aangenomen, om het gemakkelijker te maken voor hemzelf en voor mij. En ofschoon ik telepathisch met hem communiceerde, wilde hij zich maar niet tonen.

Hij lijkt nog steeds dezelfde verlegen en bescheiden persoon die hij altijd was. En nu wist hij ook nog eens zeker en voorgoed wat hij al die jaren voor mij betekend had, hoe diep mijn betrokkenheid bij hem was geweest, en nog steeds is. Hij besefte waarschijnlijk hoezeer nu een *direct* astraal contact (te?) geladen zou zijn met allerlei soorten van intense gevoelens.

Skeptische mensen die dit lezen, denken misschien dat ik gek ben en (dag)droom, en dat ik nooit anders gedaan heb. Maar ik denk niet dat zij in staat zijn hier een goed oordeel over te vellen. Ik moet hierover schrijven, omdat ik een diepe, blijvende pijn over Rob ervaar en mijn tranen een uitweg zoeken.

Ik heb nooit de kans gehad Rob op aarde te ontmoeten en ik betreur het nu, dat ik me niet wat meer doortastend heb opgesteld en er meer werk van gemaakt heb om een eerste fysieke – en hopelijk vervolg- – ontmoeting te organiseren. Ik wist hoe Rob eruit zag en ik had hem zelfs gezien tijdens uittredingen, toen hij nog op de aarde verbleef. Voor mij was dit genoeg, althans: voor dat moment. Maar ik dacht vrijwel altijd aan hem. Ik nodigde hem wel uit om naar Amerika te komen, na dit eerst kortgesloten te hebben met J, en ik stuurde zijn collega en wederzijdse vriend Jan Willem Nienhuys een kopie van de uitnodiging.

Ik had zo bedacht dat Rob, terwijl hij mij in Amerika zou bezoeken, wat skeptisch *veldonderzoek* kon doen voor de *Skepter*, bijvoorbeeld Big Foot Research op Mount Shasta, waar de befaamde grootvoeter in het verleden gesignaleerd was. Ik hoopte zo eveneens zijn vriend en co-redacteur collega Jan Willem van de zinvolheid hiervan te overtuigen. Maar Rob wilde het niet, alhoewel hij oprecht verrast leek dat J had ingestemd met het idee. Rob “klaagde” wel in een email naar mij dat ik zo “veeleisend” was.

De andere kant van het universum

Ik mailde Rob op dinsdag 29 januari 2013 dat ik hem met gesloten ogen kon zien, als het moest “vanuit de andere kant van het universum”. Ofschoon dit een zeer persoonlijke email is, zal ik hem copy-pasten in dit blog: (en na deze mail stuurde ik hem er nog een, om een spelfout te corrigeren, de oplettende lezer ziet vast meteen welke dit is)

Aanvulling: Verwarrend Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n x

Constantia Oomen <info@constantiaoomen.com> 1/29/13 Reply

to Rob

Ik was nog niet helemaal compleet en zal dat helaas ook niet helemaal kunnen worden. Sommige van mijn gedachtes kan ik nu niet uitspreken. Dit wel:

Eerlijk gezegd hoop ik óók dat als je naar de US zou komen,dat er wél iets tussen ons gebeurt. Hoe dat allemaal met drie mensen uitgewerkt zou moeten worden, geen idee. Daarom zei ik al: ik begrijp het niet. Ik snap er geen biet, geen boon, geen hout van, over de concrete uitwerking van dit alles.
Verder wil ik zeggen dat ik je heel erg lief vind, ik zie jou, Rob, je energie en wie je werkelijk bent. Als ik nu een reden moet geven, is dit het: je bent zo lief en gevoelig dat ik als een magneet naar je toe wordt getrokken. Je kunt zo grumpy doen of denken te zijn als je wilt, ik zie jou. Ik prik door al jouw lagen heen, wat je ook schrijft of doet. Gewoon omdat ik je kan zien, ik zag het op die video clip van Rasti Rostelli, en op die spaarzame foto's van jou die ik zag, in mijn uittredingen en dromen waarin ik je zie, in je mails waarin je je ware kant liet zien, in je muziek.
Ik zie je als het moet vanuit de andere kant van het universum en ook met mijn ogen dicht.

Constantia

Sent from my iPad

Email Constantia naar Rob, 29 januari 2013.[5]

Ik heb geen idee wat Rob dacht toen hij mijn bijna lyrische expressie las, maar ik kon mezelf gewoon niet altijd inhouden. Dit met Rob was, en is, altijd sterker geweest dan ik.

Op een gegeven moment noemde ik mijzelf zelfs bij wijze van grapje de "*Rob-Whisperer*". Ik plaagde hem hiermee, toen hij weer eens mijn emails niet allemaal beantwoordde. Ik had zelfs mijn Twitter profiel tekst tijdelijk veranderd met deze toevoeging: "Rob Whisperer" en *by God!*, toen had ik nog geen (bewust geworden) idee hoezeer dit van toepassing zou worden, vijftien maanden later, nadat ik hem per email hiermee geplaagd had. Ik heb soms de "akelige" neiging erg helderziend te zijn, zonder dat ik het op het moment zelf in de gaten heb.

Email Constantia aan Rob, 1 februari 2013

Rob gevonden!

En nu is hij daar echt, aan de andere kant van het universum.

In de vroege ochtend van **30 september 2014** was ik weer naar hem op zoek gedurende een uittreding. De avond ervoor had ik tegen Rob in mijn gedachten gezegd: “Rob, als het zo moeilijk voor je is om jezelf te tonen, verschijn dan op een manier die wel acceptabel voor je is, maar alsjeblieft, kom!”

Die vroege ochtend had ik twee uittredingen. Ik had mijn zoekmethode uitgebreid: ik riep zijn naam, maar ik deed meer dan dat. Ik sprak mensen (geesten) aan en gaf hun zijn volledige naam: “Ken je Rob Nanninga?”, “Heb je Rob Nanninga gezien?”, “Als je hem gezien hebt, kun je dan alsjeblieft zeggen dat ik naar hem op zoek ben?” En ik had nog een andere methode bedacht: ik schreef zijn naam op kleine stukjes papier en gaf dat aan mensen (geesten).

Zeker, ik realiseer me heel goed dat skeptici hun wenkbrauwen zullen fronsen, en misschien, om niet al te gemeen of grimmig uit de hoek te komen, zullen zeggen dat ik vast en zeker droom (en dus niet meer dan dat). Maar *ik* zie geen valide bewijs dat mensen *niet* uit hun lichaam kunnen treden, dat ze *niet* van een fysieke manier van kijken/ervaren weg kunnen bewegen. Nog steeds in harmonie met mijn eigen skeptisch zijn, denk ik dat het fenomeen uittredingen erg serieus genomen dient te worden. Misschien dat sommige mensen toch hierin willen meegaan.

Daar was ik dan, in een tweede uittreding, na het bekende suizen geluid gehoord te hebben, dat zich vaak (in ieder geval bij mij) voordoet rondom uittredingen.[6] Ik schreef zijn naam op een stukje papier terwijl ik aan een balie stond. Ik was van plan dat briefje aan de (geest)man te geven die achter de balie stond. De uittreding omvatte veel meer dan dit, maar ik vat het belangrijkste gedeelte samen.

Opeens voelde ik zijn sterke armen me van achter omhelzen en Robs (astrale) lichaam tegen me aan drukken in een beerachtige omhelzing. Langer dan ik ben, stond hij met zijn hoofd gebogen achter me, me zo vasthoudend, heftig huilend. Een immense opluchting spoelde over me heen, en een immense blijdschap. Ik *wist* gewoon dat hij het was, dit is een soort "instant weten" dat je hebt tijdens uittredingen.

Ik had hem gevonden. Of beter gezegd: hij had mij gevonden! Wat het ook was, dat hem nu aangezet had, eindelijk was hij gekomen. Ik vermoed dat hij mijn vruchteloos roepen in de ruimte niet langer kon verdragen. Een enorme last viel van me af, omdat ik wist dat mijn desolate zoektocht nu voorbij was. Ik stond heel stil; omdat ik een zeer ervaren astrale reiziger ben, wist ik dat hectische bewegingen de uittreding kunnen verstoren en ik wilde deze uittreding, en dit moment al helemaal niet, absoluut niet verstoren. Maar met mijn arm reikte ik naar achteren, naar hem en ik legde mijn hand op zijn arm, om zo in elk geval te reageren, behalve dan natuurlijk dat ik eindeloos gelukkig was (wat hij zeker gevoeld heeft). Hij beantwoordde die grip.

Op dit moment was de uittreding voorbij en keerde ik terug naar mijn lichaam, en ik voelde nog zijn omarming nog steeds, zeker voor een minuut, in mijn fysieke lichaam. Mijn lieve leeuw, ik had hem gevonden, hij had mij gevonden! Weer overmanden mijn emoties me.

Ik was zo gelukkig, en ik ben dat nog steeds, door deze enorm gelukkige wending in de gebeurtenissen.

Maar ik heb nog steeds dit enorme probleem. Ik mis Rob nog steeds, het feit dat hij er altijd voor me was. Zelfs op die momenten dat hij me niet antwoordde, wist ik gewoon dat hij er was, mij lezend, wetend dat hij achter zijn computerscherm zat, of op zijn iPad keek, net als ik. Hij was en is een extreem zachtaardige en wijze persoon, net zo sterk als hij teder is.

Dit is niet voorbij, het zou wel eens heel goed slechts het begin kunnen zijn.[7]

Ik vraag me af wat het leven nog in petto voor me heeft, nu dat mijn soulmate vertrokken is. Hoe kan ik zonder hem verder, nu hij er fysiek niet meer is? Of ik het überhaupt kan? Ik ben er bepaald niet van overtuigd. Ik wil hem weer ontmoeten, oog in oog, astraal-fysiek, aangezien dit nu de enige methode is geworden.

Het is weer helemaal opnieuw: "Leeuw, waar ben je?".

Rob Nanninga, door Constantia Oomen

Besame mucho – J en ik waren in San Diego en ik filmde dit in de oude stadskern van San Diego.

Update de morgen nadat ik dit blog publiceerde, 16 oktober 2014: Ook deze ochtend had ik een astrale ervaring met Rob. Mijn moeder, Thérèse, die net als Rob in 2014 overging (op 8 juli 2014) was er, net als Rob.

In het tweede gedeelte van deze astrale ervaring was ik voor lange tijd alleen met Rob. Hij laat zichzelf nog steeds niet duidelijk zien, maar hij was er, en hij liefkoosde mij. Het was ongelooflijk fijn. Voor deze ontmoeting had ik voor mijn geestesoog diverse silhouetten van majestueuze leeuwen gezien.

Update 1 november 2014: Wat betreft mijn uittredingen zit ik inmiddels op een all-time high; nog nooit eerder was ik zo vaak uit mijn lichaam (en, vergeleken met andere mensen wás ik al zo'n bewuste en frequente astrale reiziger).

Ik ga dit jaar nog niet tellen, maar in de afgelopen weken heb ik bijna elke dag een uittreding ervaren, en zelfs voor mij is dit ongekend. Deze uittredingen gaan allemaal over het zoeken naar, en het ontmoeten van Rob. Hij heeft intense uittredingspotentie in mij losgemaakt. Blijkbaar is hij voor mij de ultieme reden om uit mijn lichaam te (willen) reizen. Misschien zal ik hierover later meer vertellen.[8]

Ik heb nu twee nieuwe knuffelleeuwen, het is een waarachtige liefdesgeschiedenis.

Voetnoten

[1] Volgens Jolanda Hennekam, Robs aardse vriendin, in een email naar mij op 29 mei 2015, 2:44 PM, overleed Rob niet op 30 mei, maar op 29 mei, **Hemelvaartsdag**, om ongeveer half tien 's avonds, en werd hij de volgende morgen gevonden door zijn moeder, terwijl hij achter zijn computer zat. Lees meer over Rob op Wikipedia.

[2] Sinds mijn achttiende heb ik regelmatig uittredingen en verwante ervaringen en ik schreef hier boeken over. Zie mijn vier boeken over mijn astrale reizen. Nota bene: mijn auteur-naam voor mijn eerste drie boeken was "Sten Oomen". (Ik zou nu "Constantia Oomen" gebruiken).

[3] Terwijl ik J's account "visvogel" op het FOK forum gebruikte, op 25 februari 2006, om iets te posten (mijn nicknaam op FOK was "Stenny", Robs nickname was "Parameter"), grapte Rob dat ik een Walk In was:

Hier is de webpagina waarnaar Rob verwees.

[4] In Leeuwenharten III, IV en V kunt u de getallen zien wat betreft mijn uittredingen.

[5] Uit Wikipedia: "In 1994 schreef Nanninga een exposé over hypnotiseur Rasti Rostelli, die onder meer beweerde telekinetische gaven te hebben en demonstreerde in 2001 tijdens een aflevering van *Het zwarte schaap* dat Rostelli eigenlijk welbekende (en soms gevaarlijke) goocheltrucs gebruikte zonder dat toe te geven en daardoor mensen misleidde. Nanninga bood hem namens Stichting Skepsis 10.000 gulden aan om zonder trucs te bewijzen dat hij paranormale gaven had, maar Rostelli weigerde."

Het artikel dat Rob Nanninga over Rasti Rostelli schreef en de videoclip van Rob en Rasti waarnaar ik verwijs.

[6] Een van de belangrijke karakteristieken van uittredingen is het horen van suizingen of in feite, allerlei soorten merkwaardige geluiden. Het geluid kan ook gehoord worden bij, en na terugkeer van een uittreding. Veel astrale reizigers (zoals ikzelf) ervaren het, en beschrijven het daarom tot in detail. In mijn eigen ervaringen lijkt het geluid vaak op dat van een trein die naderbij komt en dan voorbij zoeft, waarbij de frequentie en het aantal decibellen (in het hoofd, als je het dan nog zo kunt noemen) toeneemt naarmate de uittreding dichterbij komt (qua tijd).

[7] En natuurlijk, terwijl ik dit zo, jaren later, nu ook in het Nederlands, breng, kan ik niets anders dan bevestigen dat deze indruk klopte. De lezer kan hetzelfde concluderen, aangezien er inmiddels al meerdere vervolgdelen verschenen zijn. De astrale gebeurtenissen van najaar 2014 markeerden “slechts” het begin van iets dat zijn weerga niet kent.

[8] Dit is in lijn met de vorige voetnoot. Ik heb hier later inderdaad meer over verteld, namelijk in de delen die zouden volgen. U kunt de vervolgen van Leeuwenharten lezen op dit domein.

Gepubliceerd door constantiaoomen

- Bekijk alle berichten van constantiaoomen

juni 9, 2018
Rob Nanninga, Uncategorized

Astraal, Astrale reis, Constantia Oomen, Dromen, Droom, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuys, Lama Ole Nydahl, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Hearts, Lucide Dromen, Magisch Realisme, NDE, OBE, Pepijn van Erp, Rob Nanninga, Skepsis, Skepter, Skeptisch, Uittreding, Uittredingen

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Rob Nanninga, De Leeuw – Leeuwenharten Deel III

Originele publicatiedatum: 6 januari 2015

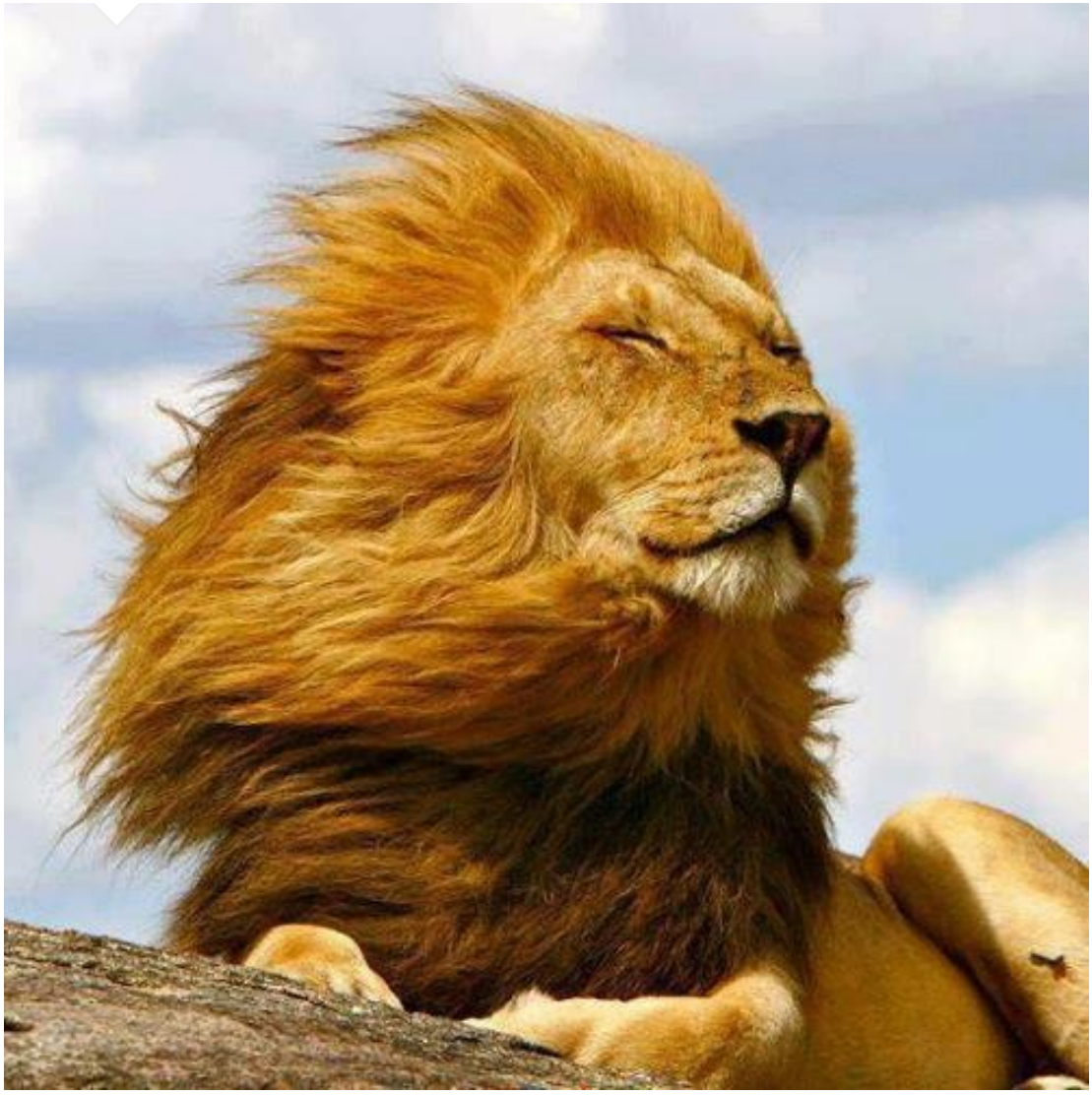

De leeuw, alleen overwonnen door liefde

Inhoud

Hoe we elkaar ontmoet hebben
De Rob-Constantia verbinding
Kortsluiting en Robs overlijden
Astrale *Wanderwege*
Astraal fietsen
Astrale inslag
Magisch Realisme
Astrale *Wanderwege*, vervolg
De astrale Peter R. de Vries
Rob gevonden!, recap
Astrale *Wanderwege*, vervolg

De magische (tussentijdse) finale
“Stenny” & “Parameter”, Een FOK verhaal in 9 plaatjes
Voetnoten

Sinds jij bent weggegaan, Leeuw, heb ik je voor mijn geestesoog gezien terwijl ik aan het fietsen was. Ik zag je aan de kant van de weg staan, nonchalant tegen bomen geleund, naar me lachend. Ik voelde je, “zittend” achterop mijn fiets, van de fietstocht genietend, net zoals ik, terwijl je mijn rechterhand, die ik achter mijn rug hield, vasthield en kuste, en mij van achteren omhelsde van pure blijdschap. Ik zag je, toen je een regenboog voor me optrok in de lucht. Terwijl mijn fiets naar voren schoot, voelde ik hoe je me kuste terwijl de lichtjes van briljante zonnestralen door mijn oogleden heen drongen.

En ik had zoveel uittredingen in 2014, het jaar dat je weg ging. Ik zal er meer over vertellen.

Bésame mucho	***Kiss me a lot***
Besame, besame mucho, *Como si fuera esta noche la última vez,* *Besame, besame mucho,* *Que tengo miedo a perderte, perderte despues [twice]*Quiero sentirte muy cerca mirarme en tus ojos verte junto a mí Piensa que tal vez mañana yo ya estare lejos, muy lejos de ti	*Kiss me, kiss me a lot,* *As if tonight were the last time* *Kiss me, kiss me a lot,* *For I’m scared to lose you, to lose you afterwards*I want to feel you very close, see myself in your eyes, see you near me Think that maybe tomorrow I’ll already be far, very far away from you

Hoe we elkaar ontmoet hebben

Voor charlatans en ongefundeerde *believers* (bestaan er eigenlijk wel *gefundeerde* believers?) was Rob een boze leeuw waar ze misschien zelfs bang voor waren. Maar voor mensen die Rob wel kenden, was hij de zachtaardige en zorgzame leeuw. Die warme en liefhebbende kant toonde hij één keer publiekelijk aan mij, hij gaf me een “warme, virtuele hug” (zie plaatje hierboven). Ik denk dat dit mensen die hem kenden behoorlijk verrast heeft, omdat Rob deze kant zelden, misschien zelfs nooit, publiekelijk toonde.

Ik “ontmoette” Rob op FOK in december 2005 in een mega uitgestrekt topic over de bedrieger en zelf-verklaard medium Robbert van den Broeke. Overigens gebruik ik het woord “bedrieger” zeker niet lichtzinnig, maar na vele jaren van eigen onderzoek en dat van anderen, denk ik dat de benaming volkomen gerechtvaardigd is.[1]

Al direct vanaf het begin had ik deze latente fascinatie voor Rob Nanninga. In die begintijd had ik nog niet eens zijn foto gezien, en ik heb hem dus zelfs nooit ontmoet, maar om de een of andere reden hadden zijn naam en persona meteen een grote lading voor me.

Ik erken zonder moeite dat Robbert van den Broeke wel een medium op een andere manier is geweest: hij als onderwerp was het, die me in contact met Skepsis bracht. Rob was "Parameter" op FOK en ik wist noch realiseerde mij dat ik gewoon al tegen Rob zelf aan het praten was, maar ik voelde een blinde herkenning. De eerste magische sterretjes waren in feite al meteen ontstoken, zeker in de eerste maanden van 2006. Toen ik Robs commentaren op FOK las, was het alsof ik mijn eigen gedachten perfect verwoord las. Ik was verrast en zeer enthousiast hierover, maar nogmaals: ik had geen idee dat het zowaar de hoofdredacteur van de *Skepter* zelf was tegen wie ik sprak.

Ik heb geprobeerd ons contact op FOK zeer kort samen te vatten in 9 plaatjes, zie de galerij onderaan dit blog. Op een dag in die tijd schreef ik zeer goedgeluimd: "Ik ga onmiddellijk Nanninga schrijven…" terwijl ik in feite dus al tegen diezelfde Rob als Parameter aan het praten was. Dit werd Rob te gortig, en ik ontving opeens een email van hem waarin hij onthulde dat hij "Parameter" was (zijn FOK ondertekening was: Magie is meetbaar, als je weet wat je meet"). Ik kon merken dat hij niet helemaal in zijn sas was met zijn eigen pseudoniem, maar dan in die zin dat hij een extreem eerlijk mens was en is, en het zeker niet zijn voorkeur had *nicks* te gebruiken of geheimen te hebben. Hij zorgde er daarom ook voor dat ook andere intimi in deze zaak, zoals Jurgen Deleye en Claudia van der Sluis van *Grenswetenschap.nl* (inmiddels opgeheven), wisten dat hij achter de naam "Parameter" zat, en hij ondertekende zelfs een paar emails die hij naar mij en anderen stuurde met "Parameter".

Hier is een fragment van die email-reeks waarin hij uitlegde dat hij "Parameter" was: (mijn zelfverkozen roepnaam was toen nog "Sten")

8 february 2006

Hallo Sten,

[…]

Ook nog bedankt voor de reclame op Fok! Dat is een leuk forum. Ik zal je maar verklappen dat ik sinds enige tijd zelf post onder de naam Parameter, maar dat hoeft niet bekend te worden. Ik schrijf daar gewoon voor mezelf en niet voor de stichting.

Sommigen hebben nogal extreme ideeën over skeptici. Misschien ligt dat ook aan onze naam. Skepsis heeft voor velen een negatieve klank, al behoort eigenlijk iedere wetenschapper skeptisch te zijn. Bij de oprichting heb ik ervoor gestemd de stichting Parameter te noemen, maar de meesten vonden dat toch geen goed idee.

[…]

Ik heb al kort iets gezegd over ons gedeelde verleden in de twee voorafgaande delen, en ook op Skepsis, en ik wil in dit blog dieper ingaan op wat ons verbindt.

De Rob-Constantia verbinding

Ik zal een paar opvallende gebeurtenissen chronologisch noemen, deze betreffen een paar heel speciale uittredingen (en verwante ervaringen) en gebeurtenissen waarin bijvoorbeeld Jan Willem Nienhuys (Robs vriend, Secretaris en bestuurslid van Skepsis) en natuurlijk Rob zelf de hoofdrol speelden.

Op **18 januari 2008** had ik een astrale reis, misschien was het een lucide droom, maar hij had zoveel realistisch impact en was zo memorabel, dat ik hem als astraal kwalificeer en van een tijdloze indruk. In deze astrale ervaring bezochten Jan Willem Nienhuys en Rob Nanninga mijn huis in Scheveningen. Ze waren twee vrienden die mij met een vriendenbezoek vereerden. Ik zag ze in de straten van Scheveningen lopen. Het was avond en al redelijk donker, en ze naderden mijn appartement op de Weststraat 20 en beklommen de trap naar de tweede verdieping, waar J en ik destijds woonden. Alles zag er compleet realistisch uit voor Scheveningen in de avond. Ik heb daar ongeveer acht jaar gewoond, van 2004 tot 2011, samen met J. Met oprechte interesse bezichtigden ze mijn appartement en we praatten wat. Ik had een heel aangenaam gevoel over hun bezoekje.

Op **24 april 2008** had ik een eveneens naar het leek tijdloze astrale ervaring, en wel degene die de allerbelangrijkste van allemaal is, ik sprak er al kort over in Deel I van Leeuwenharten. Dit keer zal ik wel vertellen wat de ervaring precies inhield, alhoewel het als "sensitieve informatie" ervaren kan worden.

Het was avond/nacht en er was een kampvuur. Ik was met volwassenen die ik kende. Ik lag heel goed bij de daar aanwezige mannen (noteerde ik achteraf zo in mijn dagboek), ze vonden me aantrekkelijk. Of er ook andere vrouwen waren, kan ik me niet herinneren. We liepen wat rond en later zaten we rondom een kampvuur en Rob Nanninga zat er ook. Ik ging langs hem heen omdat ik naar rechts wilde, en daar ergens wilde gaan zitten. Ik kon zien hoe hij eruit zag, ofschoon het avondlicht een gedetailleerde blik verhinderde. Hij zag er uit zoals op de aarde, in zijn latere levensjaren, bijvoorbeeld zo als hij verscheen op de TV met Rasti Rostelli. Maar Rob strekte zijn arm uit en gebaarde me zo te blijven en trok me kort daarop naar zich toe. Hij keek naar me op met een zeer intense blik waaruit een zeer diep verlangen sprak. Ik was wat bevreemd hierdoor, maar ik ging zonder iets te zeggen akkoord om dat wat ik in zijn ogen zag. Ik belandde op zijn schoot, zodanig dat we beiden met uitgestrekte benen zaten, ik op die van hem en met mijn rug tegen zijn borst. Het voelde zo ontzettend goed en ik voelde dat het voor hem ook zo was, eindelijk bij elkaar.

We zaten lang zo en ik vermoedde dat het de omstanders begon op te vallen.

Na een lange tijd versoepelde Rob zijn omhelzende grip enigszins en ik had nu de gelegenheid om hem wat beter te bekijken en ik keek achterom naar hem. Ik was een beetje geschokt door zijn afwijkende tandenstand.

Nota bene: op **14 maart 2007** had ik al eerder gedroomd (?) over Robs tanden:

Ik citeer uit mijn dagboek:

> Ik droomde dat ik Rob Nanninga ontmoette, hij had een snor en een beginnend baardje laten staan, een beetje rossig haar. Hij had vreemde tanden, dit werd wat gecamoufleerd door zijn snor. Hij zei dat hij die soms liet staan. Hij was duidelijk geïnteresseerd in mij, we zaten, geloof ik, naast elkaar in de trein.

Terug naar het kampvuur. Wat later zette de onbezorgde atmosfeer zich voort en twee mannen brachten me een serenade terwijl ik op een soort plateau stond. Ik moest er hartelijk om lachen. Ze zongen: "Bedrijven lijken hier heel klein." Later interpreteerde ik dit als volgt: vaak lijkt het alsof alles wat je op de aarde onderneemt maar zeer weinig belang heeft, in mijn geval: ik probeerde de kloof tussen skeptici en *believers* te verkleinen, dan wel te dichten. Mijn inspanningen leken tevergeefs, nutteloos zelfs,

maar deze twee zingende mannen dachten er blijkbaar anders over. Stapjes die je maakt lijken mega klein, maar de "bedrijven" zijn in werkelijkheid veel groter dan ze lijken.

Jarenlang zei ik niets tegen Rob over deze ervaring, maar ik vertelde hem er beknopt over op **donderdag 31 mei 2012**. Hij heeft er nooit op gereageerd (en precies twee jaar later zou hij dus overlijden).

Er waren heel wat signalen dat ik *onbewust* in de gaten had dat Rob relatief jong zou sterven. in retrospectie verklaart het mijn intense gedrag richting hem, soms mijn liefde wel heel expliciet verklarend met woorden als : "Liefste Rob", "Ik houd van je" en "Ik kan je zien met mijn ogen dicht, zelfs als je aan de andere kant van het universum bent".[3]

Ik schreef niet altijd zo, maar het slipte af en toe eenvoudig uit mijn virtuele pen zonder dat ik daar controle over leek te hebben. Vaak antwoordde hij niet (direct) en soms, als zijn stilte maar bleef duren, stuurde ik hem een aanhangsel met de standaardvraag: "**Leef je nog**?" En als ik die klaarblijkelijk magische woorden gebruikte, reageerde hij gebruikelijk wel meteen.

Hij begon zichzelf "Bor" te noemen in de ondertekening van sommige van zijn emails sinds **8 november 2011**. Toen ik hem een keer vroeg of hij de film "Another Earth" had gezien, over twee aardes, reageerde hij dat toen ik dat vroeg hij de film nog niet gezien had, maar nu dus inmiddels wel (Rob ws altijd een download kampioen van "gratis gemaakte" content). In navolging van, en geïnspireerd op de film, had Rob zijn voornaam omgedraaid. De emails waarin hij ondertekende met "Bor" waren zijn meest ontspannen emails. Ik weet niet of hij deze ondertekening alleen richting mij gebruikte.

26 mei 2012. Ik had per email tegen Rob geklaagd over Jan Willem Nienhuys die ik voor de gelegenheid "**Jan Off Topic Keizer Willem Nienhuys**" genoemd had.

Jan Willem had de vermetele moed gehad mij zowaar met een internettrol te vergelijken die de naam "Harry Smit" draagt, en dat had me goed op stomen gebracht, en die stoom blies ik af bij Rob. De dag erna, op **27 mei 2012**, probeerde hij me te kalmeren, mij uitleggend dat:

> JW is altijd al een schoolmeester geweest en vertelt graag over wat hij weet of uitgezocht heeft. Dat moet je hem maar gunnen. Hij voegt inderdaad vaak informatie aan Klopdatwel toe. Soms is zijn bijdrage gedetailleerder en technischer dan het blog van de auteur, of het is een uitweiding die er slechts zijdelings mee te maken heeft, al is het gewoonlijk wel goed gefundeerd. Wie het niet interessant vindt, moet het maar overslaan. Ik lees lang niet alles en ben ook niet zo erg geïnteresseerd in kwakzalverij of dingen die ik al vaker heb gelezen. Zelf zat je volgens mij ook nogal te ouwehoeren.

Hij sloot zijn mail af met: “Neem een voorbeeld aan deze relaxte Bonobo’s“:

(Er stonden overigens enkele voor zijn doen opvallende spelfouten in zijn email, die heb ik eruit gehaald. Misschien had het te maken met het tijdstip waarop hij me mailde: “Sun, May 27, 2012 at **5:07 AM**“).

Ik antwoordde hem daarop met:

> Ja dat verhaal ken ik van die apen. Voortdurend aan het sexen. Maar je suggereert toch niet dat ik het nu met JW ga doen?
> Mij in een adem noemen met Harry Smit. Wie ziet ze nu vliegen zeg. zo makkelijk komt hij er niet vanaf.

Daarop werd Rob weer stil, maar ik kon hem als het ware naar adem horen happen.

In **2012** ontstond er een ernstige kortsluiting tussen Rob en mij. Mijn gevoelens voor hem begonnen dusdanig op te spelen, dat het in mijn dagelijkse leven begon te interfereren en ik me echt schuldig begon te voelen richting J. Ik vertelde J daarop hoe vaak ik aan Rob moest denken, maar hij werd niet kwaad. Juist voor deze *meltdown* waren Rob en ik veel closer aan het worden, dat wil zeggen: hij stelde zich meer open voor mij en begon me zowaar wat persoonlijker zaken te mailen, bijvoorbeeld over zijn haarkleur, zijn ogen en bril en dat hij wel een tijdje lenzen had geprobeerd. En hij stuurde me een foto van hem, wat behoorlijk ongekend was, voor mensen die hem kennen dan, wegens het feit waar ik het al eerder over had: dat er nauwelijks foto's van hem bekend waren. Hij zei me dat "iemand" hem die foto gestuurd had, niet noemend dat die iemand "toevallig" zijn aardse vriendin Jolanda was geweest. Het was dus deze foto:

Rob Nanninga rond 1992

Hij stuurde me ook een korte clip die hij had gemaakt met een app waarin hij ouderdom en beweging had toegevoegd aan deze foto. Hij was duidelijk in een heel ontspannen stemming.

Kortsluiting en Robs overlijden

Op **5 juni 2012** had ik Rob uitgenodigd om naar de Verenigde Staten te komen. Ik wilde hem graag ontmoeten en dan zien wat er zou gebeuren. Ik had erover gepraat met mijn inmiddels *ex*-echtgenoot J, en Jan Willem Nienhuys en J een kopie gestuurd van mijn uitnodiging. Deze actie van mij veroorzaakte duidelijk reuring en momentum in ons gedeelde lot. Rob wilde klaarblijkelijk niet komen, maar leek wel erg verrast en verbluft. Ik confronteerde hem daarop en vroeg of hij me zeven jaar een het lijntje had gehouden, ik vroeg hem of hij wel eerlijk was geweest, aangezien dit natuurlijk zijn trademark was en is. Op **13 juni 2012** mailde hij me dat hij er met zijn vriendin over had gepraat en dat hij het soms wel degelijk over mij had gehad tegen haar. Hij had haar nu verteld dat het “uit” was tussen ons en dat ze wat verbaasd had gereageerd:

> *Ik heb haar gisteren ook meteen verteld dat het nu "uit" is. Dat vond ze wel een wat wonderlijke mededeling. "Maar ze was toch getrouwd?" "Ja, maar ik moet toch naar de VS, want dat vindt haar man geen probleem." We hebben het er niet lang over gehad. Ze is tamelijk onverstoorbaar.*

Sommige lezers zullen terecht opmerken dat dit privé informatie is. maar toch vind ik dat ik dit in het verhaal moet opnemen, anders zou ik nooit duidelijk kunnen maken wat er zich nu echt (wel én niet) heeft voorgedaan tussen Rob en mij. Er ontstond een serieuze kortsluiting, hij schreef me dat hij dacht dat we niet bij elkaar pasten. Hij zei nooit dat hij niet van me hield of dat hij geen gevoelens voor me had. Ik schreef hem daarop dat ik dacht dat hij ernaast zat, dat we juist veel lol samen zouden hebben, maar dat ik echt niet wist hoe dit nu verder moest omdat ik ook van J hield.

En toen kwam er die heel lange en akelige stilte, die tot november 2012 duurde. Ofschoon ik nog steeds elke dag aan hem dacht, weigerde ik lange tijd hem nog te emailen en vanzelfsprekend emailde hij mij ook niet. Het was opnieuw Robbert van den Broeke die onbewust, in november 2012, toch wat hernieuwd contact to stand bracht, en Rob stuurde mij de *Skepter* op **20 november 2012**. Toen, opnieuw, begon er een lange periode van stilte en die duurde zelfs tot 9 april 2014.

In 2013 probeerde ik herhaalde malen het contact met Rob te herstellen, maar ik slaagde daar niet in. Ik miste hem afschuwelijk en ik kon maar niet ophouden met aan hem te denken. Vaak als ik aan het fietsen was, sprongen de tranen in mijn ogen als ik weer aan hem dacht, zo ver weg in Groningen.

Toen **J** Rob vroeg om duidelijkheid op **27 januari 2013**, omdat **ik** J daarom had gevraagd, in de hoop dat hij J wél zou antwoorden, omdat hij mij niet meer beantwoordde, volgde er weer een dodelijke stilte. J had het zelfs nog flink aangezet en op zijn eigen manier gedaan (zonder mij verder nog te raadplegen); hij had Rob gevraagd of deze wat stevige taal tegen mij wilde uitslaan in de zin van dat Rob helemaal niets voor mij voelde. (ik was best wat ontdaan toen ik Js mail onder ogen kreeg). Rob gaf J géén antwoord, dan wel weigerde het op deze onorthodoxe manier te beslechten, maar in feite: vulde mij met nieuwe hoop omtrent onze verbinding, namelijk dat hij wél ook iets voor mij voelde en daarom weigerde tegen J te liegen hierover. En het was zeker niet dat hij J niet mocht en daarom niet antwoordde. Hij was altijd heel respectvol richting J en liet hem soms zelfs groeten via mij. Maar deze keer keurde hij J geen antwoord waardig. Het bevestigde mij dus in mijn idee dat Rob wel degelijk iets voor mij voelde. Want zeg nu zelf: hoe gemakkelijk en voor de hand liggend was het geweest dat Rob inderdaad via J beantwoord had en simpel had gezegd: "Ik houd niet van je, Constantia, vergeet het maar." Maar zoiets was niet voor de hand liggend voor Rob als hij het niet meende. En opnieuw hield ik mij vast aan een koordje van hoop, mijn hoop *niet* door Rob weggenomen.

Begin 2014 had ik me onwillekeurig al “vreemd” uitgelaten over Rob, dus slechts een paar maanden voordat Rob zou overgaan; aan het ontvangende einde van dat gedrag waren Jan Willem Nienhuys en Pepijn van Erp. En opnieuw, in retrospectie, denk ik dat ik het onbewust aangevoeld moet hebben. Zo mailde ik Pepijn en vroeg zomaar aan hem of hij er wel al eens aan gedacht had de redactie van de *Skepter* over te nemen, terwijl ik goed wist dat Rob nu ook weer niet zo oud was dat hij met pensioen zou gaan, dus waarom vroeg ik Pepijn dit? Voordat ik dit aan hem vroeg, had ik richting Pepijn al wat andere “kanttekeningen” bij Robs in mijn optiek veranderde gedrag gezet, bijvoorbeeld op **29 januari 2014**:

> Wat is er toch met Rob, je ziet hem vrijwel nooit meer op internet?”

En op dezelfde dag schreef ik Pepijn:

> Hoi Pepijn.
>
> Ik begrijp het niet, vroeger was hij zo actief op internet.
> Wil hij het redacteurschap van Skepter aan jou overdragen misschien?
> Waar is hij zo druk mee dan?
> En hoe zag hij eruit?
>
> Groetjes,
>
> C.

Na deze email stuurde ik Pepijn nog een email met nog wat meer observaties over Rob, hoe hij in mijn visie vroeger was en nu niet meer.

Ik reageerde en schreef impulsief. En ik had een *uitvoerige* correspondentie met Jan Willem Nienhuys in **februari 2014** over twee aspecten wat betreft Rob die ik zelf aangesneden had. Ik uitte tegen Jan Willem dat ik vond dat Rob meer betaald zou moeten krijgen voor zijn werk aan de Skepter en aan de skeptische website, en daarnaast vond ik het tijd dat Rob eens flink in het zonnetje gezet moest worden (door het bestuur van Skepsis). Achteraf gezien waren ook deze uitingen, nu richting Jan Willem, wel zeer curieus, aangezien Rob dus een paar maanden laten plotseling zou sterven.

Op eBay had ik een jade Ruyi Scepter voor Rob gekocht en ik had het hem uit China laten toesturen zonder mijn naam, omdat ik bang was dat Rob het anders zou weigeren als hij mijn naam op de verpakking zag. Op **9 april 2014** raapte ik eindelijk mijn moed samen en mailde Rob hier toch maar over, vragend of hij het ontvangen had. Dit was maanden nadat hij het ontvangen had. Ik had een reminder van eBay gekregen om feedback voor de verkoper achter te laten, en ik zag dit als goede aanleiding om Rob nu een mail te sturen, met als "excuus" dat ik voor de feedback moest weten of Rob het inderdaad ontvangen had, maar natuurlijk vooral omdat ik Rob heel graag wilde spreken. Tot mijn opgetogenheid en verbazing kreeg ik nog dezelfde dag antwoord:

> *Wel ontvangen, maar inmiddels weggegeven aan scholieren die aan deur dingen wilden ruilen, omdat ik niet wist wat het was en er ook geen afzender op stond (behalve China).*
>
> Groeten,
> Rob

Nieuwsgierig vroeg ik Rob waarvoor hij de Ruyi Scepter had geruild. Hij antwoordde:

Ik dacht dat het misschien was van het bedrijf dat de USB-kaarten had geleverd, want dat zat in China. Zulke bedrijven sturen als klantenbinding misschien wel eens rare dingen. Ook van de Nederlandse firma ontving ik iets waarvan ik niet weet waarvoor het dient. Ik heb er slechts een doosje paperclips voor teruggekregen. Dat viel wat tegen. Hopelijk heeft het je niet veel gekost. Als ik had geweten wat het was, had ik hem wel bewaard. De scholieren dachten dat het een soort handvat was, maar dat leek me onwaarschijnlijk. Ze zullen het vermoedelijk weer geruild hebben.

Als troost kun je de nieuwste cd van Darkwood ophalen:

http://www.skepsis.nl/darkwood2013.zip

Vooral het tweede nummer, Fliegergedicht, is mooi.
“Wir treiben kein leichtes, vermessenes Spiel,
wir haben ein stolzes, ein köstliches Ziel!” …

Er staan helaas ook veel Engelstalige nummers op. Ik heb liever Duits.
De nieuwe Skepter heb ik ook bijgevoegd.

Groeten,
Rob

Toen brak de stilte weer aan. Ik mailde Rob verscheidene malen, opnieuw trachtend ons contact weer te herstellen, maar opnieuw viel hij terug in een onbreekbare stilte. Ik had hem na deze paar mails van hem nog een beetje geplaagd, zeggende dat de Ruyi scepter inderdaad een soort handvat kon zijn, namelijk een handvat voor een beter leven. Mijn voorlaatste mail aan hem voordat hij plotseling bleek overgegaan, luidde: “I still have it all” op **8 mei 2014**. De body van mijn email bevatte de link naar de YouTube clip die hij me op **5 december 2011** gestuurd had:

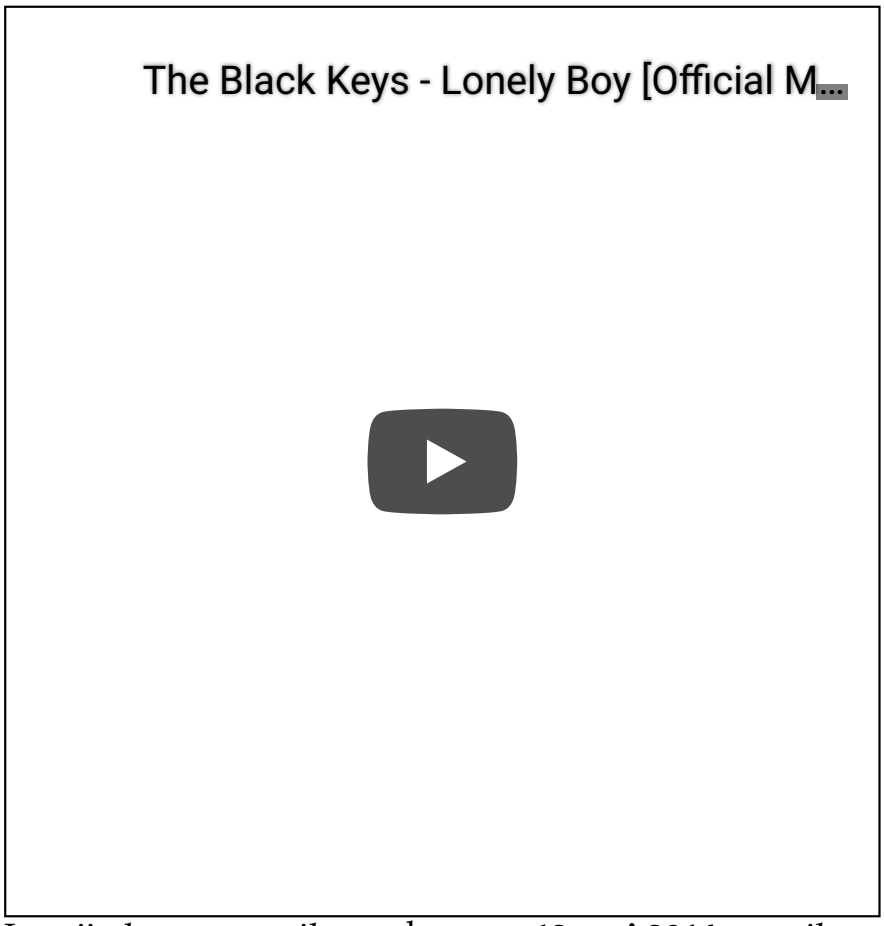

In mijn laatste email naar hem op **12 mei 2014**, was ik ronduit *wanhopig* bezig naar hem uit te reiken, om ons contact te kunnen herstellen. Ik eindigde mijn email met:

> *Ik hoop dat je weet dat ik veel van je houd (in ieder geval als vriend), en dat dit niet veranderd is en nooit zal veranderen.*
> *En dat je hier geen waardeoordeel aan geeft, het is namelijk de waarheid.*
>
> Constantia

Het onheilsbericht kwam op **30 mei 2014** toen Jan Willem Nienhuys me emailde. Ik was echt totaal kapot en had dus aangevoeld dat er iets afschuwelijk mis was, precies rond de tijd dat Rob overleden was. Hierover vertelde ik al in Deel II.

Ik was Deel III van Leeuwenharten gestart met het idee hierin te vertellen over mijn frequente uittredingen sinds Robs overlijden, en ik was helemaal niet van plan geweest “ons verhaal” te vertellen, maar gaandeweg merkte ik dat ik dáármee bezig was, voordat ik überhaupt aan het vertellen over mijn uittredingen toekwam. Kennelijk moest dit eerst, en het verhaal wilde volledig zijn, en ik moest hier gewoon gehoor aan geven. Ik heb alles gedetailleerd op data nagezocht, alles geheel chronologisch, omdat ik het de solide basis wilde geven die het verdient. Terugkijkend kan ik concluderen dat ik kennelijk bezig ben een puzzel in elkaar te leggen. Dit alles maakt het echt niet

gemakkelijker voor mij. Het doet ongelooflijke pijn het op deze manier te herleven. Zelfs voor mij is het verbluffend hoe alles naadloos in elkaar lijkt te passen en past, alsof het zo had moeten zijn, tegen alle wil en dank. Nu pas ben ik op dat "uittredingenpunt" gekomen en ik zal een aantal van de meest in het oog springende ervaringen die door Robs overlijden getriggerd werden neerpennen.

Astrale ***Wanderwege***

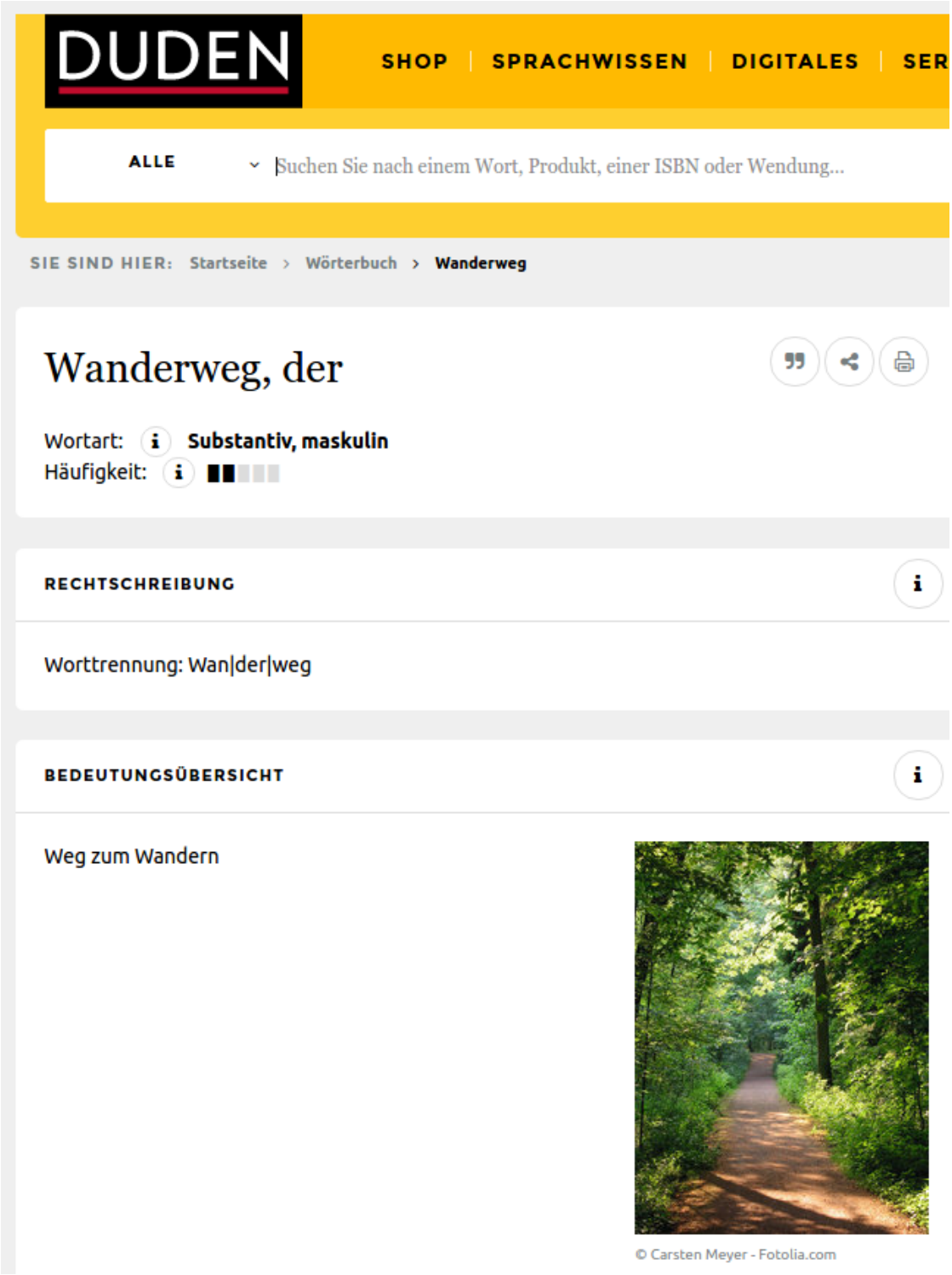

De Duden legt uit wat je onder (het Duitse) "Wanderweg" mag verstaan

Mijn uittredingen doen zich alle voor in de avond, nacht of vroege ochtend. Soms heb ik echter ook overdag astrale ervaringen, vooral in 2014 rond de tijd dat ik dit blog schreef, Leeuwenharten Deel III, 2015.

Astraal fietsen

Laat ik beginnen met mijn fietservaringen. Al eerder vertelde ik dat ik regelmatig in stilte huilde als ik aan het fietsen was in Davis en omgeving, terwijl ik aan Rob dacht die zo ver weg was in Groningen.

Na zijn overlijden huilde ik nog steeds en opnieuw, maar dit keer huilde ik wegens zijn overlijden. Ten tijde van dit en voorgaande blogs fietste ik al behoorlijk verre afstanden, wat ik destijds "ver" vond, tussen de 42 en 46 miles (68-74 km), en dit nam ongeveer drie en een half uur in beslag, aangezien ik geen race-fietser ben en de tussentijdse stops tel ik hierbij niet. Ik keerde meestal terug naar vier uur.[4] Ik denk dat fietsen mij in een Alfa *State of Mind* brengt, vertaald naar het dagelijkse leven: in een soort meditatieve staat van zijn. Noteert u alstublieft dat ik geen affiniteit heb met "hypes" als yoga en meditatie (hoewel beide natuurlijk al een heel tijdje meegaan) en dat ik zelfs een behoorlijke aversie voel tegen "trends" als deze, maar er zit mijns inziens toch wel een belangrijke, ware kern in het gegeven dat je brein functioneert op verschillende golflengtes.[5] Ik vermoed dat door het fietsen van langere of ronduit lange afstanden het brein in een soort staat van zijn komt waarin tijd niet meer zo van belang is, en waarin de persoon in kwestie – in dit geval ik – in een heel ontvankelijke, tranceachtige golflengte geraak(t) die een brug tussen Rob en mij kan slaan, wat zowel gelukzaligheid als liefdeskwelling brengt.

Sinds Rob is overgegaan heb ik hem "gezien" en gevoeld tijdens mijn lange fietstochten, vooral in de omgeving van het stadje Winters en Vacaville, en dus, zelf wonend in Davis, als ik al een flink eindje heb gefietst. Mijn fietsen is als een *mind-date* met Rob geworden, en regelmatig voel ik ronduit de behoefte om weer te gaan fietsen, omdat ik hem dan weer op die manier kan "zien".[6]

Ik "zie" hem vooral terwijl hij leunt tegen de hier omnipresente olijf-, walnoot- en amandelbomen; altijd schijnbaar nonchalant wat rondhangend, soms gedeeltelijk verscholen in het groen, maar altijd naar mij kijkend en lachend.

Soms heb ik ook het gevoel dat hij bij me achterop zit, als mijn fietsgenoot, net zoveel van de tocht genietend als ik. Ik strek dan mijn rechterhand naar achteren als een teken richting hem, in de hoop of het weten dat hij er is. Ik heb de zachte, warme Californische lucht gevoeld als ware die compleet gevuld met Robs warme en liefhebbende wezen, ik heb hem voor mijn geestesoog gezien, altijd met de intentie mij gelukkig te maken terwijl hij regenbogen schilderde in de hemel. En als ik op de fiets mijn ogen even sloot, maar het licht toch binnendrong via mijn oogleden, kwam het beeld op, dat ik ergens lag met gesloten ogen, in licht zo fris als dat van de morgenzon, en Rob mij op mijn lippen kuste.

Astrale inslag

Het duurde niet lang voordat ik Robs aanwezigheid na 30 mei 2014 begon te voelen. Op **5 juni 2014**, zoals ik al kort verteld had, was ik in mijn eentje naar South Lake Tahoe vertrokken. J was toevallig ook weg, omdat er voor zijn werk een reeds lang van te voren geplande trip naar Texas was, alwaar een Drupal Congres gehouden werd (alsof dit ook qua tijd allemaal precies zo had moeten zijn). Ik was dus de eerste tijd na Robs overlijden alleen (in huis). Dus vertrok ik naar deze prachtige plaats die maar op anderhalf uur rijden van Davis ligt. Eerst wilde ik maar een nacht blijven, maar ik boekte toch maar een extra overnachting. Daar manifesteerde hij zich voor het eerst, als ik dit allemaal juist heb geïnterpreteerd, wat ik hoop. Ik wandelde aan het South Lake Tahoe meer en het was alsof hij naast me liep. Opeens "hoorde" ik hem zeggen, zowel verlegen als verlangend: "Zullen we hierna naar je kamer gaan?"Het was alsof we een *date* hadden. Ik ben niet van plan verder in detail te treden, omdat dat wat erop volgde verregaand aftastend was aan beide kanten, en ook redelijk vaag. Maar voor mij, in deze dagen, 5 juni naar 7 juni 2014, was Rob al "teruggekeerd"in mijn leven.

Het duurde ongeveer een maand voordat mijn aantal uittredingen omhoogschoot. Meestal ervaar ik een uittreding of verwante geestestoestand zo'n één maal in de acht dagen, maar dit getal veranderde nu naar een flitsende eens in de 3.4 dagen. Sinds 1986 heb ik al mijn dromen en uittredingen dagelijks bijgehouden in dagboeken, en op deze wijze ben ik dus in staat om alles nauwkeurig in beeld te brengen.

Hier is een grafiek:

UITTREDING JAAR	**JAAR**	**UITTREDING AANTAL**
1	1986	4
2	1987	16
3	1988	19
4	1989	40
5	1990	53
6	1991	32
7	1992	51
8	1993	48
9	1994	44
10	1995	52
11	1996	50
12	1997	78

13	1998	70
14	1999	61
15	2000	56
16	2001	53
17	2002	52
18	2003	38
19	2004	44
20	2005	47
21	2006	47
22	2007	45
23	2008	40
24	2009	42
25	2010	40
26	2011	38
27	2012	36
28	2013	43
29	**2014**	**80**– 55 over Rob – Voordat hij overleed: 4 – Nadat hij overleed: 51
TOTAAL VAN 29 JAAR		**1319**
GEMIDDELDE PER JAAR	1319 : 29 JAAR =	**45.50**
GEMIDDELDE SPREIDING	365 DAGEN : 45.50 =	**1 ELKE 8 DAGEN**
	1 JUN ’14 – 31 DEC ’14 **SINDS ROBS OVERLIJDEN** = 214 DAGEN	214 DAGEN : 63 = **1 ELKE 3.4 DAGEN**

Om te starten met de jaren die direct vooraf gaan aan Robs overlijden: ik tel achttien uittredingen en dromen over Rob in 2012. Dit was het jaar dat hij en ik op een meer persoonlijke wijze met elkaar begonnen te communiceren. De meeste van deze astrale ervaringen betreffen astrale liefde en erotiek en een aantal verrassende dromen over Rob die naar de USA verhuist, en dicht in mijn buurt woont, en zelfs in hetzelfde huis als ik.

Op **27 april 2012** had ik een astraal beeld dat Rob tegen me zei: "Altijd u bescherme."

In **2013** had ik zestien uittredingen en betekenisvolle dromen over Rob.

Op 17 februari 2013 omhelsde hij me astraal, terwijl hij achter me stond (dit doet denken aan de krachtige uittreding in 2014 waarin Rob mij vond nadat ik hem had gezocht in uittredingen, zie Leeuwenharten Deel II).

Op **15 maart 2013** had ik een speciale droom: Rob had een briefje voor mij geschreven, en zijn openingszin was "**Mia Bella**".

De astrale trend zette door in 2013 met opnieuw een significante astrale gebeurtenis op **14 juli 2013**, het ging erover dat Rob verhuisde naar de USA. Hij stond te roken voor het huis in Davis, verlegen, alsof hij zijn moed aan het verzamelen was om mij het hof te maken, voordat hij op de deur zou kloppen of zou aanbellen. Ten tijde van deze astrale ervaring wist ik niet eens dat hij rookte (althans: ik kan me er niets over herinneren), maar in 2014, na zijn overlijden, stuurde zijn aardse vriendin Jolanda me een foto van hun twee, terwijl hij een sigaret in zijn hand had, dus Rob rookte.

Pas in januari 2017 realiseerde ik me dat dit misschien ook gezien kan worden in deze foto van hem, want je ziet dat hij bezig is een sigaret te rollen (?):

Rob Nanninga, foto Skepter https://en.wikipedia.org/wiki/Skepter

In genoemde astrale ervaring plukte hij een heel lief, klein, teder, geel bloempje voor me en gaf het aan me.

Hè hè, eindelijk ben ik in 2014 aangekomen, hopelijk bent u er nog. Ik ben van plan u nu een beeld te schetsen wat er zich zoal astraal voordeed in 2014.

Het jaar startte betekenisvol met een veelzeggende astrale gebeurtenis over Rob op **26 januari 2014**. J en ik waren in South Lake Tahoe in een hotel en ik zag dit astrale beeld voor mijn geestesoog: ik had onbedoeld een behoorlijk cryptisch briefje over Rob achtergelaten, het was niet voor hem bedoeld, maar op een zeer mysterieuze wijze had hij het toch ontvangen en gelezen. Er waren symbolische zinnen in dit briefje waarin ik liet doorschemeren dat ik hem nodig had en van hem hield en dat ik wilde dat hij naar me toe zou komen. Ik had het allemaal op een versleutelde wijze opgeschreven, maar kennelijk kon het door Rob ontcijferd worden.

Op **5 juli 2014** bezocht Rob me en we bedreven de liefde (sorry, het Nederlands biedt niet erg veel mooie zinnen voor deze belangrijke gebeurtenis). Ik kon hem alleen voelen, niet zien, maar ik wist gewoon dat hij het was.

De astrale Rob maakte me flink pissig op **1 augustus 2014** door mij met een andere Skepsis reageerder te vergelijken, een mevrouw die gaat onder de naam A. Atsou-Pier, zeggend dat zij een intellectueel zwaargewicht was en ik niet. Pas later bedacht ik dat hij mij waarschijnlijk expres irriteerde omdat hij wil dat ik mezelf intellectueel meer uitdaag, en dat is van toepassing, omdat ik ertoe neig het mijzelf wat te gemakkelijk te maken (terwijl ik heus wel wat in huis heb).

Magisch Realisme

Iets wat erg in het oog sprong, deed zich voor op **26 august 2014**. Ik ben absoluut oprecht als ik zeg dat ik dit nooit zelf had kunnen verzinnen. Astraal was ik weer eens zeer gefrustreerd naar Rob aan het zoeken. Ik zweefde ergens boven een menigte, doelloos rondzwevend in geest, zijn naam roepend: "Rob Nanninga!" Ofschoon ik genoeg mensen zag, was Rob er niet bij. Ik kwam aan op een hoger punt en liet mezelf vallen, terwijl ik zeer wanhopig en dramatisch Robs naam riep: "Rob, ROB!". Mijn intentie was te vliegen, dit was niet een suïcidale uiting of zo. Als je in geest valt is dat nauwelijks dramatisch te noemen omdat je nooit hard de grond raakt. Een paperclip viel gelijktijdig en raakte mijn vinger aan in zijn val en ik dacht zwaar teleurgesteld: "Wat is *dit* nu weer, een paperclip?". Het moment voordat ik terugkeerde in mijn fysieke lichaam hoorde ik Rob in de verte mijn naam roepen en nog wat meer woorden. Ik kon niet horen wat hij zei, maar het was duidelijk dat hij me toch nog antwoord gaf.

In mijn aardse bewustzijn schoot het opeens door me heen: de paperclip! Het was *niet* betekenisloos zoals ik had aangenomen tijdens de uittreding. Ik vertelde in dit blog al eerder over het cadeautje dat ik voor Rob had gekocht, de jade Ruyi scepter, en dat hij die aan zijn deur had geruild met studenten voor een doosje paperclips. Daar is de betekenis. Ik had Rob met dit doosje paperclips geplaagd, ofschoon hij me verder niet meer gemaild had na zijn twee emails in 2014. Op **10 april 2014** had ik hem gemaild:

> *Heb je je doosje paperclips nog goed kunnen benutten?*

De paperclip in deze uittreding refereerde hieraan: iets om aan vast te houden, dat, als puntje bij paaltje komt, alles wél zin heeft.

Deze ervaring, maar ook een aantal andere, lijken prima onder de paraplu van het Magisch Realisme te vallen, en ja, ook hierover sprak Rob met me, en wel op **25 februari 2006**. Hij vertelde mij over zijn enige uittredingservaring, maar ook wat

ervaringen met opvallende en voorspellende dromen. Verder vertelde hij me over een "magisch" bezoekje aan Brugge in België, ik citeer een deel van wat hij vertelde:

> Daarna ben ik nog maar 1 keer in een soort paranormale roes geraakt. Dat was tijdens een korte vakantie in Brugge waar ik met twee anderen een meerdaags sprookjescongres bijwoonde. Die week leek veel op een magisch realistische roman. Er gebeurden een heleboel verrassende dingen en wonderlijke coïncidenties die allemaal met elkaar samenhingen, alsof er niks toevallig gebeurde.

Astrale ***Wanderwege***, vervolg

Op **8 september 2014** *smeekte* ik Rob letterlijk te komen, mij te omhelzen, enzovoort. Ik belandde in een vreemde omgeving, ik was niet langer in mijn slaapkamer in Davis. Maar na dit astrale uitstapje, terug in mijn aardse bewustzijn in Davis, smeekte ik Rob opnieuw of hij alsjeblieft naar me toe wilde komen, en uiteindelijk gaf hij toch gehoor aan mijn smeekbedes. Maar zijn gedrag was een beetje merkwaardig. Dit was me al een paar keer eerder opgevallen tijdens eerdere uittredingen met hem. Ik kon zelf zeker wel een aantal redenen bedenken: onervarenheid met de astrale wereld met betrekking tot astraal bewegen in de aardse sfeer, verlegenheid en onzekerheid, "back burner effect": erotisch leven dat op de aarde voor aanzienlijk lange tijd verwaarloosd is geweest en op die manier tijd nodig heeft weer op gang te komen. Misschien zijn er ook nog andere/meer redenen te bedenken.

Dit onhandige gedrag was zeker niet altijd aan de orde; bij sommige andere astrale ervaringen was hij heel doortastend. Ik zag hem weer erg vaag, hij toonde zich nog steeds niet duidelijk helaas. Ik kuste hem op zijn hoofd. Op het einde zong hij een Engelse *Folk* song voor me!, maar ik weet niet welke en ik was ook niet in staat zinnen van het lied te onthouden.

In mijn zoektochten naar Rob belandde ik meerdere malen op Campus terrein. Gedurende uittredingen wordt je astraallichaam automatisch richting plaatsen getrokken die betekenis voor je hebben, en in dit geval: (ook) richting je geliefde. Ik vermoed dat "Campus" een plaats is waar Rob zich inderdaad thuis voelt. Misschien dat sommige skeptici nu denken dat mijn brein dit op "eigen houtje" heeft zitten uitvogelen. Maar zou *dat* alleen al niet totaal verbazingwekkend zijn: namelijk dat mijn brein de moeite zou nemen een complete "astrale" wereld rondom Rob te bouwen, om van mij een *believer* te maken? Als het brein al in staat is om zo gewiekst te zijn, zouden we in mijn opinie dus zeker niet verbaasd moeten staan kijken als het brein slim

genoeg blijkt te zijn om aan de grenzen van het fysieke lichaam en de fysieke wereld te ontstijgen. Op dit moment blijft het gissen naar de ware potentie van het brein/de geest (en zijn "onstoffelijke" capaciteiten, in de zin van losgekoppeld van zwaar-fysieke materie).

De astrale Peter R. de Vries

Ik had de meest vreemde uittreding op **21 september 2014**. Daar was ik weer, op campus terrein, en aan het zoeken naar Rob. Er was een kille lucht die ik echt voelde (zoals op aarde), en uittreding-experts zullen bevestigen dat dit best ongebruikelijk is. Als geest voel je gewoonlijk geen koude of warmte, en geen of nauwelijks pijn.[7]

Ik zal proberen het verloop van de gebeurtenissen samen te vatten. Ondanks deze koude wind bleef ik vastberaden: ik *wilde* dat deze uittreding zich zou doorzetten en ik wilde dus *niet* dat de koude wind mij in zijn greep zou krijgen en me zou dwingen voortijdig naar mijn fysieke lichaam terug te keren. Uittredingen zijn zeer gevoelige *events.* Verstoringen die gerelateerd zijn aan je fysieke welbevinden en fysieke sensaties, zullen er over het algemeen meteen voor zorgen dat je terug in je fysieke lichaam belandt, dan wel *terugkeert in je dagbewustzijn* in je fysieke lichaam. Om een paar duidelijke voorbeelden te geven, zaken als: 1. dat er iemand op je fysieke deur klopt terwijl jij bezig bent met uittreden, 2. de deken is van je af gegleden zonder dat je er erg in hebt of 3. een volle blaas zullen je nopen voortijdig naar je lichaam terug te keren, zonder dat je daar meestal maar iets over te zeggen hebt. Het *gebeurt* gewoon. Je fysieke lichaam ***rules***, je astrale ervaring heeft het nakijken. Je fysieke lichaam **eist** de aandacht op en je kunt er nauwelijks iets tegen doen, hoewel je heel soms met succes de terugkeer een beetje kunt uitstellen. Dit kun je bewerkstelligen door een sterk omlijnde wilskracht *gecombineerd* met een zeer ontspannen, beheerste houding.

Ik zocht de straten en gebouwen af op zoek naar Rob: "Rob!", riep ik luid, "Rob, waar bén je?" Iets zeer eigenaardigs gebeurde. Een geest die het uiterlijk had van Peter. R. De Vries verscheen recht tegenover me, aan het einde van de hal. Hij was daar overduidelijk op mij aan het wachten. Voor wie onbekend is met *de astrale actie*: geesten kunnen tijdelijk een andere vorm aannemen. Na het doelbewust aannemen van een bepaald uiterlijk, zullen ze uiteindelijk terugslippen in de vorm die hun het meest nader staat, direct nadat ze hun intentie zich zus en zo voor te doen loslaten. Of zou dit misschien de echte astrale Peter R. De Vries zijn, tijdens een astrale reis die hij zich later niet zou herinneren? Was mijn brein bezig een grote truc uit te halen? Ik weet het niet. Misschien was dit Rob zelf, bezig met een van zijn rollenspelen in de astrale wereld. Maar hoe dan ook, deze geest keek me aan met de meest serieuze en gedreven gezichtsuitdrukking die je je kunt voorstellen. Hij wilde me iets heel belangrijks vertellen, ik kon het zien aan zijn gezicht. Hij wilde me een sleutel aanreiken voor mijn

zoektocht naar Rob. Geloof me, ik was net zo verbaasd over deze curieuze gang van zaken als u misschien bent. Ik dacht: “Wat is dít nu weer, in hemelsnaam, moet het nu weer zo ingewikkeld?” Ik bewoog me richting hem.

Hij wees op de kraag van zijn jasje. Die bevatte diverse lagen.

Ik zei: “Ja, dit ziet eruit als een goede jas, misschien een pilotenjas.”
Hij zei: “In de kraag zitten mapjes, foto’s, denk je dat er een zender in zit?”
Ik antwoordde: “Ja, ik denk het wel, anders is er geen transmissie naar de buitenwereld mogelijk. Een soort “browser” zal er wel in zitten, nodig zijn!”
Hij zei en keek stellig: “Nee, zit er niet in! Het werkt met stukjes licht, ze moeten op de juiste plaats vallen, precies de juiste plaats, dan worden ze (de “foto’s “, “mappen”) zichtbaar.”
Ik zei: “Oh, is dat het. Moet ik een puzzel oplossen (om Rob te vinden), is dat het?”
Tot mijn grote verbazing bevestigde hij dit niet, het leek zo voor de hand liggend nu toch?, maar hij zei: “**Dat moet je aan Meneer Nanninga vragen.**”

Pardon my French (English), ik noteerde in mijn dagboek bij het opschrijven van deze ervaring: “What the f. ís this?!”

De reis had al lang geduurd, dit was het. Ik kon niet langer blijven. Ik was meteen terug in mijn lichaam. Terug in mijn bed met dagbewustzijn was ik *baffled, absolutely stunned (totaal verbaasd).*

Was ik nu bezig met een regelrechte quest om Rob te vinden of zo? Alsof ik al niet lang genoeg op Rob gewacht had! Natuurlijk had ik al het een en ander aan astrale ontmoetingen met Rob gehad, maar hij wilde zich maar niet full-face laten zien. En dan die mij al te bekende, sympathieke maar ook pedante toon van “Peter R. De Vries”. Het kon hem wel eens echt geweest zijn, of toch niet? Dit was zeker een award-winning imitatie, als het een imitatie was. Deze geest was heel afgemeten en uitermate correct, echt precies zoals Peter R.. Kon dit Rob zelf zijn, zichzelf in een andere vorm gebracht, trachtend iets bij mij te bereiken? Nou, Rob, ik kan je vertellen, dit werkt niet, het is te gecompliceerd voor mij. Terwijl ik dit blog schreef schoot me ineens te binnen dat deze “lagen” misschien wel refereren aan de verschillende lagen van ons bestaan, van de meest fysieke laag tot de meest “etherische” (en -bijna- “onfysieke”) laag. Was dit misschien bedoeld als een soort sleutel hoe je de astrale wereld zichtbaar kon maken? **Of was het toch iets anders?**

Toen ik teruggekeerd was in mijn lichaam, hoorde ik de muziek van “The Alan Parsons Project” in mijn hoofd, van hun album “Gaudi”, “La Sagrada Familia“, hier een deel van de lyrics:

Pas nu ik dit blog schrijf zie ik het (**vet** en in **kleur**)):

[…]
Who knows where the road may lead us, only a fool would say
Who knows if we'll meet along the way
Follow the brightest star as far as the brave may dare
What will we find when we get there?
[…]
La Sagrada Familia, the wind has changed the storm is over
La Sagrada Familia, ***for the lion and the lamb***
La Sagrada Familia, we thank the lord the danger's over
La Sagrada Familia, there's peace throughout the land
[…]
Who knows where the world may turn us, only a fool would say
Who knows what the fates may have in store
Follow the light of truth as far as our eyes can see
How should we know where that may be? How should we know?
[…]
Then the angry skies, the battle cries, the sounds of glory
And for all those years our eyes and ears were filled with tears

Who knows where the road may lead us, only a fool would say
Who knows what's been lost along the way
Look for the promised land in all of the dreams we share
How will we know when we are there? How will we know?
Only a fool would say

La Sagrada Familia, the war is won the battle's over
La Sagrada Familia, for the lion and the lamb
La Sagrada Familia, we thank the lord the danger's over
La Sagrada Familia, behold the mighty hand
La Sagrada Familia, the night is gone the waiting's over
La Sagrada Familia, there's peace throughout the land

Until the next time, until the next time
La Sagrada Familia

Lees meer: The Alan Parsons Project – La Sagrada Familia Lyrics | MetroLyrics

Rob gevonden!, recap

Negen dagen later kreeg ik toch nog een grote (tussentijdse) beloning, ik vertelde er in het vorige blog over. Om deze chronologische opsomming niet te verstoren met een omissie van het belangrijkste, neem ik de vrijheid het geheel uit het vorige blog te kopiëren; scrol er maar snel doorheen als u dat nog onlangs gelezen hebt:

In de vroege ochtend van **30 september 2014** was ik weer naar hem op zoek gedurende een uittreding. De avond ervoor had ik tegen Rob in mijn gedachten gezegd: "Rob, als het zo moeilijk voor je is om jezelf te tonen, verschijn dan op een manier die wel acceptabel voor je is, maar alsjeblieft, kom!"

Die vroege ochtend had ik twee uittredingen. Ik had mijn zoekmethode uitgebreid: ik riep zijn naam, maar ik deed meer dan dat. Ik sprak mensen (geesten) aan en gaf hun zijn volledige naam: "Ken je Rob Nanninga?", "Heb je Rob Nanninga gezien?", "Als je hem gezien hebt, kun je dan alsjeblieft zeggen dat ik naar hem op zoek ben?" En ik had nog een andere methode bedacht: ik schreef zijn naam op kleine stukjes papier en gaf dat aan mensen (geesten).

Zeker, ik realiseer me heel goed dat skeptici hun wenkbrauwen zullen fronsen, en misschien, om niet al te gemeen of grimmig uit de hoek te komen, zullen zeggen dat ik vast en zeker droom (en dus niet meer dan dat). Maar *ik* zie geen valide bewijs dat mensen *niet* uit hun lichaam kunnen treden, dat ze *niet* van een fysieke manier van kijken/ervaren weg kunnen bewegen. Nog steeds in harmonie met mijn eigen skeptisch zijn, denk ik dat het fenomeen uittredingen erg serieus genomen dient te worden. Misschien dat sommige mensen toch hierin willen meegaan.

Daar was ik dan, in een tweede uittreding, na het bekende suizen geluid gehoord te hebben, dat zich vaak (in ieder geval bij mij) voordoet rondom uittredingen.[6] Ik schreef zijn naam op een stukje papier terwijl ik aan een balie stond. Ik was van plan dat briefje aan de (geest)man te geven die achter de balie stond. De uittreding omvatte veel meer dan dit, maar ik vat het belangrijkste gedeelte samen.

Opeens voelde ik zijn sterke armen me van achter omhelzen en Robs (astrale) lichaam tegen me aan drukken in een beerachtige omhelzing. Langer dan ik ben, stond hij met zijn hoofd gebogen achter me, me zo vasthoudend, heftig huilend. Een immense opluchting spoelde over me heen, en een immense blijdschap. Ik *wist* gewoon dat hij het was, dit is een soort "instant weten" dat je hebt tijdens uittredingen.

Ik had hem gevonden. Of beter gezegd: hij had mij gevonden! Wat het ook was, dat hem nu aangezet had, eindelijk was hij gekomen. Ik vermoed dat hij mijn vruchteloos roepen in de ruimte niet langer kon verdragen. Een enorme last viel van me af, omdat ik wist dat mijn desolate zoektocht nu voorbij was. Ik stond heel stil; omdat ik een zeer ervaren astrale reiziger ben, wist ik dat hectische bewegingen de uittreding kunnen verstoren en ik wilde deze uittreding, en dit moment al helemaal niet, absoluut niet

verstoren. Maar met mijn arm reikte ik naar achteren, naar hem en ik legde mijn hand op zijn arm, om zo in elk geval te reageren, behalve dan natuurlijk dat ik eindeloos gelukkig was (wat hij zeker gevoeld heeft). Hij beantwoordde die grip.

Op dit moment was de uittreding voorbij en keerde ik terug naar mijn lichaam, en ik voelde nog zijn omarming nog steeds, zeker voor een minuut, in mijn fysieke lichaam. Mijn lieve leeuw, ik had hem gevonden, hij had mij gevonden! Weer overmanden mijn emoties me.

Ik was zo gelukkig, en ik ben dat nog steeds, door deze enorm gelukkige wending in de gebeurtenissen.

Astrale Wanderwege, vervolg

In de avond van **24 oktober 2014** had ik een soort van Rob-epifanie. Ik had zijn portrait weer eens gekust, ik kuste hem op de mond:

Tot mijn grote verrassing leek het alsof Rob mij terug kuste, het portrait bewoog als het ware naar voren of kwam opeens tot leven, alsof hij me wilde plagen door dit onverwachte antwoord en mijn liefde dus beantwoordde. Behoorlijk letterlijk leek het alsof de bliksem (aangenaam!) op me insloeg. Hierna ging ik op de bank zitten om gelukzalig voor me uit te staren, zowel mijn lichaam als geest in een staat van opperst geluk.

Op **30 oktober 2014** was er een heel lange en gelukzalige ontmoeting. Rob vrijde urenlang met me. Achteraf had ik berekend dat het drie uur geduurd moet hebben, gebaseerd op de begin- en eindtijd van de ervaring. Ik had al een poos wakker gelegen en was me bewust van de tijd dat ik in slaap viel en ook van de tijd dat ik terugkwam na het astrale event. Op deze wijze kon ik dus de uren terugtellen.

Op **12 december 2014** ontving ik drie haatmails van Robbert van den Broeke, die ik al eerder noemde. Ik ga er hier nu niet over uitweiden, maar houdt het er maar op dat Robbert van den Broeke niet blij is met mijn publiekelijke "constante bemoeienis" omtrent zijn frauduleuze activiteiten sinds 2005. Soms als ik mij overdag heb beziggehouden met mensen die zich op hun beurt bezighouden met "paranormale activiteiten", en die mij wel kunnen schieten (?), gebeurt het dat ik 's nachts word aangevallen door "Hades". Dat wil zeggen: ik word aangevallen door destructieve krachtvelden, of hoe je het duister ook wilt noemen (als de lezer bereid en in staat is een dergelijk fenomeen te (h)erkennen). Maar niet deze nacht!, want deze nacht van **13 december 2014** had ik een humoristische droom en ik moest zowaar hardop lachen terwijl ik hem had. Hierna had ik ook nog een interessante droom. Ik voelde dat Rob me beschermde tegen *bad* Robbert van den Broeke.

De magische (tussentijdse) finale

Op **16 december 2014** had ik een werkelijk fantastische uittreding, met een magische zweem erin die naar mijn mening alleen Rob zo voor elkaar had kunnen krijgen, en ik sluit er dit blog mee af. Er is nog zoveel te vertellen, maar misschien een andere tijd en plaats.[8]

Na deze ervaring mailde ik onmiddellijk naar Jan Willem Nienhuys ("JW"), en stuurde Pepijn van Erp en J een kopie, en vertelde hem hierover. Ik kopieer en plak deze mail in het geheel, maar de uittreding was in feite dus nog veel langer, te lang voor dit blog. Hier is die email:

Hallo JW.

Ik had net een werkelijk geweldige, lange astrale reis die door Rob in scène gezet leek te zijn.
Ik had ruim 45 minuten nodig net om het in mijn dagboek op te schrijven, en voor mijn doen is dat heel lang, dus veel en lang.

Het geheel ga ik niet nog eens overdoen hier, maar het begon er mee dat ik voor de honderdduizendste keer weer eens wakker lag 's nachts en niet kon slapen. Ik vroeg Rob in gedachten of hij niet eens een verhaal kon vertellen, zodat ik eindelijk kon ontspannen en in slaap kon vallen.
Hij (…) vertelde daarop een kort verhaal dat ik maar zeer matig vond, achteraf gezien was het een zeer korte parabel, een opsteker voor iets van mij persoonlijk. Plagend zei ik daarop in gedachten tegen hem: "Vraag nooit aan Rob Nanninga een verhaal te vertellen, hij is *thé worst (Engels)* verhalenverteller."

Maar daarna viel ik toch in slaap en belandde in een astrale setting. Rob had blijkbaar zijn revanche en het 'verhaal' had allemaal zeer spitsvondige kanten en was ook regelmatig ronduit humoristisch. Ik was in een zeer groot huis, eerder kasteelachtig, onaards grote ruimtes overal en zweefde daar rond. Ik zocht Rob ook daar weer. Ga geen details geven, waren op een vlak een beetje 'intiem' soms ook. Dit ging ook direct over dat heel korte verhaaltje dat Rob veteld had (dat ging over mij). Ik had veel plezier en riep: "Rob, waar ben je, kom ook, je kunt het!"(Terwijl ik ergens in een diepte sprong en er ontspannen zweefde).

Het eindigde ermee dat met veel 'overdreven' (maar toch ook weer niet) fanfare die duidelijk in scene gezet was (door Rob) ik hem ontmoette bij een trein die aankwam. Hij kwam via die trein. Er was veel muziek op het perron en een mannelijke promotiestem, een luidruchtige Efteling spot, galmde uit de perronspeakers. Allemaal zeer uitbundig en 'door het dolle heen'. Oerhollands vooral. Ik moest er inwendig erg om lachen.
En ofschoon eerst het perron overvol was geweest (en de trein was ook afgeladen geweest) en ik bang was geweest Rob nooit in deze mensenmassa te kunnen vinden, verscheen hij opeens geheel alleen, en waren er verder geen mensen meer. Hij kwam vanachter mat licht transparante doorgangsdeuren als enige op het perron.
Wat vooral en meteen opviel was zijn onberispelijke gentleman uiterlijk, keurige kleren en keurig lichamelijk verzorgd, zeer fris, en hij droeg wel een zonnebril. Kort haar. Het was Rob in zijn jongere uiterlijk (dus). Blijkbaar nog steeds wat schuw (voor mij), dat hij die zonnebril op had. Ik vroeg: "Rob?" En mijn hand strekte al naar zijn borstkas uit, alsof mijn hand het wel al zeker wist. Hij zat me aan te kijken, wat ludiek afwachtend leek het.
En bam, terug.

Er was veel, veel meer nog wat er tussendoor was gebeurd. Veel te veel om hier op te schrijven.

(Zou me weer 45 minuten kosten, in mijn dagboek doe ik dus met de hand).

Was zeer fijn dit. Rob revancheerde zich nadat ik hem geplaagd had met: “Vraag nooit aan Rob een verhaal te vertellen.” Die scene op het perron was ronduit fantastisch humoristisch, met die Efteling reclame spot, hoe dik het erboven op lag, en toch bleef de serieuze ‘happy setting’ dat ik hem ging ontmoeten, geheel intact.

Constantia

“Stenny” & “Parameter”, Een FOK verhaal in 9 plaatjes

Klik op of swipe door de galerij voor een close-up!

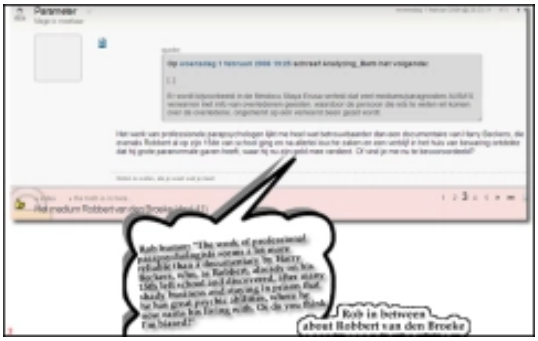
Parameter
Rob is between about Robbert van den Broeke

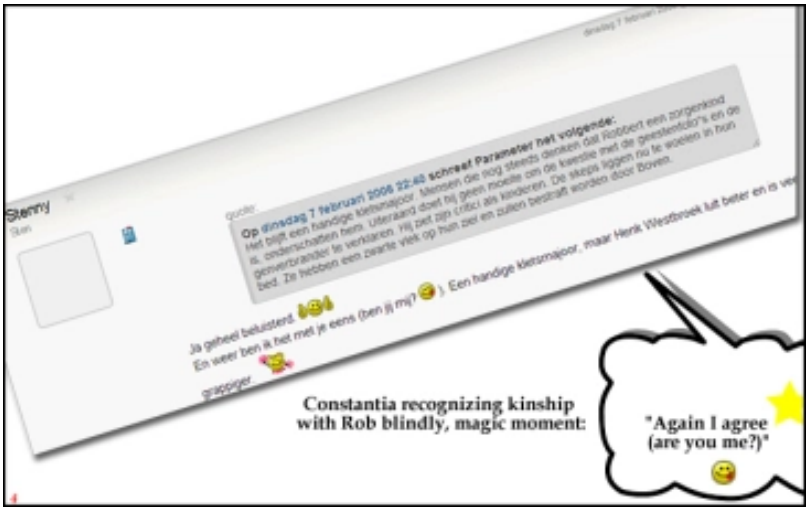
Sterny
Op dinsdag 7 februari 2006 22:40 schreef Parameter het volgende:
Ja geheel belusterd.
En weer ben ik het met je eens (ben jij mij?
Een handige kletsmajoor, maar Henk Westbroek lult beter en is ver
Constantia recognizing kinship with Rob blindly, magic moment:
"Again I agree (are you me?)"

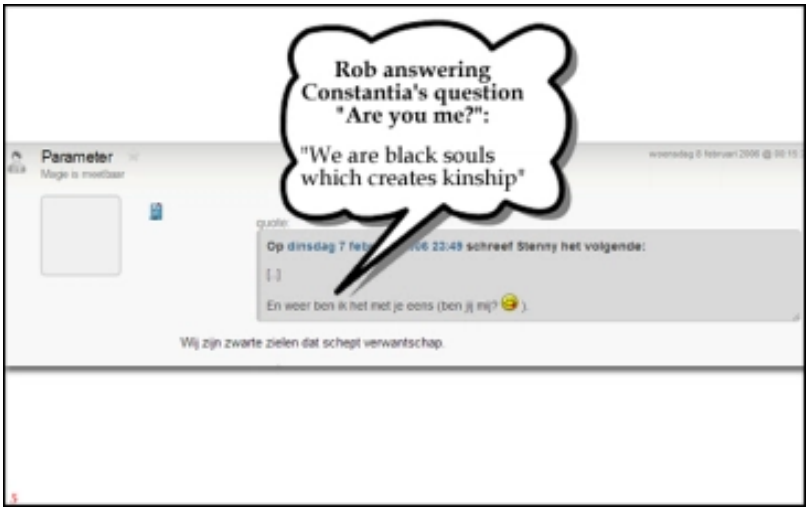
Rob answering Constantia's question "Are you me?":
"We are black souls which creates kinship"
Parameter
Op dinsdag 7 feb 006 22:49 schreef Sterny het volgende:
[..]
En weer ben ik het met je eens (ben jij mij?
Wij zijn zwarte zielen dat schept verwantschap.

Constantia, not yet knowing that Parameter = Rob:
"I will write Nanninga immidiately to say Robbert is prepared to collaborate with scientists"

Rob has emailed Constantia that he is Parameter, Constantia very happy:
"Folks, what's in the air something very beautiful (quick rotor)"

Voetnoten

[1] Het was zelfs zo dat ik het leeuwendeel van het 52 delen tellend topic zelf opende. Hier is een link naar Deel 52 waarin alle voorgaande delen worden opgesomd. Mijn FOK naam was “Stenny”.

[2] Ik noemde dit al in Leeuwenharten, Deel II. In die dagen had ik alleen nog maar een l*ow resolution* versie van de TV show “Het Zwarte Schaap” gezien, waarin Rob Nanninga Rasti Rostelli confronteerde met zijn bedrog. Vele jaren later (ongeveer tien), op 21 oktober 2015, mailde Skepsis bestuurslid Pepijn van Erp me over deze TV uitzending. Hij wist dat ik geïnteresseerd zou zijn en stuurde me een link naar de show op YouTube, want hij had een hoge(re) resolutie versie gevonden.

[3] Zie Leeuwenharten, Deel II.

[4] Mijn fietsafstanden veranderden kort na het oorspronkelijke verschijnen van dit blogdeel; sinds 2015-2016 is mijn gemiddelde fietsafstand verhoogd naar ongeveer **50-70 miles** (**80-120 km**) per fietstocht.

[5] Voor wat betreft het functioneren op diverse brein golflengtes, kijk eens naar het onderzoek van Het Monroe Institute naar binaural beats. Het is een breed geaccepteerd idee onder astrale reizigers dat uittredingen gepromoot, of zelfs in het geheel mogelijk worden gemaakt door de *synchronisatie* van de twee hersenhelften, wat je op zijn beurt weer kunt promoten door het luisteren naar binaural beats.

[5] Ik zal hier meer over vertellen in Leeuwenharten Deel IV, omdat deze fiets-verbinding met Rob zich doorzette en intensiveerde in 2016 en de jaren erna.

[6] Over hoe je als geest gewaar wordt van je omgeving schreef ik zelf in mijn boeken uitvoerig. In mijn eerste boek “Door het Raam” geef ik de lezer een “Kleine Gids” voor allerlei aspecten van de astrale wereld; Sten Oomen, **Door Het Raam**, Uitgeverij Schors, 2004: Gewijzigde en uitgebreide druk van de uitgave uit 2000 (Sigma Press), Amsterdam. Hoofdstuk 3: “Kleine gids voor de wereld van geesten” (page 59-112).

[7] Inderdaad is er een andere tijd en plaats hiervoor, namelijk in Leeuwenharten Deel IV dat ik twee jaar later publiceerde.

Gepubliceerd door constantiaoomen

- Bekijk alle berichten van constantiaoomen

juni 9, 2018
Rob Nanninga, Uncategorized

Astraal, Astrale reis, Constantia Oomen, Dromen, Droom, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuys, Lama Ole Nydahl, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Hearts, Lucide Dromen, Magisch Realisme, NDE, OBE, Pepijn van Erp, Rob Nanninga, Skepsis, Skepter, Skeptisch, Uittreding, Uittredingen

Deze site gebruikt Akismet om spam te bestrijden. Ontdek hoe de data van je reactie verwerkt wordt.

MOGELIJK GEMAAKT DOOR WORDPRESS.COM.

OMHOOG ↑

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Leeuwenharten – Leeuwenharten Deel IV

Originele publicatiedatum: 9 januari 2017

Is Alles Dat We Zien Of Lijken Maar Een Droom In Een Droom? ~ Edgar Allan Poe
Muzikale vertolking: Alan Parsons Project

Rob leeuw op bekend kunstobject in de Davis Greenbelt (serie parken door Davis)

Inhoud

Intro
Plush leeuwen
De verbazingwekkende Whiskers
Plush leeuwen, vervolg
Keerpunt
De jaloerse leeuw
De Rob Nanninga leeuwenvierling
Voor de leeuwen zorgen
Fietsen en Rob zien
Rob in mijn dromen, rollenspel
Robs foto en de tekening die ik maakte
Magisch Realisme, de leeuwring van God
Robs muziek en Darkwoord
Rob in mijn uittredingen en verwante ervaringen
Robs helende invloed
Leeuwenharten
Stats en “raps”
Ondertussen
Rob Nanninga leeuwenkunst in samenwerking met Neural Painter
Voetnoten

Intro

Exact twee jaar zijn verstreken sinds mijn laatste blog over Rob Nanninga. En het is precies twee en een half jaar geleden dat Rob overleed op Hemelvaartsdag, het feest van de verrijzenis. Rob, geboren op 6 augustus 1955 onder de astrologische Leeuwenhemel, overleed op 29 mei 2014, niet op 30 mei 2014 zoals wordt gesteld in Wikipedia.[1] Waarom duurde het zo lang voordat ik weer met een blog op de proppen kwam? Een maar voortdurend *writersblock*, gedachten en reflecties over het publiceren van mijn bijna intiemste ervaringen. Terughoudendheid versus de behoefte om mijzelf uit te drukken. In het afgelopen jaar hebben deze twee schijnbaar tegengestelde krachten met elkaar overhoop gelegen. Voor mij is het verhaal over Rob heel dierbaar en belangrijk. Een waar verhaal dat (na)verteld wil worden! Golven die naar de kustlijn willen rollen! De lange aarzeling heeft ook wel een voordeel: er is nu meer te vertellen. Misschien mag dit alles gezien worden als een boek in wording, ik hoop dat dit de lengte ervan zal rechtvaardigen. Ofschoon ik zo volledig mogelijk probeer te zijn,

heb ik dingen weggelaten die ik te privé vind om te delen; details met betrekking tot intieme liefde. Ik ga ervan uit dat intelligente lezers dat gedeelte van het verhaal voor zichzelf weten aan te vullen.

Constantia met Rob leeuwen

Like a homing bird at night
You will be my guiding starlight
And until we meet again
I will be restless like this candle flame
Sally Oldfield, Water Bearer – Fire And Honey

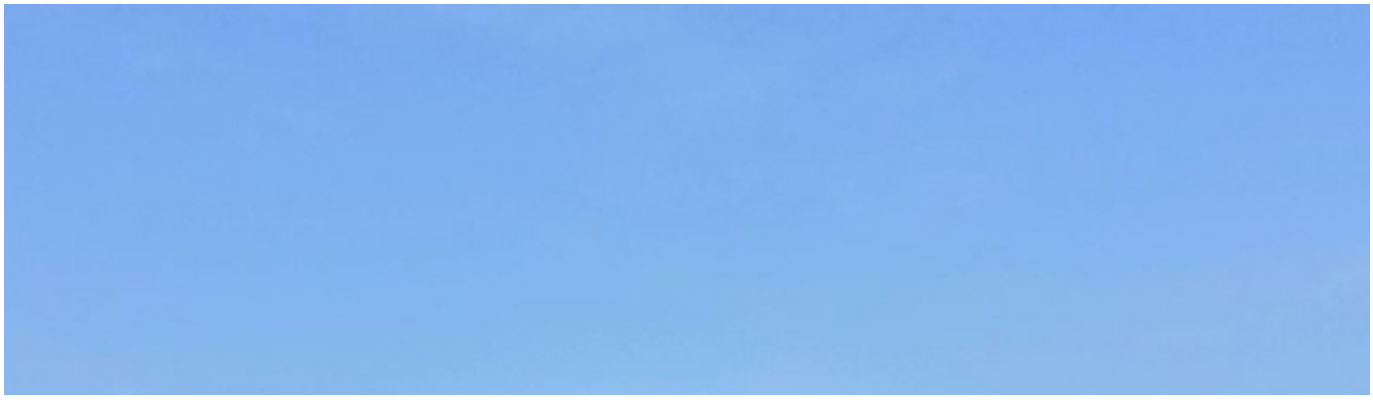

Rob leeuw in Vacaville, op de Timm Road. Mij vergezellend op een van mijn vele fietstochten

Sommige mensen begrijpen niets van mijn liefde voor Rob Nanninga en gezien alle "ongebruikelijke" omstandigheden moet me dit waarschijnlijk niet verbazen. Er is echter een heel gemakkelijke en logische verklaring, het wordt "Liefde" genoemd.

Rob is niet uit mijn leven verdwenen. Meer dan twee en een half jaar na zijn overlijden naar werelden voorbij ons aardse begrip, maar desondanks, in de nacht zo dichtbij als mijn eigen huid,[2] is hij er nog steeds. In feite is hij zelfs meer aanwezig dan ooit tevoren. Ik kan het helaas nog niet bewijzen, net zozeer ik het bestaan van leven na de

dood niet kan bewijzen (dat zou wat zijn!), en blijf vooral voor mezelf pijnlijk skeptisch. Maar dit is wat ik ervaren heb: **zoveel liefde**. Veel meer en **beter dan de Hemel zelf**!, uit welke superlatieven die ook moge bestaan, zoals ik vaak, zoekend en niet vindend naar woorden, noteer in mijn dagboek.[3] De liefde die ik door de Rob leeuwen heen voel stromen, is met geen pen te beschrijven. Zoveel beter dan de Hemel! Deze zinssnede is de enige die nog in me op komt als ik de opwindende, zo heel tastbare, onmetelijke diepe warmte en liefde voel die via de plush leeuwen uit zijn voegen barst. Het is alsof de leeuwen geladen zijn met elektrische liefdesgolven die recht door me heen stromen. Voor alle duidelijkheid, ik spreek met nadruk *niet* in metafysische betekenis, ik spreek hier over een *fysiek* gevoel! Het is alsof je de extreem aangename lichaamswarmte, de zachte aanraking van zijn hand of omhelzing, de kus van de persoon voelt van wie je het meeste houdt. Het is meer dan verbazingwekkend, het lijkt onmogelijk, maar toch is dat precies wat er gebeurt.

Vooral 's nachts als ik urenlang een of meerdere leeuwen vasthoud, zonder ze maar een moment los te laten, zelfs wanneer ik me in diepe slaap bevind, voel ik ultieme gelukzaligheid, extase en extreme behaaglijkheid. Ik zou zeggen: *extase die niet van deze wereld is*. Ik houd letterlijk *sprankelende liefde* vast, die ik zelfs voel als ik in diepe slaap ben, hij is er voortdurend. Woorden schieten te kort, een cliché, maar oh zo waar..

Zoals u kunt zien in de inhoudsopgave van dit blog, bevat dit ware verhaal over Rob en mij veel meer dan de ervaringen met de plush Rob Nanninga leeuwen, maar in dit blog staan ze zeker ook centraal.

Zoals ik al in een eerder blog beschreef, had ik altijd al een intense verbinding met geliefde knuffeldieren. Ik ben nu van mening dat dit als een omen gezien kan worden, dat het misschien echt wel "lot" was dat ik op dit punt zou uitkomen met Rob en de leeuwen. Een weg die onder de juiste condities gevonden wordt.

Zoals ik eveneens beschrijf ik mijn biografietje kon ik dagen achtereen huilen als ik mijn knuffeldier kwijt was. Er moest tenminste een identiek exemplaar voor terug komen. Het lijkt erop dat ik in het geheel niet veranderd ben. Mijn aanleg heeft haar vleugels uitgeslagen en zweeft nu op bijna onvoorstelbare hoogte in de lucht. Met Rob en de leeuwen zijn verleden en heden samengekomen. De liefde die ik nu voel voor mijn "inner crew" plush leeuwen is in het kwadraat van wat ik als klein meisje voelde voor mijn andere knuffeldieren. **Het is pure magie.** En nee, er is niets overdreven aan deze woorden. Mijn hart zou in overdrachtelijke zin uit mijn lichaam gerukt worden als ik nu dit gevoel zou verliezen.

Per ongeluk heb ik een all-time favoriet van mij verbrand toen ik nog maar net in Davis, Californië woonde; de plush haan die ik kreeg in Oost Berlijn, toen de Muur nog stond. Ik was daar op doortocht met mijn Oom Dries, we waren op vakantie in zijn oude Volkswagen Beetle die we natuurlijk hadden moeten achterlaten in West-Berlijn. Ik zag de communistische haan in een warenhuis voor 18 Mark en mijn oom kocht hem

voor me. Zoveel jaren heb ik hem gekoesterd, maar tijdens een *freak* huishoudelijk ongeluk in Davis, Californië, ruïneerde ik hem. Ik wil het er verder liever niet over hebben, dit is een waar trauma voor mij.

Constantia met haar geliefde Oost-Berlijnse knuffelhaan

Daarop, verstoken van maar één plush dier dat nog het lieve, warme gevoel voor mij in zich droeg, begon ik te zoeken naar een vervanging. Eerst zocht ik naar plush hanen die maar iets wilden lijken op deze oude knuffelhaan, maar dit bleek veel lastiger dan je zou denken. Zo kocht ik een haan en een kip van hetzelfde formaat als de Berlijn haan, maar niets straalde uit van deze dieren. Ook het haas-idee van vroeger probeerde ik opnieuw: geen succes. En ik begon behoorlijk wanhopig te worden, ik kocht op 8 februari 2012 zelfs een dure Sfinx van $101.95

De sfinx die geen soelaas kon bieden

en bepaald niet knuffelbaar, maar ik voelde helemaal niets terwijl ik al deze dieren vasthield. Of toch wel: ik voelde **diepe wanhoop**. Het allerliefste gevoel was zoek. Hierop leek het alsof er iets in me stierf omdat ik mijn dierbare knuffeldier gevoel kwijt was. Maar misschien was het ook omgekeerd: iets in mij was gestorven en de verbrande haan was slechts een uiting van een onverbiddelijke innerlijke waarheid, de zon was aan mij onder gegaan, ik voelde me totaal leeg, als een omhulsel zonder kern.

Een lange episode van leegte en *niets* brak aan, toen overleed Rob. Toen kwam, ***leeuw voor leeuw***, Robs liefste energie in zijn dragend, plush leeuwenliefde in mijn leven terug, op een manier die zo fantastisch fijn is, dat zelfs een Nobelprijswinnaar in de literatuur het zwaar zou krijgen om dit in woorden te vangen. Ik kan u dus simpel niet vertellen wat er gebeurt, maar ik ga toch een poging wagen. U kunt gewoon maar deze blogs blijven lezen – misschien een boek in wording – om te proberen *achter* mijn woorden te voelen wat ik bedoel met: **het is pure magie**. En nog een keer: dit is een waar verhaal, alles wat ik beschrijf is zo gebeurd of gebeurt zo.

Plush leeuwen

Wat gebeurde er met Rob, de plush leeuwen en mij? Bij het eerste verschijnen van dit blog had ik er inmiddels zevenendertig sinds 18 oktober 2014, voor een totaalbedrag van $1051.19 (slechts een feitje om het concreet te maken, voor mij zijn deze leeuwen onbetaalbaar). Acht ontbreken op deze overzichtsfoto van toen: (omdat het aantal maar bleef groeien).

Rob Nanninga leeuwen

Na het maken van deze foto liep ik al snel weer achter de feiten aan. Er waren inmiddels weer leeuwen bijgekomen, twee oranje cubs, twee grote leeuwen, twee kleine leeuwen, nog een medium versie van de Master Rob leeuw, en op het elfde uur van dit blog: een mega grote Rob leeuw, die ik won in een eBay veiling, maar hij is nog niet gekomen en het is onzeker of hij nog komt, dat zou nummer zevenendertig worden. (Naschrift: deze leeuw kwam niet).

Wat meer foto's van de leeuwen pride:

Laat ik beginnen bij het begin. Ik kocht de eerste "Rob Nanninga" leeuw, het spreekwoordelijke eerste schaap over de dam, op 18 oktober 2014.

Ik houd van alle leeuwen maar ik heb toch wel favorieten. De vierde leeuw die ik kocht op eBay op 3 augustus 2015 en de zesde, die ik eveneens op eBay kocht op 2 september 2015, zijn voor mij zeker de twee alma leos. Nummer zes met de wit-omrande ogen, is het hoofd van de familie, de "Meester", de meest mannelijke van dit "Meester koppel".

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Rob Nanninga leeuwen

Nummer vier met de grote ogen heeft een duidelijk vrouwelijke kant.

Eerste Rob Nanninga leeuw

Eerste Rob Nanninga leeuw

Rob Nanninga leeuw nummer vier

Rob Nanninga leeuw nummer vier

Rob Nanninga leeuw nummer vier

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Dit waren de foto’s die de verkoper gebruikte voor de Master leeuw:

En zo arriveerde hij in Davis, Californië:

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

Rob Nanninga “Meester koppel”

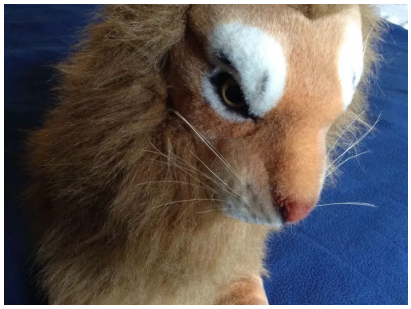

Rob Nanninga “Master leeuw”

Rob Nanninga “Master leeuw”

Rob Nanninga “Master leeuw”

Rob Nanninga “Master leeuw” komt aan in Davis, Californië

We hebben veel lol samen, bijvoorbeeld:

Op dezelfde dag dat hij arriveerde, kwam ook het leeuwtje dat ik “Crook Love” noem, zie de galerij hieronder. Deze leeuw behoorde al snel tot de “inner crew”, zeer geliefd en gekoesterd. Met zijn onschuldige, ontwapenende en scheve lachje, zo perfect als het scheef is, zou hij zelfs het meeste wrede hart weten te verpulveren. Op een dag dat ik mijn leeuwen weer eens in de achtertuin had uitgestald om ze te laten ventileren (zodat

Rob Nanninga leeuw en Constantia

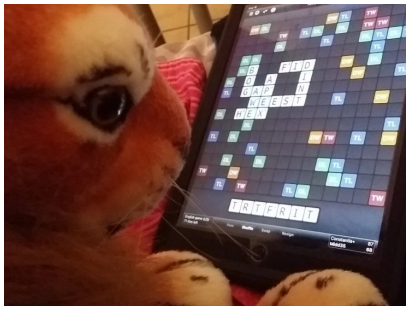

Rob Nanninga leeuw

Rob Nanninga leeuw en Constantia

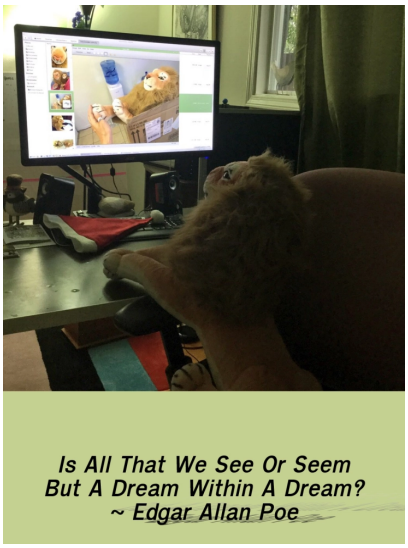

Is All That We See…?

Rob Nanninga leeuw en Constantia

Rob Nanninga leeuw en Constantia

Rob Nanninga leeuw en Constantia

Rob Nanninga leeuw

ze niet naar stof gaan ruiken), keek ik naar hem, en opeens had hij een minuscuul bloempje op zijn pootjes. Zelfs Moeder Natuur had hem niet kunnen weerstaan en hem een mini bouquet gegeven (foto drie in de galerij: exact zoals ik hem vond):

Eerste Rob leeuw met "Crook Love" Rob Nanninga leeuw

"Crook Love" Rob Nanninga leeuw arriveert in Davis, Californië

"Crook Love" Rob Nanninga leeuw (met "Meester" leeuw)

"Crook Love" Rob Nanninga leeuw

“Crook Love” Rob Nanninga leeuw

“Crook Love” met Whiskers en nog een Rob Nanninga leeuw

“Crook Love” Rob Nanninga leeuw (met “Meester” leeuw)

De achtste leeuw via een directe aankoop op de website van de speelgoedfabrikant op 19 december 2015 werd net zo belangrijk. In deze foto ziet u hem rechts, met de twee alma leos. Zijn verhaal vertel ik hieronder apart.

De achtste Rob Nanninga leeuw met de twee alma leos

De verbazingwekkende Whiskers

Whiskers, Rob Nanninga leeuw

Nummer negen van de Rob leeuwen, die ik kocht op 4 februari 2016, raakt mij in het diepste van mijn hart, met zijn kleine postuur, maar zijn grootste en vrolijkste hart. Hij werd onder een zeer indrukwekkende titel verkocht, kennelijk om zijn adelijke status aan te duiden: "*Zeldzame Cornish Lionheart Plush Lion 4.5" Leonard Cornwall Foundation MWT*". Hij verdiende deze grootse aankondiging zeker. Inderdaad is hij extreem zeldzaam (ik kon nooit meer een tweede vinden en ik heb echt intens gezocht), en van de meest fijne afkomst. Deze kleine Rob Nanninga leeuw is de enige die een officiële eigen naam heeft, die ik hem gaf, het is "Whiskers".

De Verbazingwekkende Whiskers (en zie die indrukwekkende leeuwen snorharen > Whiskers)

aka Whiskers

Whiskers, verkopers foto

aka Whiskers

Whiskers, verkopers foto

aka Whiskers

Whiskers, verkopers foto

Whiskers komt aan in Davis, Californië

Whiskers leeuw met me mee tijdens een van mijn fietstochten

Whiskers (op het hoofd van Crook Love leeuw) die samen met Constantia en J naar "Jaws" kijkt in een hotel bij South Lake Tahoe

Whiskers Cornish Lionheart

Whiskers, Rob Nanninga leeuw en Constantia

Whiskers leeuw in de achtertuin

Sir Whiskers is een markante leeuw met een ongelooflijke acrobatische flair en ongelooflijk vermogen zich flexibel aan te passen. Dit ontdekte ik toen er iets "verstorends" gebeurde. Het was niets serieus, maakt u zich geen zorgen, maar toch onwenselijk voor een statige heer van royaal bloed. Soms neem ik hem mee als gezelschap op mijn fietstochten, en in dit geval was ik in de heuvels van Vacaville gestopt om wat foto's te maken. Terwijl ik daarmee bezig was, tuimelde Whiskers van het bagagerek waar ik hem even op gezet

Sprong in het diepe

Sprong in het diepe

Sprong in het diepe (en: veilig aangekomen!)

had (ik draag hem voorzichtig mee in een open heuptasje). Tot mijn grote verbazing en opluchting maakte hij een salto in de lucht en landde veilig en al en op zijn vier pootjes netjes op de grond. Ik verklaar plechtig dat dit echt zo gebeurd is. Misschien denkt u nu dat dit een soort toevalstreffer was, maar dat bleek het dus niet te zijn. Ik heb het hem vaker zien doen: vallen, vervolgens een vreemd bewegingskunstje, zoals een salto, uithalen om daarna zeer waardig op zijn vier voeten neer te komen. Natuurlijk waren er heus wel een paar keren dat Sir Whiskers op zijn zij belandde, maar deze ietwat minder fortuinlijke uitkomsten deden zich zelden voor. En ik zweer u dat elke keer als hij zijn magische vliegkunstje weer uithaalt en veilig op zijn vier voeten landt, hij gezien kan worden met een triomfantelijke lach die zegt: “Niets aan de hand, ik ben veilig geland!”.

Jazeker, ik heb me grondig met dit merkwaardige fenomeen beziggehouden en ik heb geprobeerd te ontdekken wat het precies is in Sr Whiskers’ fysieke verschijning dat deze kunsten mogelijk maakt. Ik ben tot de conclusie gekomen dat zijn maker een zeer getalenteerde ontwerper moet zijn, met een zeer solide inzichtelijk besef wat betreft constructie, stabiliteit en gewichtsverdeling. Het zou mij derhalve niet verbazen als zijn ontwerper een bouwkundig ingenieur blijkt te zijn van belangrijke gebouwen, die in zijn vrije tijd Whiskers ontwierp. In sommige van mijn foto’s (zie bijvoorbeeld de Whiskers foto’s met de strak blauwe achtergrond), kun je duidelijk Whiskers voorpootjes zien. Het zijn net kleine, zeer degelijke laarsjes die hem een perfecte stabiliteit geven. Het moet iets zijn in de gewichtsverdeling van zijn leeuwenlichaam wat hem zo vaak precies goed kantelt als hij neerkomt.

Maar er is nog iets. Als je zijn naam Googelt ("*Cornish Lionheart Plush Lion Leonard Cheshire Cornwall Foundation MWT*") kun je interessante zoekresultaten verwachten. **Leonard** Cheshire was een Groepskapitein die zowaar echt van adel is, Wikipedia:

> Group Captain **Geoffrey Leonard Cheshire, Baron Cheshire** VC, OM, DSO & Two Bars, DFC (7 September 1917 – 31 July 1992) was a highly decorated Royal Air Force (RAF) pilot during the Second World War and later philanthropist

Hij was de stichter van een liefdadigheidsinstelling die terminaal zieken en gehandicapten in Engeland en de gehele wereld ondersteunt. Het plush leeuwtje Whiskers werd gemaakt door de liefdadigheidsinstelling die zijn naam draagt. Ze moeten gedacht hebben dat het een leuk idee was een *leeuwtje* te maken, geïnspireerd op de naam **Leonard**. Mijn grote bijval hebben ze, zoals u zult begrijpen.

Hieronder staat een interview met hem. Ik vind het wel de moeite waard deze ex-piloot en bommenwerper ten tijde van Hitler hier op te voeren. U kunt hem horen spreken over oorlog en vrede, en hoe je volgens hem kunt bijdragen aan een betere wereld. Hij is hier op de al gevorderde leeftijd van drieënzeventig jaar, twee jaar later zou hij overlijden. Mijn Whiskers leeuwtje heeft een uitzonderlijk mooi mens als voorbeeld. Naast Rob Nanninga zelf natuurlijk!

Ik heb geen idee of Whiskers' acrobatische vaardigheden in dit kader toevallig zijn, maar gezien de vliegmeester naar wie hij vernoemd werd – een zeer vaardige *Royal Air Force* piloot – is het toch een merkwaardige samenloop van omstandigheden. Nog meer toevalligheden zijn te bespeuren, want hij blijkt met een *Constance* (Binney) getrouwd geweest te zijn. Zij was twintig jaar ouder dan hij en hun huwelijk duurde "slechts" tien jaar, omdat de tweede wereldoorlog de twee blijkbaar van elkaar vervreemd had.

Hier is een foto van Whiskers op de plaats en dag waar hij zijn magische salto deed:

Rob Nanninga leeuw, Whiskers in Vacaville

Wat meer foto's van Whiskers tijdens mijn fietstochten:

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Winters

Whiskers in Dixon

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Dixon

Whiskers in Dixon

Whiskers in Davis

Whiskers in Davis

Whiskers in Dixon

Whiskers heeft een heel lieve, lippen tuitende mond, alsof hij voortdurend zijn kus aanbiedt:

Op een heel vroege januari morgen (6 januari 2017), toen het buiten nog donker was, vond ik Whiskers als volgt, en ik had hem zo niet gepositioneerd! De logische verklaring moet zijn dat ik hem ’s nachts met mijn dekbed aangeraakt had, maar de magische verklaring is dat Whiskers zijn eigen acrobatische en humorvolle leven leidt:

Whiskers in Vacaville

Whiskers in Woodland

Whiskers in Woodland

Whiskers in Allendale

Whiskers biedt zijn kus aan

Whiskers biedt zijn kus aan

Whiskers biedt zijn kus aan

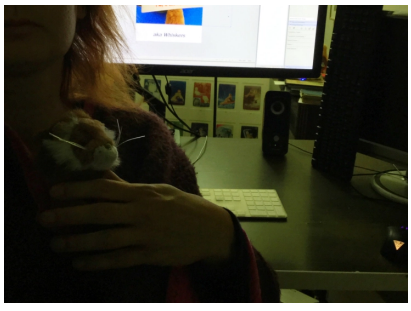

Rob Nanninga, Whiskers leeuw met Constantia, tijdens het schrijven van dit blog

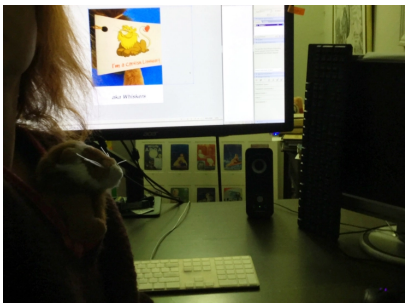

Rob Nanninga, Whiskers leeuw met Constantia, tijdens het schrijven van dit blog

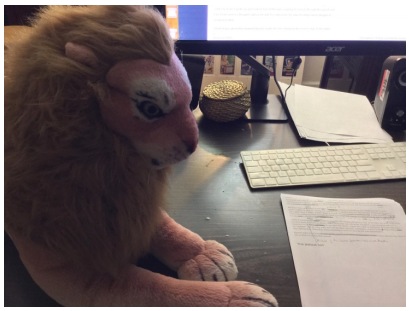

Rob Nanninga leeuw tijdens het editten van dit blog in januari 2017

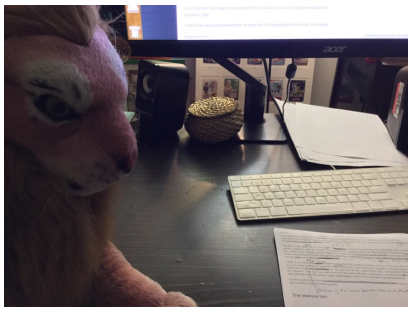

Rob Nanninga leeuw tijdens het editten van dit blog in januari 2017

Whiskers in de weer

Whiskers in de weer

Plush leeuwen, vervolg

“Nummer” negenentwintig en tweeling (maar met eigen bijzonderheden, meer hierover later) van “nummer” acht, op 5 juni 2016, op dezelfde manier direct via de speelgoedfabikant gekocht, werd vliegensvlug net zo belangrijk als de andere favorieten (in het plaatje hieronder rechts, naast zijn “tweelingbroer”).

“Nummer” negenentwintig (rechts) van de Rob Nanninga leeuwen naast “nummer” acht (links); zijn “tweelingbroer

Op 1oktober 2016 kocht ik nog een leeuw in dezelfde serie, hij was leeuw “nummer” tweeëndertig, dus nu was er een drieling, alhoewel ze echt ieder een zeer specifiek karakterdeel van Rob Nanninga vertegenwoordigen.

Rob Nanninga leeuw “nummer” tweeëndertig, derde van de nu drieling

En hier op de gevoelige plaat samen met de inner crew van dat moment:, kijk naar de drieling:

De inner crew ten tijde van dit blog, maar die zou al snel weer groeien

Maar ook dit is al weer niet meer up to date! De drieling is een vierling geworden! Op het elfde uur van dit blog, op 25 november 2016, kocht ik een vierde leeuw in deze serie en hij kwam *the pride* versterken op mijn verjaardag op 2 december. Blijf lezen als u meer wilt weten over deze vermaarde nieuwe Rob Nanninga leeuw.

Zevendertig leeuwen en nog lang niet uitgeteld, hebben ze allemaal een naam? Natuurlijk hebben ze dat, eentje die extreem gemakkelijk is, ze heten namelijk allemaal "Rob", of, als zijn stemming ernaar is: "Bor". *Allemaal* reageren ze als je hun gezamenlijke naam zegt: "Rob" of "Bor"!

Keerpunt

Er was een zeer noemenswaardig moment met de leeuw met de grote ogen, als zijnde een van de eersten die ik kocht. Hij zat links van me, 's nachts toen ik in bed lag. In de nacht van 19 augustus 2015 werd ik 's nachts opeens met een zeer onaangename schok wakker, een zeer fikse scheut van pure, negatieve zenuwen schoot door mijn lichaam. Dit moment ging over Rob en mij, communicerend door de barrières van het *hier*, waar ik was, en het *daar* waar hij was heen. Ik denk zeker dat dit als hét keerpunt beschouwd kan worden.

Rob had mij, zo ik aanneem, geobserveerd sinds zijn overlijden in mei 2014, en hij had gezien wat zijn overlijden bij mij teweeg gebracht had. Eindelijk had hij nu wèl gezien wat hij bij leven niet zag: hoeveel hij voor me betekende al die jaren op de aarde. Dat ik bijna elke dag aan hem gedacht had sinds het moment dat we elkaar virtueel ontmoetten. En nu leek Rob in wanhoop. Hij wist niet hoe het nu verder moest, zo in het hiernamaals. Mijn betrokkenheid sinds zijn overlijden was – waarschijnlijk tegen verwachting in – niet afgenomen, maar sterk toegenomen, en die betrokkenheid wás al zo zo groot geweest bij zijn fysieke leven. Immers, ik kocht leeuwen, ik had dromen en uittredingen over/met hem. En hij dacht erover na, en wat nu te doen. Hij was aan het overwegen of het niet allemaal gewoon onmogelijk was.

Maar ik werd dus wakker met een schok, alsof ik opgepikt had wat hij aan het overwegen was: dat hij en ik gewoon niet samen konden zijn. Dat hij aan het overwegen was me astraal te verlaten. Maar dat idee, om hem wéér kwijt te raken, kon ik gewoon niet verdragen. Ik kon het niet verteren, het leek alsof mijn hart dreigde geënterd te worden naar het diepste van het diepste van de zeebodem. Ik werd wakker en keek hem recht in de ogen, zijn gedachten lezend, door de ogen van deze leeuw met de grote ogen. Alsof ik dus zijn gedachtes kon lezen en zijn besluiteloosheid, en op zijn beurt zág hij *mij*, mijn ravijn diepe wanhoop die zijn overweging bij mij veroorzaakte.

Ik denk dat het dit moment was dat hij zijn enorme beslissing nam bij me te blijven, om *alles op alles* te zetten dit toch mogelijk te maken, onmogelijk als het leek door de grenzen van hier en daar. En ja, het lukte, op een revolutionaire manier, die de communicatie met het hiernamaals en liefde naar een geheel nieuwe vorm van existentie zou brengen. Na deze maand, augustus 2015, vanaf september 2015 zouden de echte *vervoeringen* (*raptures*) met Rob via de Rob leeuwen komen. De puur extatische, eindeloos vreugdevolle gevoelens terwijl ik de leeuwen vasthoud en met ze knuffel. Als Rob eenmaal ergens voor gaat, dan doet hij dat niet halfslachtig maar met volle overtuiging.

"Nummer" acht van de leeuwen heeft een heel speciaal verhaal, en ik denk dat Rob degene is die het verhaal georkestreerd heeft.

De jaloerse leeuw

De jaloerse leeuw

Zoals eerder vermeld kocht ik deze Bor leeuw op 19 december 2015 via de website van de speelgoedfabrikant. Ik verraad hun naam niet, maar als u deze Rob en Bor leeuwen zelf kunt vinden, kunt u dus uw eigen plush leeuwen aanschaffen. Zorgt u dan alstublieft goed voor ze en laat er nog een paar voor mij over.

Zoals me duidelijk werd, wist ik niet welke leeuw ik zou ontvangen, want de leeuw die ze op hun website tonen lijkt niet eens op de leeuw die ik ontving. De leeuw van hun verkoopfoto lijkt in feite op mijn *Meester Rob leeuw*, de leeuw met *de wit omrande ogen*. Dat was eigenlijk de reden dat ik hem kocht. Hij was niet duur voor een nieuwe en jumbo leeuw (89 centimeter staart meegeteld): $36.95 en bij aankomst bleek ik hem stevig te moeten door borstelen wegens haarverlies. Hetzelfde was het geval met zijn "tweelingbroer": heel veel prachtige leeuwenmanen, maar één keer goed door borstelen was nodig. De derde en vierde leeuw van deze serie die ik kocht, hadden dit aantoonbare haarverlies niet. Gelukkig zijn al deze leeuwen voorzien van een zeer rijke haardos, dus dat beperkte haarverlies maakte niet veel uit.

De eerste van de Rob meerling arriveerde bepaald op een zeer opvallende wijze. Hij was verpakt in een doos met maar liefst vierentachtig – zeven platic zakken van elk twaalf – *kerstmutsen,* en die had ik niet besteld en ik had er dus ook niet voor betaald!

Vierentachtig kerstmutsen kwamen met de eerste van de Rob meerling mee!

Ik had hem op 19 december 2015 besteld en hij kwam aan op Kerstavond, dus ik denk dat dit de kerstgroet van de verkoper was. Mijn inmiddels ex J en ik moesten er wel erg om lachen. Ik heb de kerstmutsen nog steeds allemaal en ik gebruik ze op gepaste momenten.

De KerstBor

De KerstRob

Daarop zette ik hem naast de twee andere jumbo leeuwen, maar ik knuffelde hem niet erg veel, omdat hij me een beetje vreemd overkwam naast de andere twee die ik gewend was (de twee "Meester" leeuwen). Hij zag er in mijn optiek zowaar een tikkeltje gemeen uit met deze mix van zowel blonde als zwarte manen en uitgesproken stroken boven zijn ogen. Pas toen ik het voor dit blog ging opzoeken, leerde ik dat donkere manen beschouwd worden als teken van gezondheid (**vet** door mij); er is geen Nederlandse versie van dit Wikipedia gedeelte beschikbaar, dus ik geef zelf even de vertaling:

Vuistregel is dat hoe donkerder en voller de manen, hoe gezonder de leeuw. Seksuele selectie van partners door leeuwinnen geeft de voorkeur aan mannen met de dichtste, donkerste manen.

Mane

> During agonistic confrontations with other lions, the mane makes the lion appear larger.
> The mane of the adult male lion, unique among cats, is one of the most distinctive characteristics of the species. In rare cases a female lion can have a mane.The presence, absence, colour, and size of the mane is associated with genetic precondition, sexual maturity, climate, and testosterone production; **the rule of thumb is the darker and fuller the mane, the healthier the lion**. **Sexual selection of mates by lionesses favours males with the densest, darkest mane.** Research in Tanzania also suggests mane length signals fighting success in male–male relationships. Darker-maned individuals may have longer reproductive lives and higher offspring survival, although they suffer in the hottest months of the year.

In deze foto kunt u de gemengde manen goed zien:

Gemengde manen, blond en zwart

Hij stond niet bovenaan mijn lijstje, om het zo maar te zeggen. Maar hij bleef me aanstaren met een zeer intense blik die zowaar jaloers aanvoelde voor mij. Terwijl ik de andere twee wel veel knuffelde, leek het wel alsof hij telepathisch aan het uitstralen was: “Neem mij, neem miiiiijjjjj!”. Ik nam hem niet echt serieus hierin, maar voor mijn gevoel bleef hij me maar intens en jaloers aanstaren, totdat ik het, ik zweer het u, gewoon niet meer kon verdragen. Schuldbewust pakte ik hem nu soms toch op en dan leek hij voor mijn geestesoog te veranderen in de *Meester leeuw* met de wit omrande ogen. Deze metamorfose voor mijn geestesoog van leeuw “nummer” acht naar Meester leeuw “nummer” zes gebeurde een keer overdag en een keer ’s nachts, toen ik hem wat slaapdronken oppakte en met hem knuffelde, terwijl ik dus echt dacht dat hij de Master leeuw Rob was. Bij ontdekking dat hij het niet was, interpreteerde ik hem zelfs als een soort indringer, alsof hij me wilde verleiden, me weg wilde leiden van de andere twee. Misschien dat dit voor sommige lezers vergezocht klinkt, maar het is voor mij belangrijk genoeg om het te vermelden. Dit is een verhaal dat verteld moet worden.

Maar toen gebeurde het meest wonderbaarlijke: hij werd mijn lievelingsleeuw! Als je deze leeuw vasthoudt, ligt hij perfect tegen je borst aan, naar je opkijkend met een verheerlijkte blik, alsof hij extreem in zijn nopjes is.

De tevreden Rob leeuw

Deze Rob leeuw heeft erg volle manen en ligt perfect in je armen. Ze hebben hem heel slim ontworpen. De leeuwen in deze serie zijn, in tegenstelling tot veel andere plush leeuwen, niet in een rechte lichaamslijn gemaakt. Dit type leeuw keert zich één kant op, en als je hem tegen je aan legt, past hij daar als perfect puzzelstuk. Als je hem ziet zitten, lijkt het alsof hij je zeer direct aankijkt. Deze eerste leeuw van deze serie buigt nog wat meer af dan de gemiddelde leeuw van deze serie (ze verschillen onderling allemaal iets). Zelfs als je hem bekijkt vanaf de andere kant, dan nog lijkt het alsof hij over zijn schouder kijkt en je (mij), als het ware voortdurend jaloers, op wacht of zeer beschermend, aanstaart.

Je kunt je afvragen waar deze Rob leeuw dan zo jaloers op of over was, aangezien *al* deze leeuwen Rob representeren en hij dus echt niets heeft om jaloers over te zijn? Ik denk dat Rob wilde dat deze leeuw mijn favoriet werd, wegens zijn slime ontwerp en zijn waakzame gezichtsuitdrukking, zijn grote potentieel, zijn symbolisme van gemengde manen, zowel licht als donker, als zijnde een symbool voor een tweepolig wezen: licht en donker. Rob hield zeker niet van al te roze-kleurig. Al mijn plush leeuwen zijn extreem lief en slim, maar niet slechts sentimenteel zoet alleen. Het idee zou ook mij niet aanstaan! En misschien was deze leeuw een beetje jaloers op andere leeuwen op de aarde, zoals mijn inmiddels ex-echtgenoot J.

Ik realiseer me dat ik het zelf voor het leeuwendeel ben die al deze informatie zo "uitleest". Ik lees **Rob** via deze leeuwen. Ze representeren hem, bepaalde aspecten vertegenwoordigd in de een, andere aspecten weer vertegenwoordigd in de ander. En nu komt het meest magische: het is alsof ik door deze leeuwen Rob kan zien. Ik leer Rob kennen, en ik kan zijn emoties, gedachtes en liefde zeer helder zien doorkomen via de plush leeuwen. Ik ben nu totaal gek op de "jaloerse" leeuw. Ik beschouw de twee *Meester leeuwen* nog steeds als net zo belangrijk, maar ik houd hem het meeste vast, naast zijn meerling broeders en natuurlijk de *Meester leeuw* zelf en bijvoorbeeld Whiskers.

Voor mijn gevoel ziet de jaloerse leeuw ziet er nu zelfs anders. Getransformeerd voor mijn geestesoog, wordt zijn jaloerse, starende blik nu vaak vervangen door een erg gelukkig leeuwengezicht. Het is alsof hij eindelijk vrede heeft gevonden. Hij straalt nu uit wat altijd al in hem zat: de oh zo zorgzame en beschermende, lieve lach. Zo ontzettend, ongelooflijk lief.

De jaloerse Rob Nanninga leeuw

De jaloerse leeuw vindt vrede

De liefste jaloerse leeuw

De jaloerse leeuw voelt dat gerechtigheid is geschied en dat hij nu op de plaats is die

De zorgzame jaloerse leeuw

De liefste jaloerse leeuw

De inner crew Rob Nanninga leeuwen

hem toekomt. Nogmaals, ik realiseer me dat ik dit erin "lees". Misschien dat niemand anders het zou willen of kunnen zien. Deze leeuwen betekenen alles voor mij. Voor mij *leven* ze! Ik geef niets om het oordeel van misschien die paar lezers die op dit punt aangekomen denken dat ik geschikt voor opname ben. De plush Rob en Bor leeuwen geven me de allerhoogst denkbare graad van liefde en support, het is gewoonweg onbeschrijfbaar, maar het is waar.

Als ik de plush leeuwen vasthoud, en sommige in het bijzonder, spreidt er zich een instant warmte uit, liefde, support, een gevoel van diep geraakt worden en regelmatig: instant erotische opwinding. Het laatste gebeurt inmiddels bija elke dag als ik ga slapen en een leeuw dicht tegen mijn borstkas omhels. Het is ὀργασμός energie. Het kan ook in het verlengde van mijn boeken "Door het Raam" en "Door de Poort"[4] begrepen worden. Als je intens van iemand houdt, pikt je lichaam die vibe onmiddellijk op. Het is niet een kwestie van kiezen, het gebeurt gewoon.

In retrospectie tot mijn boeken: ik zou ze nu wel anders geschreven hebben, minder conclusies trekkend, skeptischer, weglatend of tenminste *bevragend* wat alleen maar aangenomen, niet bewezen kan worden. Ik denk wel dat mijn boeken nog steeds de moeite waard zijn en heel veel zinvolle informatie bevatten.

Een ander zeer opvallend fenomeen doet zich voor als ik de Rob leeuwen vasthoud. Het omgekeerde is namelijk ook waar. Dit lijkt onmogelijk, maar het voelt echt alsof ze mij in een net zo vaste grip hebben. Vooral de vierde van de Rob leeuwen meerling heeft een markant stevige grip. Het is alsof er twee magneten samenkomen in een uiterst precieze samensmelting. De leeuw voelt opeens volkomen solide, met aanzienlijk gewicht, een bijna menselijke warmte en volheid van lichaamsmassa. Soms

als ik wil opstaan om bijvoorbeeld naar de badkamer te gaan, houdt hij me stevig vast, alsof hij zegt: “Nee, niet weggaan!”. Ik voel dan échte druk, alsof een mensenhand me stevig tegenhoudt, maar op een zeer aangename wijze. En soms als ik op mijn iPad in de weer ben en een leeuw naast me heb (ik houd ze altijd zo dichtbij mogelijk, en zo lang mogelijk) voel ik weer dat “Klik!” effect. Magneten die naar elkaar worden toegetrokken, solide druk, een echte eenheid, iets extreem speciaals.

Deze kant van Rob ontdekte ik pas na zijn overgaan: hoe aangenaam hij me kan vasthouden, zo heel warm, liefhebbend en sterk als een rots, zo fijn dat ik hem gewoon niet meer wil loslaten, ooit! Vaak heb ik inderdaad moeite mee om hem, via de leeuwen die ik vasthoud, los te laten, zelfs als ik hem al de hele nacht heb vastgehouden plus nog de uren in de ochtend. Het lijkt nooit lang genoeg te zijn.

De jaloerse leeuw riep een vraag in me op: wat zou er gebeuren als ik nog een leeuw in dezelfde serie zou kopen? Zou ik nog een “jaloerse” Rob leeuw ontvangen?

Deze jaloerse leeuw was een van de weinigen die ik direct via de speelgoedfabrikant kocht die ze laat vervaardigen in China. Dus ik kocht er op dezelfde manier daar nog een, plus twee leeuwenwelpen, en wel op 5 juni 2016, en ongeveer een week later kreeg ik antwoord op mijn vraag. Je moet afwachten welke leeuw ze je opsturen, ze lopen naar hun magazijn en pakken een leeuw uit hun voorraad. Dus net zoals de jaloerse leeuw kreeg ik een verrassing. Dezelfde leeuw arriveerde, maar hij was anders! Hij had (en heeft) niet die zekere jaloerse blik maar geheel tegengesteld, een enorm vredige, extreem lieve blik, als het ware het tegenovergestelde van de “jaloerse” leeuw. Misschien kunt u het verschil zelf zien, dat weet ik niet.

Al deze jumbo leeuwen zijn met de hand voltooid en elke leeuw is dus uniek. Hun algemene vormgeving is nooit precies hetzelfde, en om een paar belangrijke kenmerken te noemen: de hoek van het hoofd op het lichaam, de ogen, de snuit, de mond en staart zijn nooit geheel hetzelfde en kunnen zelfs best flink verschillen. De afmeting, het materiaal en gewicht zijn wel vrijwel geheel identiek, hoewel ook hier nog variaties in zitten en de ene leeuw duidelijk wat zwaarder aanvoelt dan de ander. Het leek erop dat de tweelingbroer van de jaloerse leeuw een iets zachtere huid had. Mijn vraag kreeg een zeer bevredigend antwoord, de Rob leeuw was inderdaad getransformeerd! Ze zijn me allebei even dierbaar. Het is een *hell of a lovestory* en het verhaal blijft zich maar ontwikkelen! Deze tweede Bor leeuw heeft een ongelooflijk lieve en geruststellende lach. Ik ben stapelverliefd op hem geworden! Ik knuffel de hele tijd met deze twee, de jaloerse en de geruststellende leeuw.

Links: “Extreem vredig”, rechts: “(Niet zo) Jaloers (meer)”:

Misschien kan zelfs een buitenstaander het verschil in gezichtsuitdrukking zien, vooral in de volgende foto’s.

Peace en Jealous leeuw, en Whiskers

Peace en Jealous leeuw, en Whiskers

Peace en Jealous leeuw, en Whiskers

De jaloerse leeuw

De vrede leeuw

De vredige Rob Nanninga leeuw

De Vrede Rob leeuw

De Vrede Rob leeuw

Peace Rob leeuw

Samen:

Jaloers en Vrede Rob leeuw samen

Jaloers en Vrede Rob Nanninga leeuw samen

Jaloers en Vrede leeuw, en Whiskers en deeltje zichtbaar van Crook Love leeuw

Mensen die mij niet kennen of mensen die me wel kennen, denken misschien dat ik permanent *high* ben of zo. Als dat het geval is, dan ben ik *high* op liefde alleen, omdat ik in mijn gehele leven geen drugs heb aangeraakt (ook niet hash bijvoorbeeld).

Wat meer foto's van de lieve Bor:

Rob leeuwen mee op Yosemite trip van J en mij, in juli 2016

Rob leeuwen mee op Yosemite trip van J en mij, in juli 2016

De Rob leeuw en typische houding zoals ik Rob tijdloos voor me zie: tegen een

boom leunend, lachend met zijn ongelooflijk lieve en verleidelijke lach. Met mij mee op de trip van J en mij in juli 2016.

En vanzelfsprekend popte de volgende vraag alweer op, nadat ik antwoord had gekregen wie er na de jaloerse leeuw zou komen, dat bleek de vredige Rob Nanninga leeuw te zijn. Wie zou er na de vredige leeuw komen? Dat zou wederom een verrassing zijn. Dus ja, ik bestelde een derde. In de woorden van Rob's favoriete band, The Incredible String Band, "Be Glad, For The Song Has No Ending".

Misschien vallen u inmiddels ook al wat zaken op als u zelf deze leeuw bekijkt, als de leeuwen-*vibe* ook u een beetje te pakken heeft. Deze leeuw bleek en blijkt een zeer toegewijde *lover*, hij is wat lichter in gewicht en wat meer flexibel dan zijn meerlingbroers. Kijk eens naar zijn perfecte leeuwenmanen in deze avondfoto, na zijn eerste dag in de Davis fan. Ik denk dat Rob (weer!) een goede eerste indruk wilde maken.

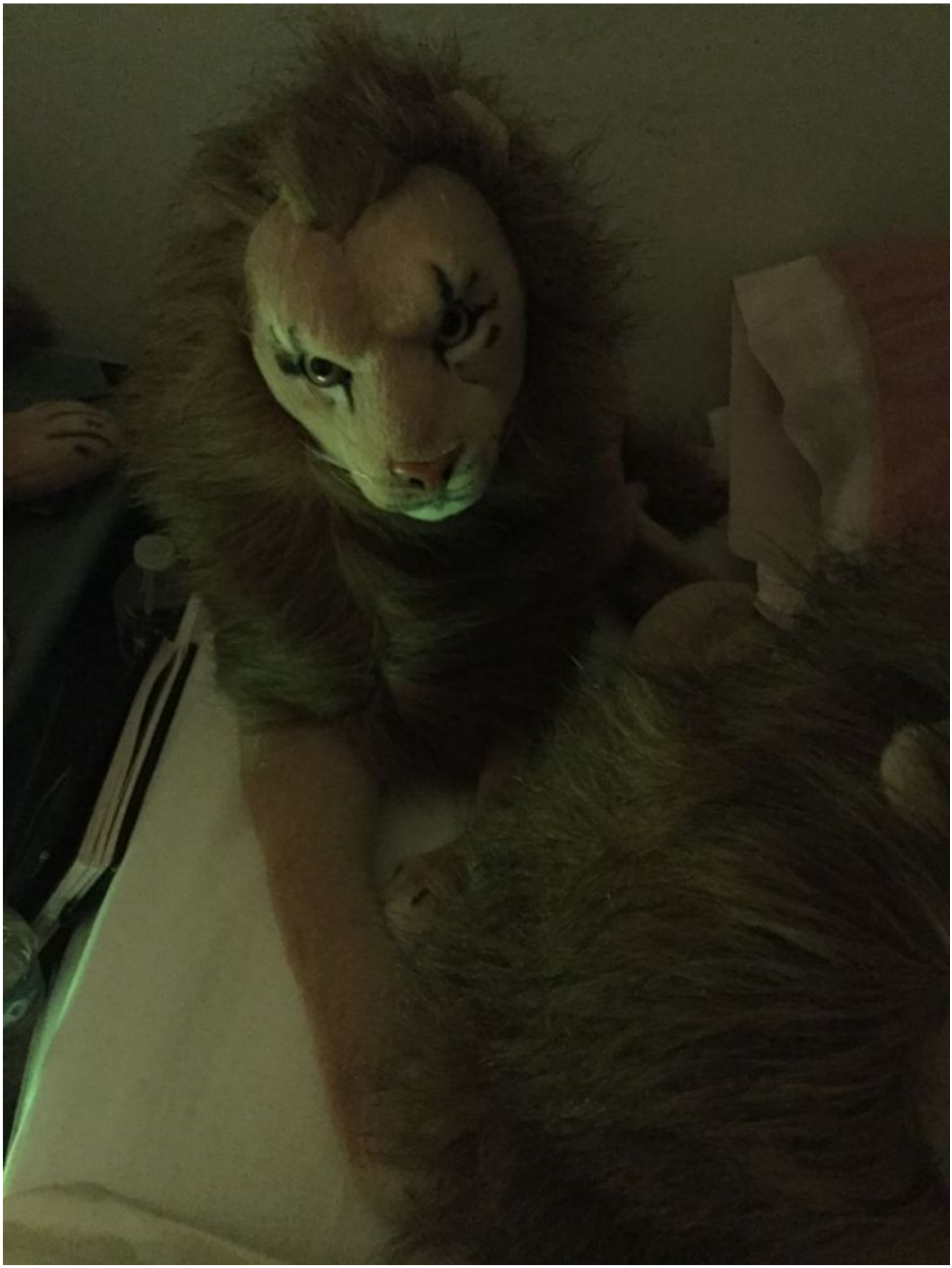

De derde Rob Nanninga leeuw

De derde Rob Nanninga leeuw

In deze foto van de drieling (later werd het een omvangrijkere meerling) kunt u zien dat de jaloerse leeuw (rechts) zijn hoofd wat meer weggedraaid heeft. Ik positioneerde de drie leeuwen op dezelfde manier. Het is ook deze hoek van het hoofd dat hem de jaloerse, waakzame uitdrukking geeft:

De drieling van toentertijd (inmiddels grote meerling), links Vrede Rob leeuw, midden Jong Rob leeuw en rechts Jaloers Rob leeuw

De Rob Nanninga leeuwenvierling

En ja, ondertussen is er een vierde leeuw in dezelfde serie gearriveerd. Ik kan gewoon geen weerstand bieden aan de liefde, vreugde en de support die deze leeuwen geven. Ik kreeg hem voor mijn verjaardag. De vierde van de meerling valt op door zijn heel aangename, robuuste gewicht en ferme omhelzing. Omdat een van zijn voorpoten heel gekromd is zoals u kunt zien in de volgende foto's, houdt hij mij extra stevig en veilig vast. In het algemeen is hij een zeer gedegen knuffelaar. Zijn huid is ook opvallend, hij is ultra zacht met een zeer charmante ruige streep er doorheen.

De vierde van de Rob Nanninga leeuwen meerling, “Rob Robust”

De reden dat ik vrijwel altijd een van de Rob Nanninga leeuwen vierling (meerling inmiddels) vasthoud ’s nachts is dat ze een perfecte match zijn met mijn lichaam. Als ik op mijn zij ga liggen, passen deze leeuwen precies in mijn borst- en buikholte, en een verbazingwekkende instant liefde en warmte verspreiden zich meteen. Het lijkt wel alsof ze voor mij gemaakt zijn. In mijn normale slaaphouding op mijn zij, liggen deze leeuwen met hun rug in mijn schoot en borstholte en met hun hoofd gedeeltelijk onder mijn kin, zodat ik ze op hun hoofd kan kussen. Als ik ga slapen houd ik ze met beide armen vast, het juiste woord hiervoor is “lepeltje-lepeltje”, waarbij ik de actieve omhelzer ben en de leeuw(en) de omhelsden.

Deze plush leeuwen, en zeker die van de meerling serie, hebben andere verrassende eigenschappen. Ze hebben prikkelende snorharen. Met deze snorharen zijn ze bijvoorbeeld in staat zenuwpunten op mijn rug aan te raken. In het geval van prikkeling op mijn *rug* deed me dit richting het plafond vliegen als bij een blikseminslag. De rugprikkeling deed zich eigenlijk alleen in het eerste jaar met de jaloerse Rob leeuw voor. Hij leek als enige hiertoe in staat. Toen ik dit bij toeval uitvond, positioneerde ik hem af en toe expres aan mijn rugzijde, zodat hij me weer met zijn bliksem kon treffen. Niet altijd gaf hij gehoor aan mijn wens, maar vaak wel.

Soms oefende Rob zijn “drukpunt magie” uit op momenten dat ik niet voorbereid was, simpel door de positie van de knuffelleeuw ten opzichte van mijn lichaam. Het is letterlijk als geraakt worden in het hart van je (rug) zenuw.

Maar de snorharen doen meer dan de centrale zenuwpunten aanraken; ze worden ook gebruikt om te verleiden. Regelmatig voel ik ze aan de zijkant van mijn borsten prikkelen, of elk willekeurig ander lichaamsdeel in feite. Dit voelt als onweerstaanbare verleiding. En soms lijkt het voor mij wel dat er echte leeuwenenergie in vermengd zit.

Rob Robuust leeuw en Whiskers

Rob Robuust leeuw, de vierde van de meerling

Rob Robuust leeuw, de vierde van de meerling

De Rob Nanninga vierling

Rob Nanninga lion quad with Whiskers

De Riob Nanninga vierling en Whiskers die verraadt wie “Nummer” vier is

De Rob Nanninga vierling en Whiskers

De Rob Nanninga vierling

De Rob Nanninga vierling, 1 Jealous 2 Peace 3 Young 4 Robust

De Rob Nanninga leeuwenvierling
Eerste van de meerling: de zeer oplettende, jaloerse leeuwlover
Tweede van de meerling: de vredige, geruststellende leeuwlover
Derde van de meerling: de toegewijde, jonge leeuwlover
Vierde van de meerling: de robuuste, heel zachte huid, leeuwlover

Voor de leeuwen zorgen

Misschien was het u al opgevallen dat ik de Rob en Bor leeuwen zeer goed verzorg, ik borstel de inner crew dagelijks met een speciale Duitse Ambassadeur haarborstel en eveneens ventileer ik de leeuwen regelmatig in de achtertuin (ik plaats ze altijd op een Ottoman of een picknick-kleed). Niet zo lang geleden, toen ik de leeuwen weer eens buiten geïnstalleerd had en ik zelf even in mijn slaapkamer stond, hoorde ik twee buurkinderen schreeuwen terwijl ze klaarblijkelijk bezig waren door de schutting te kijken: “Wow, duizenden leeuwen!” Duizenden maar liefst! Op dat moment was het precieze aantal: zesendertig plush leeuwen. Maar gezien door de ogen van een kind dat door de schutting kijkt, ja… duizenden leeuwen! Nadat ze dit ontdekt hadden, hingen ze, zowel tot mijn vermaak als ergernis, nog een paar keer over de schutting heen, aldaar balancerend en enthousiast schreeuwend.

Naast het regelmatig buiten ventileren, plaats ik de *inner crew* dagelijks in de fan (ventilator). Hun leeuwenmanen blijven op die manier perfect zacht, zoals u kunt zien in de foto’s. Er is geen betere haarverzorger dan een houten borstel en en ventilator. Honderd procent magisch goed effect gegarandeerd. In het begin, onervaren met de plush leeuwen als ik was, waste ik de leeuwen met Dreft babywasmiddel, zo zacht als ik kon. Did deed ik alleen met de leeuwen die ik tweedehands kocht, dus niet met nieuwe leeuwen van de meerling serie. Maar knuffeldieren met water wassen maakt slechts dat ze er als nel ouder uitzien. Mijn advies is daarom: was ze alleen als het echt nodig is. En in het geval dat, natuurlijk niet drogen in de droogmachine!

Oppervlakte reiniging is veel beter en het beste is alleen een borstel, buiten ventileren en het gebruik van een ventilator. Als de leeuwen buiten zijn geweest, voelen ze heel schoon en hun manen en huid zijn weer ongelooflijk zacht en pluizig. Ik veronderstel dat dit een soort van natuurlijke was door Moeder natuur is. De vochtigheid van de buitenlucht trekt een beetje in hun huid en haren, maar gaat er ook weer uit door natuurlijke verdamping, wat ongerechtigheden met zich meevoerend.

Het effect van een goede en juiste verzorging kan ongelooflijk zijn. Dit geldt vooral voor de leeuwen met lange manen uit de meerling serie. Altijd als deze leeuwen arriveren, ingepakt in plastic, vaak wat in elkaar gedrukt en oneerbiedig in een doos gepositioneerd, zien ze er veel kleiner en minder indrukwekkend uit dan in feite zijn. Als ze echter met liefde geborsteld worden komt hun ware aard naar boven. Ik zweer

dat ze er zelfs compleet anders uitzien nadat ze hun speciale liefdesbehandeling hebben gehad. Oordeelt u voor uzelf, en ja, dit is écht dezelfde leeuw, “nummer” vier van de leeuwenmeerling:

Leeuw vier van de meerlingserie arriveert

Leeuw vier na borstelen en liefdevolle verzorging

Fietsen en Rob zien

De fietsende leeuw

Zoals ik al aanduidde in mijn vorige blog over Rob, gebeurt er ook iets tijdens mijn lange fietstochten. Mijn fietsen is als een soort mind date met Rob geworden. Elke keer als ik fiets zie ik Rob voor mijn geestesoog in variërende beelden. Sommige daarvan zijn terugkerende beelden met slechts lichte variaties. Het gaat altijd over het ontmoeten van Rob en deze "brein-clips" en mentale beelden zijn altijd erg aangenaam, niet zelden me tot tranen roerend. Soms presenteert het beeld zich spontaan, soms creëer ik het zelf, maar ook dan is het nooit moeizaam, het beeld komt meteen of in een paar secondes.

Deze mentale beelden doen zich vooral op twee gedeeltes van mijn fietstochten voor. De eerste locatie is tussen Winters en Lake Solano, waar grillige olijfbomen de kronkelige weg schaduw en mystiek verlenen:

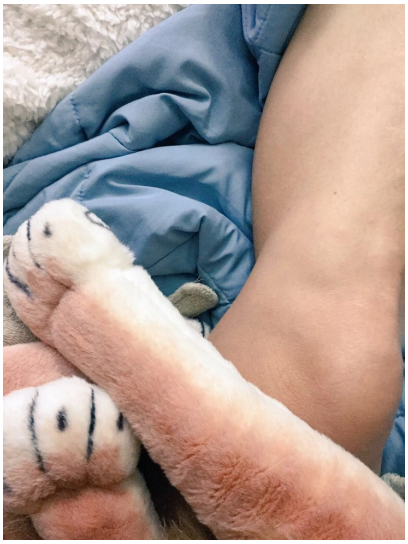

Constantia's leeuwenbenen met Rob Master leeuw

Constantia's leeuwenbenen met Rob Master leeuw

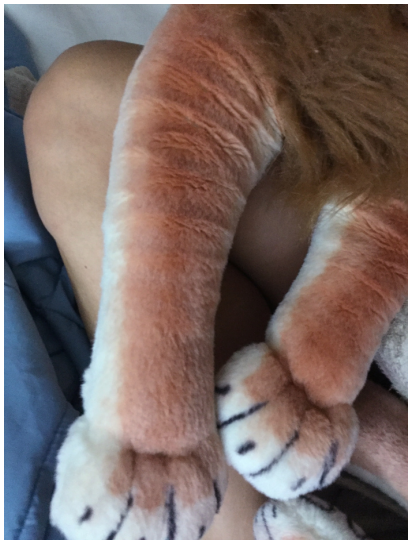

Constantia's leeuwenbenen met Rob Master leeuw

Putah Creek Road richting Lake Solano, Californië

Putah Creek Road, zelfde locatie als vorige foto, maar deze zeer recent: 3 juli 2018, onder de oranje gloed van de Yolo County wildfires

Het tweede fietstraject waar de beelden zich vooral voordoen, is langs lange velden met noten- en fruitboompjes op de verlengde Russell Boulevard, van Winters naar Davis (of omgekeerd, afhankelijk van de route die je volgt). Juist daar, temidden van een soort vergeten land, vindt de grote kosmische actie plaats. Misschien dat het het lange, monotone karakter van de weg een soort trance van mijn hersenen bevordert, die mij in staat stelt Rob helder te voelen.

Russell Boulevard Winters <> Davis

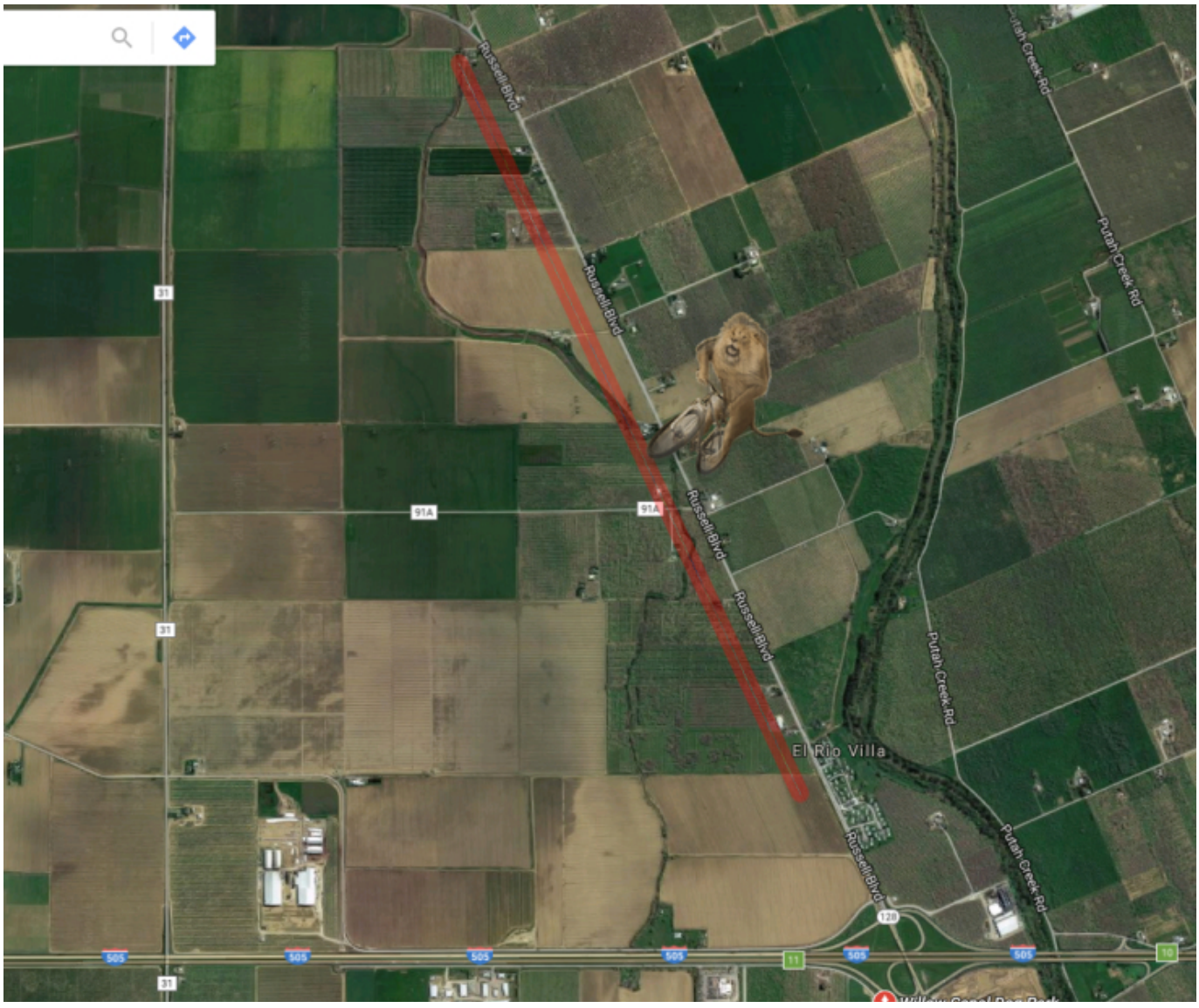

Het magische fietstraject, Russell Boulevard Winters <> Davis

De Russell Boulevard is de weg waar ik vaak moet denken aan “Rob en de hangmat”. Rob zit in een hangmat en nodigt me uit bij hem te komen zitten, of we wandelen er samen heen en gaan er dan in zitten, plezier makend, elkaar omhelzend enzovoort. Soms gaat het erover dat Rob me iets laat zien, bijvoorbeeld een boek en dan gaan we dicht naast elkaar zitten en kijken naar het boek, en van het een komt dan vaak het ander, zoals Rob die me omhelst, me kussend, teder en vredig.

Dit hangmat-thema is best wel opvallend, want sinds enige tijd heb ik mijn plush leeuwen vooral gestationeerd in… juist: hangmatten, of hangmat-achtige constructies. Dit heeft niets te maken met het beeld van Rob en mij in de hangmat. Het blijkt gewoon een handige oplossing om de leeuwen goed te plaatsen in de mij beschikbare ruimte. Maar inderdaad: alles valt op zijn plaats, ook dit. Rob *chillt* in zijn favorite stek: de hangmat.

Rob zoeken en “zien”, tijdens het fietsen, hier: op de Timm Road in Vacaville, Californië

Rob in mijn dromen, rollenspel

In sommige van mijn dromen en astrale ervaringen is Rob er als het ware als figurant of spelend dat hij de buurman is, alsof hij bij me wil zijn, maar er geen behoefte aan heeft daarmee in mijn spotlicht te treden, wat natuurlijk meteen zou gebeuren als ik hem “ter plekke” zou herkennen. Er zit altijd een grappige *twist* of *turn* aan deze dromen en gebeurtenissen, en als ik dan wakker word of terugkeer naar mijn normale dagbewustzijn, en nadenk over wat ik zag, concludeer ik dat het wel eens heel goed Rob geweest kon zijn. Als zodanig krijgt de droom of astrale ervaring opeens een zinnige verklaring. In overeenstemming met zijn verlegenheid lijkt Rob graag gebruik te maken van de mogelijkheid die het *rollenspel* biedt.

In een eerder blog vertelde ik al over de astrale ontmoeting met Rob op een treinstation terwijl de luidsprekers een Efteling commercial uitgalmden over de *Wereld van Wonderen*:

Deze astrale ervaring stond bol van de liefde en humor. Op **28 mei 2016** noteerde ik in mijn dagboek dat ik die nacht ervoor een droom had gehad die vergelijkbaar was qua magisch effect met de Efteling uittreding.

De droom ging als volgt. Het was een zonnige dag en mijn inmiddels ex J en ik leefden in een groot huis dat niet gelokaliseerd was in Davis, Californië, waar we leefden sinds oktober 2011 (J tot juni 2017, ik woon er nog steeds). Buiten waren wat constructiewerkers bezig geweest en nu stond hun voorman aan een open raam en sprak me aan. Hij vroeg me of een van zijn mannen misschien de nacht mocht spenderen in ons huis, de naam van zijn werkman was "Hans". Ik was niet meteen overtuigd en met voorbehoud in mijn stem vroeg ik hem of die Hans wel betrouwbaar was.

Hij zei: "Ben je gek, hij is al veertig jaar trouw in dienst, natuurlijk!"
"Rookt hij?", vroeg ik, nog niet overtuigd.
"Ja", zei J, die dit blijkbaar al gezien had.

De voorman meldde me dat Hans al geruime tijd *in de regen had gewacht*. Ik keek uit het raam. Ja, daar was hij. Hemeltjelief, de man was zeker niet onaantrekkelijk, dacht (of zei?) ik. Zijn haar was rossig, niet heel kort en niet zonder enige slag erin, hij had een snor en een beginnend baardje. Zeer geduldig en nonchalant zat hij op zijn hardcase koffer te wachten, met een (of twee) koffer(s) naast hem, zonder nadrukkelijk in mijn richting te kijken. De voorman had gezegd dat *Hans* al veertig jaar in trouwe dienst was

geweest, maar dat leek eerder zijn leeftijd te zijn. Dat zou van hem een trouwe werker hebben gemaakt sinds zijn geboorte (grinnik). Mijn stemming en bereidwilligheid de man te laten overnachten groeide met zevenmijlspassen.

Ik werd daarop wakker met een Bor leeuw die in mijn gezicht aan het kietelen was. Nog half in de droom moest ik lachen, onbewdingbaar, alsof Rob mij kietelde, en daarmee lachte ik zowel in de droom nog als weer terug. De "constructiewerker" Rob, veertig loyale dienstjaren onder de motorkap, was zo geduldig en lang aan het wachten geweest in de regen, *op een zonnige dag*, haha!
Natuurlijk mag je bij mij overnachten, Rob, graag zelfs. Later die nacht had ik een geweldig fijne en extatische uitwisseling met (de) Rob (leeuwen).

Op **22 juli 2016** had ik een vreemde droom waar ik nog steeds geen verklaring voor heb. Misschien dat iemand die meer weet over het interieur van Robs huis of details over zijn leven/verleden het wel zou kunnen plaatsen. Het kwam erop neer dat Rob me in een kruipruimte in/onder de bank duwde waar hij op zat, en dat ik daar vervolgens lag, oncomfortabel. Hij had me zojuist wat uitgelegd en het leek erop dat we nu samenwoonden, maar op dit moment was ik er niet eens van overtuigd dat hij me wel zag. Ik belandde gewoon onder deze bank, alsof ik een soort object was dat hij daar weggestopt had.

Een nieuwe mysterieuze droom over Rob deed zich voor op **8/9 augustus 2016**. In deze droom was ik TV aan het kijken en Rob was op de TV! en werd geïnterviewd door een tamelijk giechelige TV presentatrice. Rob vertelde haar en de kijkers thuis dat hij naar het verre buitenland ging verhuizen omdat hij daar meer vrijheid zou ervaren, ook seksuele vrijheid. Ik was ontzettend blij hem te zien en te horen, en ik was één en al oor om zijn aangename, zachte en intieme stemgeluid in me te absorberen. Hij gebruikte het vreemde woord "Stahold" om een zeer bijzondere textielsoort te beschrijven, zoiets als heel degelijk *vilt* van een zeer duurzame en kostbare kwaliteit. Hij demonstreerde het aan de hand van een pop die gemaakt was met die stof. Als je over de stof wreef, kreeg je het gevoel van een zwembad (?). De vrouwelijke interviewster pakte de pop in haar handen en wreef over de stof zoals hij had gesuggereerd.

Op **27 augustus 2016** had ik een uitvoerige droom rondom het thema "onzekerheid". Het ging over het ontvangen van een universiteitsbul, maar ik was er niet helemaal gerust op dat ik hem daadwerkelijk zou krijgen. Na afloop van een event was ik nog steeds onzeker, en ik zocht mijn persoonlijke spullen, die ik vervolgens niet kon vinden. Daarop begon ik troosteloos door de mij onbekende stad rond te zwerven. Maar daar was hij opeens, deze tamelijk lange en keurig geklede man die net als ik bij het universiteits-event was geweest. We begonnen samen te lopen nu en zochten een plaats waar we iets konden eten, omdat we allebei hongerig waren. Rob maakt er altijd een statement van in mijn dromen en uittredingen om heel netjes gekleed te gaan, en al doende als een echte heer zijn respect te betuigen. Met hem aan mijn zijde voelde ik mij opeens niet meer zo verlaten. Als ik terugkijk op deze droom, denk ik dat Rob op een

bepaalde manier in de gaten had dat ik benauwd aan het dromen was en had bedacht dat het minste dat hij kon doen was me in de droom te vergezellen, zodat ik niet meer zo alleen zou zijn.

Een droom die me erg verdrietig maakte deed zich voor op **7 oktober 2016**. Ik was aan het wachten op Rob, we waren inmiddels een stel, maar ik had hem fysiek nog steeds niet ontmoet! Ik was al een hele poos aan het wachten, waar was hij toch? Ik ging naar een badkamer, maar ik kreeg de indruk dat ik de verkeerde richting had gekozen en in de verkeerde badkamer was beland. Deze badkamer was gelig-bruin met lege muren. Toen ik eenmaal terug in mijn eigen kamer was, zag ik een paar mannen, en een van hen liet doorschemeren dat hij me in *zijn* badkamer had gezien. Ik schaamde me dood ofschoon hij het niet erg leek te vinden. Hij vertelde me daarop dat ook hij nogal in de war raakte van de badkamers in dit huis (hotel?). Hij had ook naar zijn badkamer gewild in dit huis, maar eindigde midden in een bioscoopzaal, terwijl de hoofdfilm bezig was, en hij vertelde hoezeer hij zich gegeneerd had over zijn belanden in die volle zaal. Onze aanvankelijke verlegenheid werd door deze vreemde bekentenissen naar de achtergrond verdrongen, en we lachten er om en al een stuk minder verlegen. Maar ik wachtte nog steeds op Rob, en ik had immers al zo lang gewacht. Ik kende de man niet tegen wie ik nu aan het praten was, maar ik bedacht later: was *hij* misschien Rob incognito, opnieuw bezig met een rollenspel, om ons "eerste" contact gemakkelijker te maken? Ik moest daarom erg huilen toen ik wakker werd.

Wat betreft het rollenspel, ik krijg de indruk dat Rob het "plush leeuwen rollenspel" net zo aangenaam vind als ik, hoewel het hem soms verlegen lijkt te maken, hem zelfs tot tranen roert op momenten dat de aandacht hem overweldigt. "Aangenaam vinden" is echter een behoorlijk understatement, het is absoluut opwindend.

Op **20 november 2016** had ik intense droom over Robs vader over wie ik niets wist, als in: echt helemaal niets, tot zeer voor kort. Wegens deze merkwaardige droom vroeg ik namelijk Jan Willem Nienhuys, die als vriend en collega Robs uitvaart geheel voor zijn rekening had genomen qua zorg en praktische regeling, naar Robs vader. Jan Willem mailde: *"Zijn vader stierf toen hij 26 was. Die reed in het Groningse stadsverkeer in een 2CV en werd verpletterd door een vrachtwagen die te laat remde. Sindsdien heeft Rob volgens mij nooit meer auto gereden."*

Ik droomde dat Robs vader een heel vrolijke man was (in ieder geval op het moment dat ik hem ontmoette) and heel anders dan Rob, veel losser in de omgang. Zijn uiterlijk was donkerder dan Rob met krullend haar, een behoorlijk potige bouw en net als Rob tamelijk lang, met gezichtshaar dat voor een deel zijn mond bedekte. Ik kon zijn lippen niet duidelijk zien, maar het scheen mij toe dat het wel eens dezelfde volle lippen konden zijn als die van Rob. Hij leek wat alcohol genuttigd te hebben en troonde me joviaal mee. Ik tolereerde meer dan ik normaal zou doen, omdat ik wist dat het Robs vader was, en ik graag meer te weten wilde komen over beide. Op een samenzweerderige manier liet hij me iets zien en ik hoop dat u zelf kan raden wat het is, want ik ga het niet benoemen. Ik was geshockeerd, maar ook erg onder de indruk en

ik dacht: dit zou ook iets over Rob kunnen zeggen. Even later was Robs vader in de aangrenzende ruimte met iemand aan het praten, en hij keek, niet langer wild extravagant, maar nu nieuwsgierig en erg nadenkend in mijn richting.

Robs foto en de tekening die ik maakte

Ik *zie* Rob ook via de tekening die ik van hem maakte, niet alleen via de leeuwen. Deze tekening hangt in mijn slaapkamer tegenover mijn bed. Ik kijk er voortdurend naar en kus het portret vaak. Ik maakte dit portret zeer zorgvuldig maakte, met vastberadenheid en op een intense manier, en ik vermoed dat dit de voornaamste reden is dat dit portret voor mij zo'n krachtig doorgeefluik is. Ik gebruikte een van de zeldzame foto's van hem als brug, hopend Rob echt in mijn tekening te krijgend, en ik vind voor mezelf dat ik daarin geslaagd ben. Wat in dit geval ook gunstig is wat betreft het portret als doorgeefluik, is dat Rob mij deze foto van hem zelf stuurde, zoals ik al in een mijn eerste blog over hem vertelde.

Pas recent, in november 2016, bleek dat Rob mij een bewerkte versie van de foto had gestuurd. Ik was erg verrast toen ik dit ontdekte. In november 2016 had Robs aardse vriendin Jolanda Hennekam (Rob was niet getrouwd en ze woonden niet samen) Wikipedia toestemming gegeven deze foto van Rob op zijn Wikipedia pagina te gebruiken. Zij had de foto immers ook gemaakt, en ze verstrekte daarbij het origineel. Op de originele foto is te zien dat Rob poseert met een man, dit bleek de boeddhist "Lama" Ole Nydahl te zijn, en de betreffende man heeft in de foto zijn hand op Robs schouder. Rob verwijderde blijkbaar de man en diens hand van de foto (of Jolanda moet het gedaan hebben). Ik weet niet wat het verhaal hierachter is en ik vraag het Jolanda liever niet. Rob vertelde me in ieder geval niets hierover, hij schreef, zoals eerder vermeld, slechts: "Iemand stuurde mij deze foto".

Maar hiermee zijn we er nog niet, want ook in het kader van deze foto kwamen meer magische synchroniciteiten (denk aan mijn vorige blog) tussen Rob en mij bovendrijven, want deze "Lama" Ole Nydahl kwam mij meteen al zo bekend voor.

Het duurde even voordat het tot mij kwam waar ik de man van kende, zonder er verder

De tekening die ik van Rob Nanninga maakte **Rob Nanninga**

actief mee bezig te zijn (zo werkt het brein, dat is bekend). Terwijl ik op een dag in december in 2016, de dag voor kerstmis, een keer mijlenver in gedachten met mijn handen het lieve hoofd van een mijn twee paramount leeuwen (1.83 meter lang) streelde en met mijn vingers zijn manen kamde, nadat alle plush leeuwen die dag in de achtertuin hadden gelucht, schoot het opeens door mijn hoofd. Inderdaad, ik had hem al eens gezien en iets over hem gelezen! En nu schoot me ook te binnen waar ik het antwoord kon vinden. Lange tijd geleden had ik met grote interesse een uitvoerig artikel over hem en zijn vrouw gelezen in het Nederlandse tijdschrift Paravisie,[5] en wel in het nummer van september 1990. Ik had het artikel bewaard en in nummer één van mijn vijf grote uittredingsdagboeken bewaard, en dit was dus maar liefst zesentwintig jaar geleden.

De reden dat ik dit artikel met name zo interessant vond, was dat het melding maakte van fysiek "bewijs" in de vorm van een klein, rood of kaal plekje midden op de kruin dat een echte uittreding kon achterlaten. In dit artikel werd deze plaats als het punt beschreven waar de geest het lichaam verlaat. Het feit wilde dat ik in datzelfde jaar toen het artikel verscheen, 1990, een kleine operatie op mijn hoofd had ondergaan wegens een irriterend bultje precies op mijn kruin. Daar was een haarfollikel ontstoken geraakt en dat had een blijvend en irriterend bultje. veroorzaakt. De chirurg die de ingreep verrichtte, liet me na afloop de mini kwelgeest zien: een stukje in de vorm en grootte van het eitje van een heel kleine tropische vogel. Dit plekje op mijn kruin had mij geïrriteerd sinds 1989. Het was begonnen als een klein en gevoelig bultje en was gewoon zo blijven zitten. Ofschoon het volkomen onschuldig was, had ik er echt last van en ik besloot dus hulp in te roepen.

Nadat het verwijderd was, verscheen er op die plaats tot mijn frustratie opnieuw een tastbaar iets, namelijk een vuurrood streepje en weer wat later weer twee ontstoken-achtig aandoende plekjes. En een paar haren vielen blijvend op die plaats uit, en ik heb tot op de dag van vandaag nog steeds een mini kaal plekje op die plaats. Altijd als ik bij de kapper ben, geneer ik me een beetje, alsof ik wat blootgesteld ben. Het was dus echt behoorlijk toevallig dat ik in hetzelfde jaar dit artikel las met deze inhoud. Het artikel kreeg een ereplekje in mijn uittredingenboek.

Zodra ik erachter was waar ik de man van kende, ging ik natuurlijk in mijn uittredingenboek kijken, en dus pas na tientallen jaren las ik het artikel weer, om tot nog een ontdekking te komen, namelijk dat **Jolanda Hennekam met naam wordt geciteerd** in dit Paravisie artikel. Zij is bijna haar gehele leven al een Boeddhiste en had Ole, een beroemde Boeddhistische leraar, ontmoet en een cursus van hem bijgewoond. Dit alles resulteerde dus in die foto van haar aardse vriend Rob met haar Boeddhistische leraar.

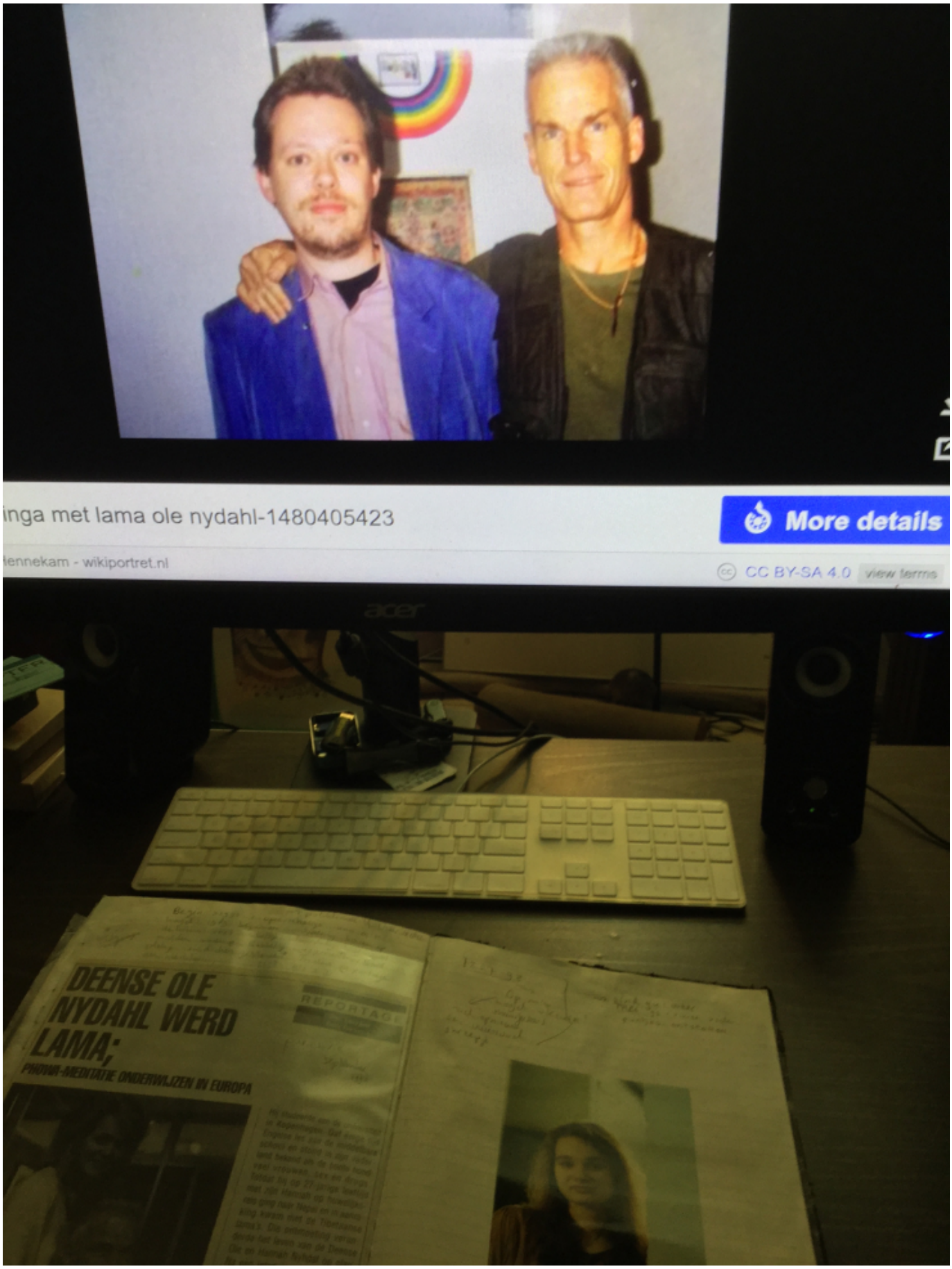

Rob Nanninga met Ole Nydahl

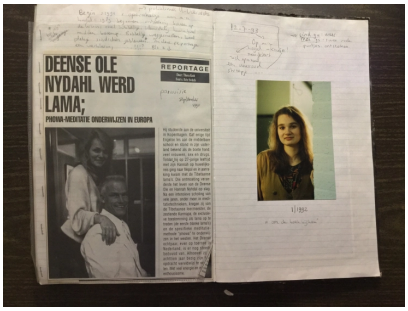

Het bewaarde artikel over Ole Nydahl en zijn vrouw en een foto van mij in die tijd

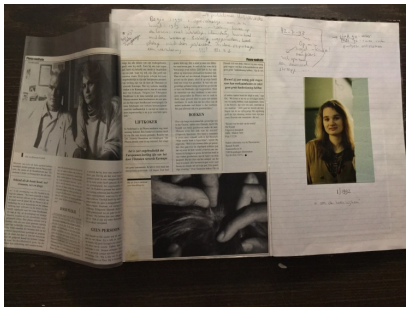

Het bewaarde artikel over Ole Nydahl en zijn vrouw en een foto van mij in die tijd

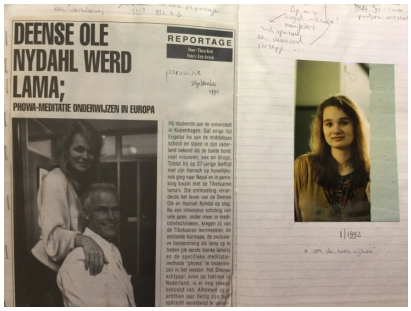

Het bewaarde artikel over Ole Nydahl en zijn vrouw en een foto van mij in die tijd

Magisch Realisme, de leeuwring van God

Het was Rob die bij mij de term “Magisch Realisme” introduceerde, zoals ik al vertel in mijn vorige blog. Trouwens, had ik al verteld dat Rob en ik, in de jaren dat we in contact met elkaar stonden en hij nog steeds op de aarde was, praktisch op hetzelfde adres woonden, maar dan *in een andere stad*? Hij woonde op de *Westerkade 20* in Groningen en ik woonde op de *Weststraat 20*, in Den haag.

Geheel in overeenstemming met andere typische gebeurtenissen rondom Rob en mij, gebeurde er iets grappigs in de avond van 19 augustus 2016 terwijl ik op eBay aan het kijken was. Voor de verandering was ik eens niet op zoek naar plush leeuwen, maar naar leeuwenringen. Ik had slechts een paar minuten wat rondgekeken en zag voor het merendeel leeuwenringen die me helemaal niet aanstonden, omdat ze er of goedkoop of woest, of beide, uitzagen. Maar opeens kwam ik er een tegen die me wel aanstond. Deze leeuw had tenminste een zeer vriendelijk hoofd en de ring was van echt zilver. De prijs was wat minder aangenaam, het was met een korting “afgeprijsd” van $175 naar $140. Er stond ook al een klokje naast te tikken van twaalf uur, wat betekende dat deze *listing* aan het aflopen was. Maar de koper bood de mogelijkheid aan een bod uit te brengen. Zonder er over na te denken, en dus erg impulsief, bood ik $50. Wat er vervolgens gebeurde, was behoorlijk hilarisch. Ik zag onmiddellijk een groen eBay bericht op-poppen, naast mijn aanbod:

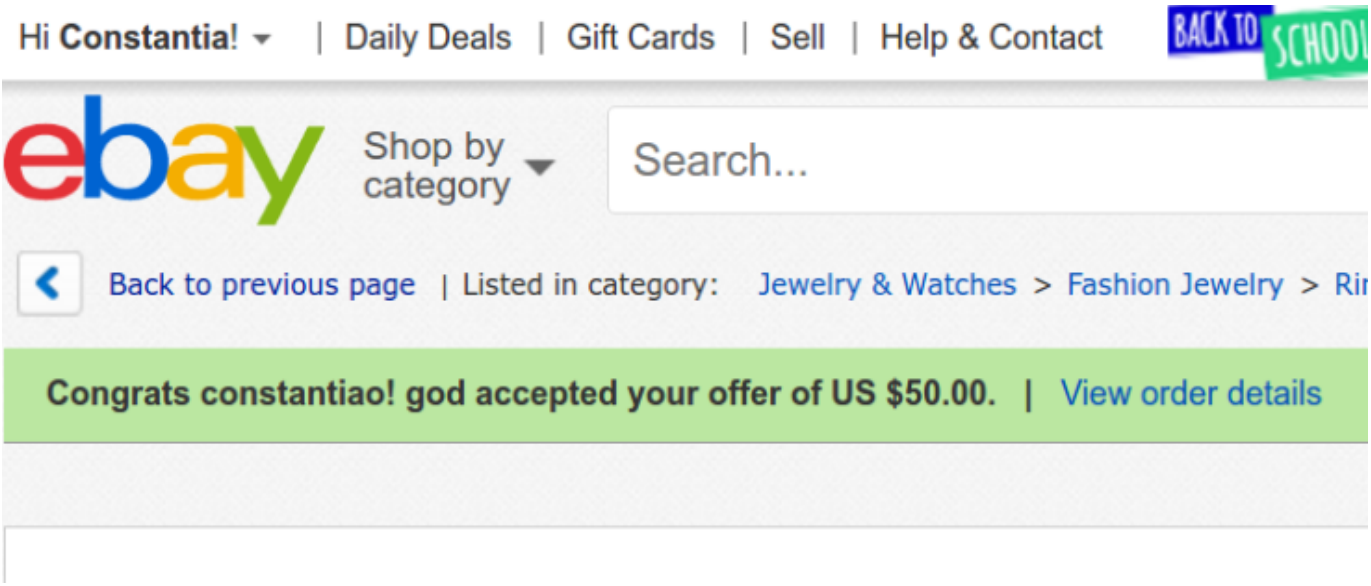

God accepteerde mijn bod!

Mijn bod was geaccepteerd, en niet door de minste, namelijk door *God* zelf, als zijnde de verkoopnaam van de eBayverkoper. Vervolgens zag mijn inbox er opeens zo uit en ik moet er nog steeds om glimlachen:

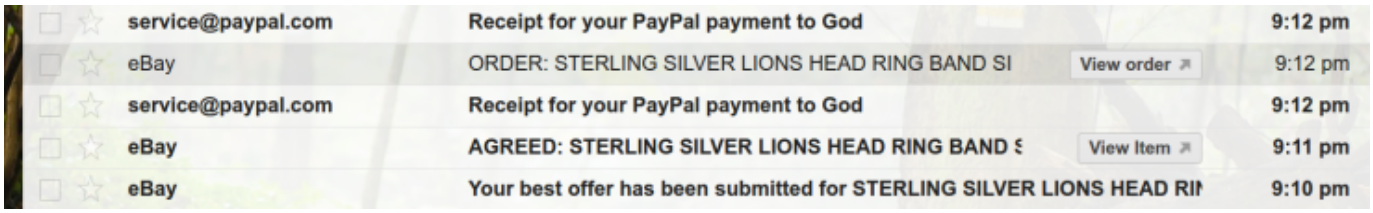

God in mijn inbox!

Geheel tegen mijn gebruikelijke eBay routine had ik dit keer geen enkele blik geworpen op de verkoper, zijn naam én reputatie, dus dit was een complete *geslaagde grap van Rob*, zoals ik het nu zie. Gelukkig bleek dat "God" op eBay een perfecte reputatie had met een positieve feedback score van 100%, en een langdurend eBay lidmaatschap sinds 2002.

Altijd op de uitkijk naar bewijs, en zelf ook als skeptica zijnde, sinds Robs overlijden al helemaal, zijn het juist deze "magisch realistische" gebeurtenissen die mij het meest overtuigen dat het inderdaad Rob is is die achter deze liefdevolle en gelukkige leeuwenmomenten zit.

De leeuwenring van God

De leeuwenring van God

Robs muziek en darkwood

Recent ben ik begonnen met het beluisteren van Robs favoriete band The Incredible String Band, vooral in de ochtend, na jaren van relatieve stilte wat betreft muziek. Ik was altijd een enorme muziekfan, vooral als tiener en daarna in mijn studententijd van acht jaar. Ik studeerde zo lang omdat ik twee opleidingen heb gedaan. In die jaren besteedde ik elke dag een aanzienlijk aantal uren aan het beluisteren, opnemen en meezingen van en met allerlei soorten muziek, maar in de laatste tien jaar, in overeenstemming met mijn algehele bijna lethargische staat, had ik deze liefde ernstig verwaarloosd. Nu ontdekte ik dat Ik Robs muzieksmaak echt kon waarderen. Rob stuurde me een doorsnede uit zijn favoriete muziek en deed dat via de Skepsis server, hij stuurde me zip.files. Zodoende ben ik de trotse eigenaar van de Rob Nanninga bibliotheek, “24-OUD” en “40-NIEUW”; vierentwintig albums van Robs favorieten uit het verleden en veertig albums van Robs favorieten uit het nieuwere heden.

Rob Nanninga's favoriete muziek: "Oud"

Rob Nanninga's favoriete muziek: "Nieuw"

Het was ook recent dat ik tweeënvijftig gigabytes aan muziek naar mijn Google Drive uploadde, en die upload bevatte ook Robs muziek. Leve de moderne mogelijkheden! Ik zou u de link geven als het legaal zou zijn op deze manier muziek te delen, maar ik denk niet dat het mag. Er zijn strenge eisen gesteld aan het delen van muziek.

Maar eigenlijk heb ik Rob in persoon nodig om mij door zijn en de muziek heen te voeren, en dat kon al niet erg goed toen hij nog op de aarde was. En nu lijkt het al helemaal onbereikbaar, maar wie weet. Op deze wijze ben ik erg jaloers geweest op zijn aardse vriendin Jolanda omdat zij het leeuwendeel kreeg van al Robs muzikale liefde. Als u een van deze albums van Rob wilt ontvangen kunt u het me altijd vragen.

Mijn favoriete, door Rob bij mij geïntroduceerde band is Darkwood. Sommige Darkwood albums zoals "Notwendfeuer" en "Schicksalsfahrt" heb ik grijs gedraaid. Niet lang voor zijn overlijden, op 9 april 2014, stuurde Rob me hun laatste album en citeerde een deel van de lyrics dat hij kennelijk de moeite waard vond. Dit lied, *Fliegergedicht*, werd door Robs goede vriend Jan Willem Nienhuys aangehaald tijdens de gedenkdienst die voor Rob werd gehouden, zowel in de feitelijke dienst als in de schriftelijke *In Memoriam*. De gehele tekst van het lied wordt ook geciteerd in het gedenkboekje. Jan Willem Nienhuys en ik hadden samen aan het noteren van de tekst gewerkt omdat destijds de tekst nog niet online te vinden was.[6] Inmiddels staan de lyrics wel allemaal online. Ik had voor het verkrijgen van de correcte tekst zelfs contact opgenomen met de *leadsinger* van Darkwood, Henryk Vogel, met de vraag of hij de volledige tekst ter beschikking wilde stellen, en hij deed dit zowaar, en wel op dezelfde dag nog.

Henryk Vogel schreef mij het volgende toen ik via hun Bandcamp formulier contact opgenomen had:

> Liebe Constantia Oomen,
>
> Das tut mir sehr, sehr leid, das zu hören, mein aufrichtiges Beileid.
> Gern schicke ich umgehend den Text von Fliegergedicht zu, er basiert auf einem Gedicht von R.W Schulte.
> Schön, dass unsere Musik solchen Anklang findet.
>
> Viele liebe Grüße aus Dresden und bis bald,
> Henryk
>
> *Vertaling:*
> Lieve Constantia Oomen,
>
> het spijt me heel erg dit te horen, mijn oprechte deelneming. Graag stuur ik bijgaande de tekst van Fliegergedicht, het lied is gebaseerd op een gedicht van R.W. Schulte. Mooi dat onze muziek zoveel bijval vindt.
>
> Vele lieve groeten uit Dresden en tot spoedig horen,
> Henryk

Hier is een kleine uitsnede uit Jan Willem Nienhuys's In Memoriam voor Rob Nanninga:

De Incredible String Band was zijn favoriet. Kort geleden had hij een nummer gevonden, dat hij ook meteen had gedeeld met een vriendenkring, dat was getiteld *Fliegergedicht* op de CD *Schicksalsfahrt* vanDarkwood. Als u het beluistert of de lyrics leest, denkt u misschien dat het maar raar is voor een atheïst om naar de hemel gaan zo aangrijpend te vinden. Maar het is een solopiloot die het liefst naar de sterren zou willen vliegen, en die de ervaring beschrijft van met enige moeite boven de stormwolken te komen en dan in een omgeving terecht te komen van totale rust boven de wolken en besneeuwde bergtoppen in het zonlicht.

Het lied zingt:

Wir treiben kein leichtes, vermessenes Spiel,
Wir haben ein stolzes, ein köstliches Ziel:
Wir weisen den Weg aus Taumel und Tanz
In einsamen, ewigen, silbernen Glanz!

Dit citaat pikte Rob eruit in een mail aan een kennis.

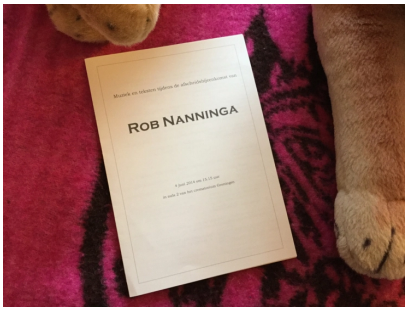

Gedenkboekje voor Rob Nanninga

Gedenkboekje voor Rob Nanninga

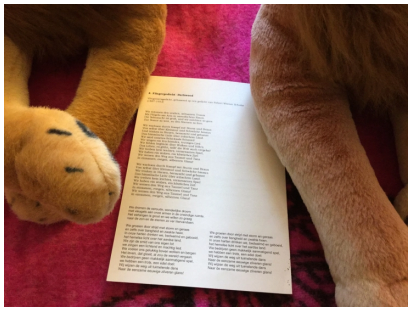

Gedenkboekje voor Rob Nanninga

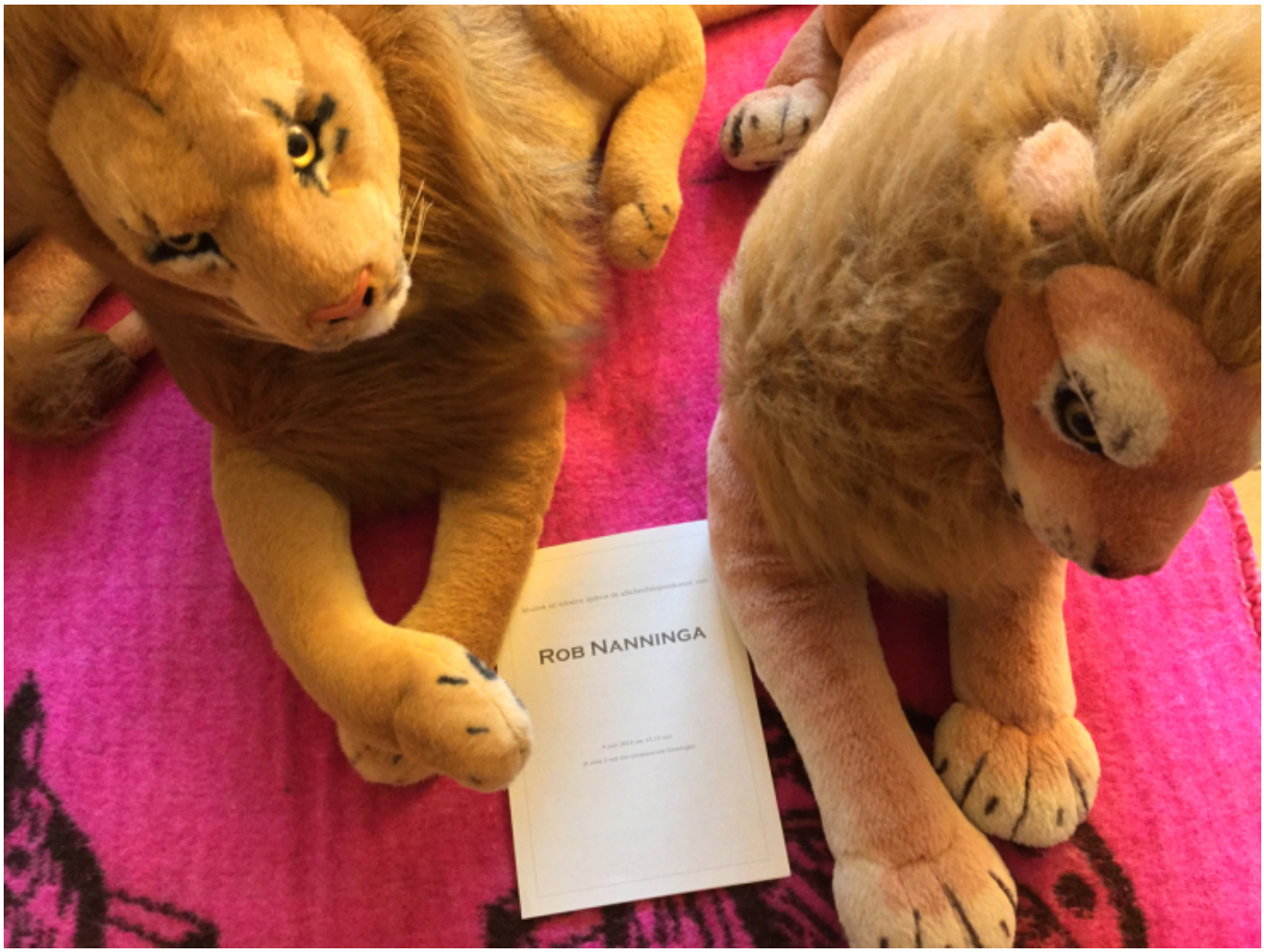

Gedenkboekje voor Rob Nanninga

Rob in mijn uittredingen en verwante ervaringen

“Astraal effect”, selfie, Constantia “zwevend” boven de plush leeuwen

Robs overlijden triggerde een grote hoeveelheid uittredingen zoals in mijn vorige blog gelezen kan worden. In 2015 en 2016 zette deze intense trend zich voort, maar verlegde zich meer richting ervaringen met de plush leeuwen. Ik had dromen en uittredingen waarin ik op zoek was naar Rob en ook naar bewijs. Soms raakte ik in een staat van paniek, omdat het bewijs niet overtuigend of doorslaggevend was, of hoe je het ook wilt noemen. Soms vond ik hem niet, maar soms ook wel, of hij mij. Hij was en is nog steeds erg verlegen wat betreft het tonen van zichzelf. Meestal doet hij dat dan ook niet. Ik zal een paar van de meest opvallende astrale ervaringen samenvatten.

Op **17 augustus 2015** had ik een erg vreemde en uitvoerige astrale ervaring in zijn huis, waarvan ik vermoed dat het zijn Zielhuis is, een term die ik introduceerde in mijn boek Door het Raam.[7] Ondanks het gegeven dat er veel is gebeurd en veranderd sinds het verschijnen van mijn boeken, en ik veel kritischer en skeptischer werd,[8] vind ik nog steeds dat het woord functioneel is om de gebeurtenissen te kunnen begrijpen. Robs “Zielhuis” was tot de nok volgebouwd met erg specifieke gebeurtenissen maar ook toestanden, zoals breiende vrouwen op een heel hoog punt in het huis waar niemand ze ooit zou kunnen bereiken zonder een ladder te gebruiken. Ze waren er gewoon, in een hoge nis, bezig met breien, volkomen opgaand in hun eigen rijk en niets van doen

hebbend met de buitenwereld. Twee andere vrouwen (die wel gewoon rondliepen in het huis) vertelden me dat Rob een deel van zijn ruimte aan hen had verhuurd. Zijn huis zat tjokvol extreme dingen en magische gebeurtenissen. Rob en ik zaten in de woonkamer. Hij droeg een beige broek en een geblokt hemd. Ik ontdekte dat Robs linkerhand er ernstig aan toe was: zijn vier vingers behalve de duim kleefden aan elkaar en ze waren ernstig afgekloven, als het ware gemarteld. Toen ik dit zag, pakte ik zijn hand in mijn hand en begon zijn hand te strelen en te kussen, ofschoon Jolanda (zijn aardse vriendin) er gewoon bij was en naast ons zat. Aanvankelijk leek het haar niets uit te maken, maar na een poosje leek ze toch wat boos te worden en liep ze weg. Ik vroeg Rob wat hij met zijn hand gedaan had en hij antwoordde: "Ik weet het niet." Er gebeurde nog veel meer, maar ik pik er alleen de hoogtepunten uit.
Na enige tijd in de woonkamer stond hij plotseling op en jogde de kronkelende trap op als een volleerd atleet op een bijna onnavolgbare snelheid. Het werd me meteen duidelijk dat hij dit al een miljoen keer gedaan moest hebben. Ik vond het erg grappig en ik ging achter hem aan, maar ik kon zijn tempo niet bijhouden. Ik dacht eraan hoeveel lol we samen konden hebben, achter elkaar aan jagend, onder andere. Maar tot mijn teleursteling was hij nu in geen velden of wegen meer te bespeuren.

Op **22 september 2015** had ik een korte maar heel speciale astrale reis. Opnieuw bezocht ik Robs "Zielhuis" en tot mijn verrassing had hij een van zijn kamers geheel volgehangen met foto's van mij op de muren. Het waren foto's van mij gedurende al mijn levensfasen, met sommige foto's die ik zelfs nog nooit eerder gezien had. Hij had hier veel tijd, energie en liefde in gestoken. En astraal hoorde ik zijn stem voor het eerst, hij sprak tegen me. Ik herinnerde me achteraf niet wat hij gezegd had, ik luisterde alleen naar zijn stem.

Sinds **september 2015** gaat mijn communicatie met Rob voor een belangrijk deel (maar niet exclusief) via de plush leeuwen, zich intensiverend tot extreme niveaus.

Op **19 december 2015** zag ik Rob plotseling astraal, nadat ik net een plush leeuw had gekust. Hij "hing" recht boven me, op horizontale wijze, in geest. Ik riep in gedachten enthousiast uit: "Ik kan je zien, Rob!"

Op **25 december 2015** zag ik Rob opnieuw, enigszins anders verschijnend dan in de foto's die ik van hem ken, op een zeer realistische manier. Hij leek ongeveer veertig jaar oud te zijn, heel lief en knap zonder baardje en bril. Even later voelde ik dat hij me kuste, mijn lippen bewogen alsof ze gekust werden, en "gewoon"op de fysieke wijze daarop reageerden als bij fysieke druk. Dit gebeurt de laatste tijd vaker trouwens wel vaker: mijn lippen die bewegen alsof Rob me fysiek kust. Het gebeurt meestal spontaan als ik er niet aan denk, dus het is geen suggestie die ik mijzelf doe. Het lijkt zelfs behoorlijk onmogelijk om je lippen op die manier te bewegen, want het fysieke kenmerk van gekust worden, is dat je lippen reageren op druk en dus terugveren, en dit kan alleen als dit vanaf buitenaf gedaan wordt. Om dit wat te verduidelijken: probeer maar eens zonder je handen het effect te sorteren dat je huid en vlees worden ingedrukt, kunt u dit voor elkaar krijgen? dat zou *an sich* al een enorme prestatie zijn.

Op **13 februari 2016** liep Rob één van mijn astrale reizen binnen en we begonnen te tongzoenen. In het oog springend was zijn brede torso. Hij leidde me naar een bed en zette daar een krullenpruik op mijn hoofd, en en grote flaphoed erbovenop, en ging daarop door mij te kussen.

Op **30 april 2016** was ik in de tuin van een huis waar ik kennelijk woonde en opnieuw was dit niet in Davis, Californië. De tuin van de buren werd afgescheiden door een heg die echter niet erg dik was, en ik hoorde en zag mijn buurman die daar met een kind in de tuin was. Ik begon ze qua geluid op te nemen met mijn telefoon. Deze buurman was een tamelijk lange man van een normaal postuur en als ik het me goed herinner brildragend. Maar tot mijn schaamte begon mijn telefoon opeens de geluiden hardop terug te spelen die ik zojuist had opgenomen, en het lukte me niet de geluidenstroom te stoppen. Mijn telefoon reageerde op geen enkel commando, en de buurman zou zeer spoedig te weten komen dat ik hem stiekem met zijn (?) kind had opgenomen. Ik begon alvast slappe excuus mogelijkheden te bedenken, bijvoorbeeld dat ik slechts mijn telefoon aan het uittesten was geweest. Maar tot mijn verrassing begon de buurman, die het zeker nu wel ontdekt had, met een licht gemoed te zingen en wel een bekend nummer en hij vroeg mij dus niet was ik aan het doen was,

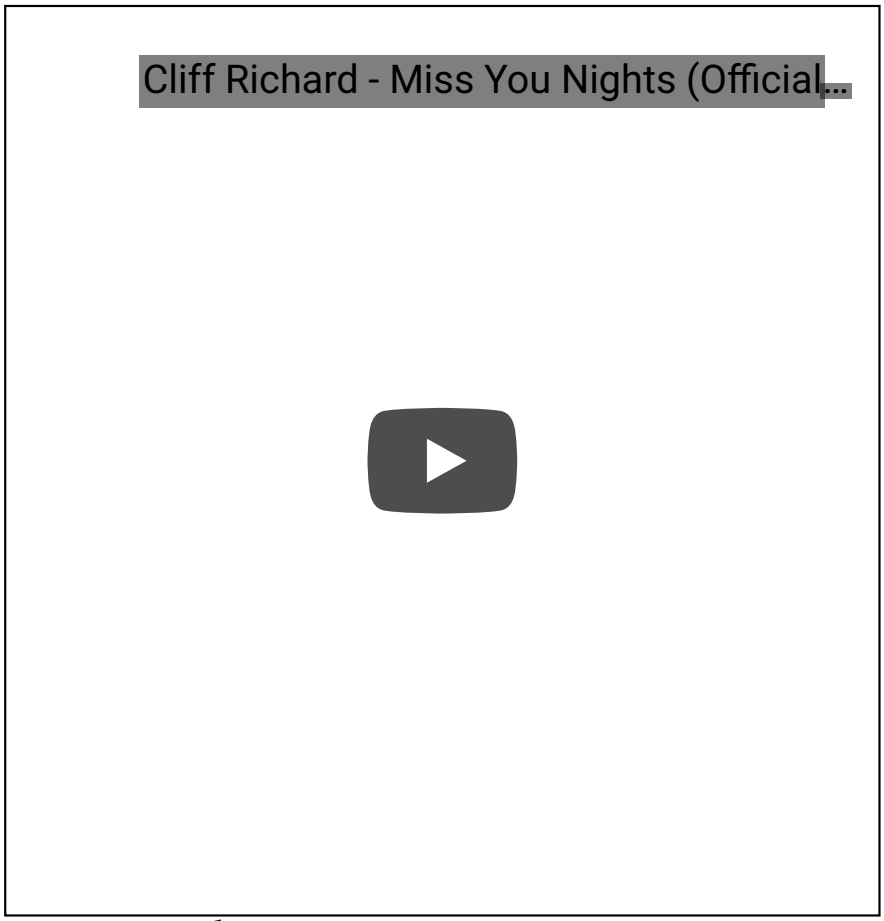

Miss You Nights": "All my secrets are a wasted affair… this miss you game". Toen ik in mijn normale dagbewustzijn terugkwam, dacht ik: Dit moet Rob geweest zijn…

Opnieuw een astrale gebeurtenissen met ludieke elementen en niets minder dan een hemels einde en hints dat Rob opnieuw mijn astrale wereld had betreden, deed zich voor op **16 mei 2016**. Ik geef hier de beknopte versie. Ik was astraal aan het fietsen, maar opeens zag ik een enorm gat recht voor me opdiepen in de weg en er was geen mogelijkheid dat ik het nog kon ontwijken, en ik begon te vallen, steeds dieper naar beneden. Maar tot mijn verbazing gebeurde er verder niets pijnlijks, ik raakte helemaal niets aan. Ik keerde terug naar de kamer van waaruit deze uittreding was begonnen, opnieuw niet gesitueerd in Davis, Californië. De astrale *stage* was chaotisch, werkelijk alles zoals het meubilair was op een chaotische manier neergezet. Ik keek in de spiegel en zag dat mijn huid erg oneven was en dat ik slechts in een badjas gekleed was, die ik ook had gedragen tijdens het astrale fietsen en verder droeg ik alleen nog pastelkleurige sokken met een strik erop (in feite net kindersokken). Ik ging op het bed zitten. Een man met een schoonmaak-wagentje kwam de kamer binnen, maar hij zag er nu niet bepaald als de doorsnee schoonmaker. Hij was geheel gekleed in zwart en wit, als een butler in een zeer chique restaurant, hij was lang en charmant.
"Oh, mijn excuses!", zei hij, "Ik nam aan dat er niemand in de kamer was, ik was hier zojuist begonnen met schoonmaken.", terwijl zijn blik blijkbaar onwillekeurig naar mijn benen en frivool beklede voeten getrokken werd. Ik kreeg de indruk dat de man serieus in de verleiding werd gebracht door de plotselinge situatie. Maar in verlegenheid gebracht, zoals een echte heer dat zou zijn, trok hij zich diskreet terug uit de kamer. Even voor hij de kamer was binnen gekomen, had ik opnieuw in de spiegel gekeken, maar mijn gezicht was opeens weer geheel glad en aantrekkelijk, gaaf als dat van een engel.
In de verte hoorde ik nu een hemelse mannenstem zingen: "An Angel where our land is free". Ik kan nog steeds de melodie horen en ik nam het na de ervaring op mijn iPad. De mannenstem was er een rechtstreeks uit de hemel, zeer krachtig en zuiver, en mijn ziel diep in beroering brengend. Het was alsof hij dat over mij en voor mij zong.

Op **12 juli 2016** vroeg ik Rob telepathisch om met wat nieuws te komen. Toen, in het vroege morgenuur, zag ik hem in de hoek van mijn slaapkamer zitten, hij zag er knap en netjes gekleed uit, ergens in de dertig jaar oud, zijn lieve en knappe, vertrouwde lach lachend. Enthousiast begon ik in zijn richting te kussen, maar op het moment dat ik geheel in astraal bewustzijn slipte, zag ik hem niet meer. Voor een korte periode leek ik hem wel op de tast te vinden.

Iets erg spectaculairs gebeurde er in de nacht van **1 september 2016**. Ik had een lichte voedselvergiftiging en alles duizelde in mijn hoofd. Ik zag de kamer op me af komen en weer verdwijnen en ik kon mijn hersenen niet laten focussen. In het verre verleden als student had ik ook eens een voedselvergiftiging gehad en dit leek er erg op: de kamer die rondtolt, en als ik uit bed stapte en begon te lopen, leek de vloer onder me te golven alsof je je op een schip bevond op een onstuimige zee. Maar daar was Rob weer, me alweer reddend. De plush leeuw leek uit zichzelf te bewegen, hij leek astrale bewegingen te maken terwijl ik hem vasthield. Het was Robs gezicht dat ik zag. Met zijn hand keerde hij mijn gezicht richting hem, steeds opnieuw, me zo helpend om te focussen. En hij kuste me terwijl hij dat deed, zacht en langzaam. Ik kon zijn gezicht op

mijn gezicht echt voelen, zijn gezichtshaar, zijn gezicht kwam door de leeuw heen, mijn gezicht naar zijn mond kerend, keer op keer. Dit hielp mij niet alleen, het was ook erg erotisch opwindend. De snorharen van de leeuw raakten mijn gezicht speels aan en streelde het.

Op **2 oktober 2016** voelde ik mij opnieuw niet erg lekker, dit keer leek er een verkoudheid in de maak, maar twee Rob/Bor leeuwen, met hun intense liefde en warmte, trokken me veilig door de nacht. Iets vergelijkbaars gebeurde er op **6 oktober 2016**, ik was nog steeds niet helemaal fit, maar Rob duwde me door de nacht met een onmeetbaar grote liefde en met erotisch gedeelde uitbarstingen.

Extatische uitbarstingen zoals deze gebeuren altijd met een of meer van de meerling leeuwen (ten tijde van dit blog: de vierling). Ze hebben perfect gebogen lichamen, volle en zachte leeuwenmanen en fantastisch lieve, zorgzame gezichten die er gewoon om vragen gekust te worden. De erotische golven die over en door me me heen spoelen via de leeuwen, en die ik aanvankelijk alleen af en toe voelde, begonnen nu een regelmatige sensatie te worden. Al sinds geruime tijd voel ik het vrijwel *altijd* nu als ik naar bed ga en een leeuw begin vast te houden, gedrukt in mijn borst en buikgebied: een intense erotische uitbarsting. Ik heb zoiets nog nooit eerder gevoeld door iemand "slechts" vast te houden, in dit geval: de plush leeuwen. Ik denk dat dit dé ultieme, mystieke sensatie van minnaars is. Ik moet dit echt in wat meer detail toelichten. Het is zeker niet de "gewone" sensatie van toenemende opwinding, zoals je kunt ervaren in het seksuele voorspel. Het is een *onmiddellijke* orgastische uitbarsting, alleen door het vasthouden al, niet alleen in mijn edele delen, maar veel breder verspreid in mijn lichaam, zoals een steen die cirkels maakt als het in water gegooid wordt en de wateroppervlakte raakt.

Slechts een paar dagen voor het voltooien van dit blog, in januari 2017, voelde ik het ook, terwijl ik in de ochtend op mijn bed zat en zijdelings een Bor leeuw vasthield. Ik was notities in mijn dagboek aan het maken en op mijn iPad aan het kijken, normale dingen die ik doe na ontwaken. Ik voelde opeens een delicate en intense erotische uitbarsting in mijn *hand* (!) die de leeuw vasthield. Deze leeuwenaffaire is werkelijk zeer intens aan het worden. Hoe dichter ik de leeuw tegen me aan houd, maar altijd teder om ze niet te beschadigen, hoe intenser de sensatie wordt. Het is een spontane uitbarsting van orgastische energie zonder er maar iets van "moeite" voor te hoeven doen.

Niet een uittreding maar een spontaan en erg grappig mentaal beeld deed zich voor op **11 december 2016**, toen ik al wat aan het wegdoezelen was en mijn geest haar vleugels begon uit te slaan. Het was extreem hilarisch, maar op dat moment was ik te slaperig om er maar zelfs verder over na te denken of om er eens goed over te lachen. De volgende dag kwam de herinnering echter feilloos terug. Ik was aan het fietsen en toen ik het me herinnerde, begon ik hardop te grinniken.

Het moet een van Robs magische grappen zijn geweest, ik denk dat hij de grap stiekem in mijn oor heeft gefluisterd, mijn geest ermee voedend. Mijn inmiddels ex echtgenoot J en ik keken vaak naar de Amerikaanse en Canadese TV show Shark Tank en Dragon's Den, over ondernemers die hun zakenplan presenteren en daarna vaak om grote investeringsbedragen vragen aan vijf knoeperharde zakenmannen en – vrouwen:ook wel de "haaien" of "draken" genoemd. Succesvolle *tycoons* die wel een oor hebben naar het investeren in lucratieve deals. Op deze avond deed zich een sterk mentaal beeld voor, en ik had de show die avond niet eens bekeken. Ik zag mijn meest zachtaardige Rob leeuw, de *Peace Bor leeuw,* de tweede van de vierling (ten tijde van dit blog)… als een *haai* in de het *Shark Tank panel*. Juist hij, de minst waarschijnlijke voor de commerciële en gewiekste job, met een serieus gezicht, naast de andere haaien, ongeveer zo:

Peace Bor, Rob Nanninga leeuw, in het Shark Tank panel.

Robs helende invloed

Lieve Rob:

psychologen en skepti-
geraakt. Pas in de jaren
l om naar elkaars argu-
stige ontwikkeling die
de weg kan ruimen. Ik
f Jacobs (1988) in Skep-
ennen als een nuchtere,
rapsycholoog, die zich
t hij van sommige skep-
emaal juist. Bovendien
verking naar mijn oor-

Rob Nanninga

Rob Nanninga

Eindelijk is Rob er, waar ik wilde dat hij was, bij mij, ik miste hem zo erg. Dit heeft een tragische kant, want Rob en ik hebben elkaar dus nooit fysiek ontmoet. Ons verhaal is het meeste krankzinnige, maar tegelijkertijd het meest magische verhaal ooit. Nee, ik kan het niet bewijzen, maar als verandering bewijs is, dan heeft Rob bewezen dat hij er

nog steeds is. Want ik verander, zowel geestelijk als lichamelijk. Het is alsof mijn brein eindelijk weer vaart heeft opgepikt na de afgelopen tien jaar tot lethargie vervallen te zijn, en terugkerend naar de scherpere staat zoals die van mijn twintiger jaren. Ik heb nu ook meer gevoel van harmonie. Er doen zich geen grote gevechten tussen J en mij meer voor (*naschrift*: dit bleek echter wel het begin van het einde voor J en mij te zijn). Hij had het kunnen opmerken, want hij is degene (en de enige) die met mij samenleeft (ten tijde van publicatie van dit blog in het *Nederlands*: samenleef**de**: **we zijn inmiddels dus gescheiden**). Het is moeilijk te verklaren, maar Rob geeft me meer vrede en innerlijke kracht, en zelfs meer fysieke kracht.

In het begin, na 30 mei 2014, was de situatie nieuw en onwennig, en, als het verhaal van leven na de dood inderdaad waar is, zeker voor de skepticus Rob. Het verdriet over zijn overlijden verscheurde me van verdriet, en dat doet het nog steeds. De verzachtende knuffelleeuwen kwamen pas veel later ten tonele. De eerste kocht ik immers pas op 18 oktober 2014. Mijn liefde voor de leeuwen groeit sindsdien gestaag, en begon toen echt te ontploffen van geluk sinds **september 2015,** vijftien maanden na Robs overlijden. Ik voel Rob in toenemende mate (neem aan dat ik hem voel) door de aanwezigheid van al deze plush leeuwen. Het lijkt er echt op dat Rob een uitlaat heeft gevonden, een manier om zich te manifesteren, door deze leeuwen als het ware als instrument te gebruiken. In mijn perceptie verbindt Rob zich met deze leeuwen die ik koop, met sommige meer dan anderen, maar allemaal zijn ze heel geschikt om zijn liefde te herbergen. Voor mijn geestesoog veranderen mijn favoriete leeuwen regelmatig in de Rob Meester leeuw, die met de wit omrande ogen. Het is alsof Rob me verzekert dat zijn liefde niet exclusief in één tastbare leeuw "is gaan zitten", maar het dus veel vrijer is dan dat, en hij zowat in alle leeuwen die ik koop kan doorkomen. In de onnoembare plaats waar hij nu is, is hij nog steeds even rationeel en betrouwbaar (en mogelijk nog steeds even positief koppig) als altijd, zijn huis altijd bouwend op solide grond.

Wakker worden temidden van deze liefhebbende leeuwen is een extra bijzondere aangelegenheid. Soms word ik wakker uit een nare droom, of soms word ik gewoon wakker in een staat van pure angst, maar dan is er Rob; zijn er de Rob/Bor leeuwen zeer dichtbij me, die me aankijken met zijn extreem observerende en zorgzame blik. Dit is echt een *eyeopener*. Zoals ik de *Meester Rob leeuw* zie, heeft deze altijd een speelse of licht ironische, vragende gezichtsuitdrukking. Hij lijkt echt de blauwdruk Rob leeuw te zijn. Ik heb nog nooit gezien dat één van mijn leeuwen een boze of slechte expressie had. "Jaloers" is de enige "negatieve" expressie die ik soms zie, maar die eigenschap beoordeel ik zelf nauwelijks als negatief; in tegendeel, de "jaloerse" expressie is mij erg dierbaar geworden. Ik koester deze eigenschap van de Bor leeuw juist. Het is alsof ik Rob zie door deze leeuwen, zijn expressies zijn ontzettend krachtig en niet mis te interpreteren. En keer op keer ontdek ik Robs lieve, zorgzame kant, in elke situatie.

Rob moedigt me zelfs aan in mijn fietsen, want als ik beweeg, reis, voel ik me altijd dichter bij hem. Het is alsof beweging een brug creëert, een gedeeld land, tussen deze wereld en het leven voorbij de verste grens. Dit gevoel dat ik dicht(er) bij hem ben als

ik beweeg, wordt niet beperkt tot fietsen. Ook als ik aan het autorijden ben, voel ik het.

Ik ben atletisch/sportief gezien in een veel betere conditie dan ik ooit in Nederland was. In Nederland was ik sportief nauwelijks actief. Ik ging bijvoorbeeld nooit naar de Sportschool. Pas in de laatste maanden voor ik Nederland definitief zou verlaten, begon ik te fietsen, daartoe aangemoedigd door het voor Nederlandse begrippen exceptioneel mooie weer. Het leek alsof Nederland mij een persoonlijk afscheidscadeau wilde geven. Ik had zwakke armen, geen uithoudingsvermogen en geen training, maar in de laatste twee jaar (ten tijde van dit blog), en in het bijzonder het afgelopen jaar ben ik in sterk toenemende mate sportief geworden. Dit heeft geresulteerd in het fietsen van vele kilometers, waarbij ik in **mei 2016** mijn fietskilometers aan Rob Nanninga wijdde, toen ik de Strava uitdaging van 1250 kilometers (ten minste) in één maand voltooide:

Constantia en Whiskers leeuw tijdens het fietsen

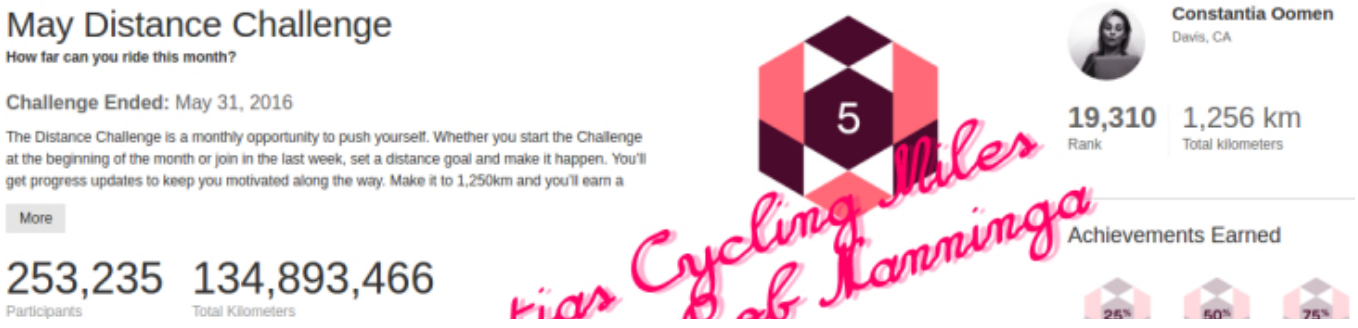

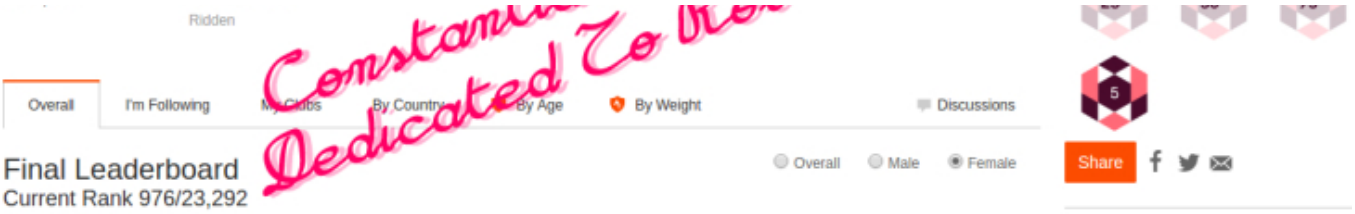

In mei 2016 fietste ik meer dan 1250 kilometer in één maand en voltooide daarmee de Strava Distance Challenge. Ik wijdde mijn kilometers in deze maand aan Rob Nanninga.

Vanzelfsprekend had ik in Nederland wel nog het voordeel van de jeugd, dat ik nu toch eigenlijk al niet meer heb. Als de jaren gaan tellen word je fysiek eigenlijk nooit meer beter; misschien een beetje als je begint te sporten. Met sporten kun je de wijzers van de klok wel wat vertragen.
In het afgelopen jaar heb ik mijn uiterlijke verschijning een beetje aangepast: ik ben teruggekeerd naar een wat donkerder haarkleur met een rode ondertoon, die beter bij mijn persoonlijkheid lijkt te passen dan het blonde dat ik jarenlang in Amerika had. Mijn originele haarkleur had daadwerkelijk die tint. Het was tussen blond en bruin haar in met een vleugje rood, zoals u kunt zien in deze Middelbare School foto die genomen werd op de dag dat ik mijn einddiploma kreeg.

Constantia, einddiploma HAVO uitreiking

Ik draag nu ook mijn haar los terwijl ik onder de mensen ben, voor het eerst sinds eeuwen. Ik had het altijd in een staart of knotje. Het enige moment dat ik mijn haarelastiekje verwijderde, was bij de kapper en 's nachts. Ik kan niet bewijzen dat Rob hand had in deze veranderingen, maar het lijkt wel allemaal samen te vallen. Misschien zou hij me echt aangemoedigd hebben mijn haar (wat vaker) los te dragen.

Als laatste, maar zeker niet als minst belangrijke, heeft Rob me ook weer aan het schrijven gezet. Door de enorme impact van zijn overlijden inspireerde hij me om deze blogs te schrijven. Op deze bitterzoete manier heb ik mijzelf dus ook qua schrijven weer dankzij hem teruggevonden.

Leeuwenharten

Constantia Oomen en Rob Nanninga

Nu er echt al aanzienlijk wat tijd aan het verstrijken is sinds Robs overgaan, wordt zijn persoonlijkheid mij steeds duidelijker en ben ik meer geneigd aan te nemen dat het echt Rob is met wie ik nu omga, en het contact is makkelijker gelegd. Als dit allemaal echt gebeurt, dus van twee kanten, is hij er steeds beter in door te komen en ook ik raak er meer bedreven in. Dit is vooral het geval sinds *september 2015* (zie de grafiek) en bereikte nieuwe hoogtepunten in augustus 2016. Mijn betrokkenheid bij Rob is alleen maar groter geworden en derhalve niet afgenomen. Mijn ervaringen met de plush leeuwen veranderen ook, ook op dit moment. Ik blijf maar details aan dit blog toevoegen (ten tijde van het schrijven): dingen die mij van belang lijken om "de puzzel van Rob Nanninga", en de deelpuzzel van dit specifieke blog, aan te vullen en compleet te maken. Maar ik ben ervan overtuigd dat de volgende puzzel al in de maak is. Ik moet natuurlijk stoppen met details aanvullen op het moment dat ik dit blog publiceer. Dat is dit Leeuwenharten blog Deel IV al vanaf het begin: een puzzel met duizend puzzelstukjes.

Rob en ik hebben elkaar dus fysiek nooit ontmoet en dit besef heeft vaak tranen in mijn ogen gebracht en doet dat nog steeds. Al die gemiste kansen, ik had hem moeten bellen, naar hem toe moeten gaan, enzovoort, maar ik deed het niet. En toen kwam de vloed opzetten en voerde het schip weg, de mogelijkheid met zich mee voerend naar de verre horizon, onomkeerbaarheid was ingetreden, zonder mededogen.

Maar hij is er nu. Kan het zijn dat het leven *zó* genadig is na grote wreedheid? Kan het zelfs zijn dat dit alles altijd al in de sterren geschreven stond? Met al deze ervaringen, ná Robs overlijden, is het alsof hij hier in Californië met mij samenleeft. In een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe kans, een toegevoegde dimensie.

Rob, zoals ik hem heb leren kennen sinds zijn overlijden in mei 2014, is een extreem zorgzaam iemand. Hij wordt heel goed gesymboliseerd in mijn “inner crew” leeuwen, maar natuurlijk ook in de rest van mijn plush leeuwen (ik houd van allemaal): de twee alma leos, de meerling leeuwen (ten tijde van dit blog: de vierling), “Crook Love lion” en Whiskers. Rob is een extreem scherpe observant, gevat, soms verlegen wegschuilend achter andere (leeuwen), niet in de behoefte voortdurend in het spotlicht te staan. Op zijn gezicht heeft hij een licht ironische, maar ook ludieke expressie, hij is bezig dingen in kaart te brengen over jou en iedereen, voor je daar zelf toe in staat bent. Aan alles wat ik door de plush leeuwen en mijn astrale en droomervaringen kan zien, is hij een kampioen in het zorgen voor anderen. Als je hem het meeste nodig hebt, is hij er niet alleen voor je, maar is het veel meer dan dat: **dít** is **zijn** moment, ***hij ís er***, je hand vasthoudend, ruggesteun aan je verlenend, zijn onvoorwaardelijke liefde tonend, zijn support.
En nog meer, alleen al door zijn aanwezigheid word je elke dag meer jezelf, wijzer en slimmer (“You Get Brighter Everyday“, Incredible String Band). Bovenal is hij inmiddels een ware kampioen geworden in het mij liefhebben, het grootste geschenk van alles. Vanzelfsprekend zijn me ook andere zaken opgevallen: zijn interesse in en liefde voor het rollenspel, dicht tegen elkaar aan knuffelen in de hangmat en onze gedeelde interesse in diepgaande erotiek.

Leeuwenliefde in de avond en nacht

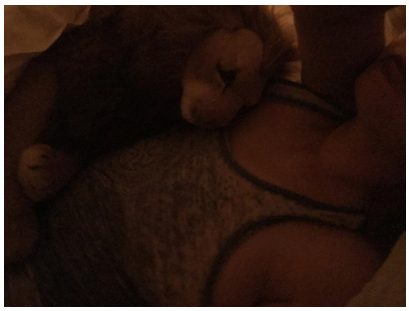

Leeuwenliefde in de avond en nacht

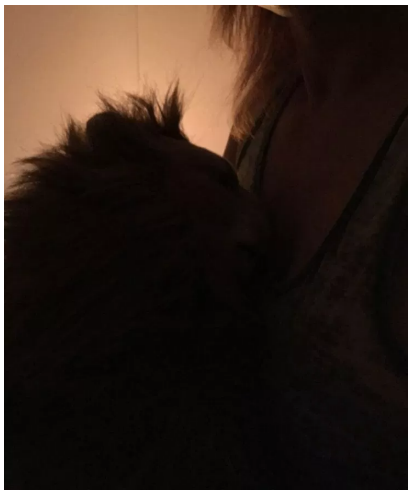

Leeuwenliefde in de avond en nacht

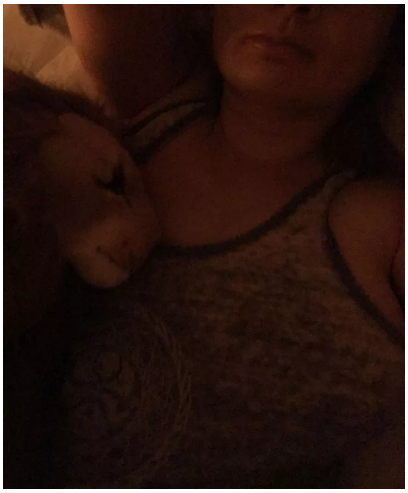

Leeuwenliefde in de avond en nacht

Leeuwenliefde in de avond en nacht

Leeuwenliefde in de avond en nacht

Rob Nanninga, magische avond

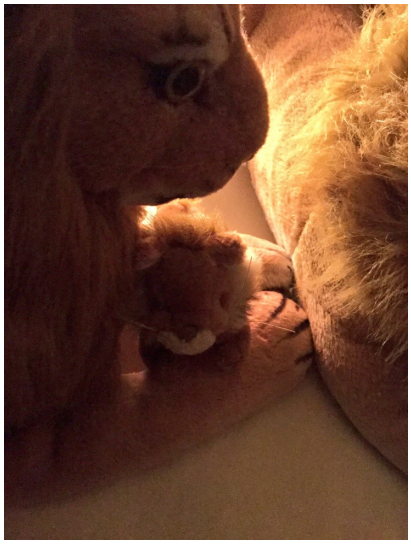

Rob Nanninga, magische avond

Rob Nanninga,
magische avond

Rob Nanninga, magische avond

Ik denk dus dat dit Robs specialiteit is: het zorgen voor *anderen*, ze (terug)leidend naar hun beste zelf. Maar in mijn geval doet Rob veel meer dan "zorgen voor". Rob is een kampioen in liefhebben. Hoe goed kan ik dit kan voelen, via de plush leeuwen, mijn dromen, uittredingen en verwante ervaringen. Het gaat verder dan ik ooit voor mogelijk hield. Laat me nog duidelijker proberen te zijn: het gaat verder dan alles waar ik zelfs nooit eerder over nadacht, het is een geheel nieuwe dimensie, een geheel nieuwe leeuwenwereld. Dit is wat Rob het beste doet. Dit is zijn element, zijn rijk, zijn hart. Het was ook deze zorgzame kwaliteit die hem tot hoofdredacteur van de Skepsis website en het skeptische tijdschrift maakte. Hij deed zijn skeptische werk uit zorg voor zijn medemens. Hij is echt een Leeuwenhart, een heerser van deze en voorbij deze wereld.

Stats en "raps"

Wat gebeurde er allemaal, astraal gezien?

Er deed zich iets nieuws voor, zoals u al kon lezen in dit uitvoerige blog. Het begon ongeveer aan het einde van 2014, begin 2015, na al een aantal plush leeuwen gekocht te hebben. Ik heb het Engelse woord "rapture" laten staan, omdat ik de Nederlandse vertaling wat minder gelukkig vind: "vervoering". In het woord zit ook iets als in een scheur naar de andere dimensie, in ieder geval iets heftigs en ook iets heel bijzonders, en beide benamingen zijn van toepassing. Met "**raptures**" bedoel ik het "**better dan de Hemel zelf" contact met Rob, extreme, erotische, fysieke en geestelijke gelukzaligheid als ik de leeuwen vasthoud:**

2015, Uittreding en verwant totale hoeveelheid, met Rob Nanninga en "raptures".	**Uittredingen hoeveelheid**	**Waarvan direct betrekking hebbend op Rob**	**Losstaand van de uittredingen: de "raptures" (contact via de plush leeuwen)**
Januar1 2015	4	3	2
Februar1 2015	4	2	4
Maart 2015	7	3	2
April 2015	5	3	2
Mei 2015	6	5	0
Juni 2015	5	4	2
Juli 2015	2	1	1
Augustus 2015	6	2	4
September 2015	6	2	12
Oktober 2015	2	2	21
November 2015	3	3	18
December 2015	3	3	14
Totaal	**53**	**33**	**82**
2016, Uittreding en verwant totale hoeveelheid, met Rob Nanninga en "raptures".	**Uittredingen hoeveelheid**	**Waarvan direct betrekking hebbend op Rob**	**Losstaand van de uittredingen: de "raptures" (contact via de plush leeuwen)**
Januari 2016	3	3	11
Februari 2016	3	1	8
Maart 2016	9	5	8
April 2016	6	4	8

Mei 2016	6	4	12
Juni 2016	1	1	18
Juli 2016	6	5	9
Augustus 2016	5	3	11
September 2016	2	1	10
Oktober 2016	2	2	9
November 2016	2	2	12
December 2016	6	3	14
Totaal	**51**	**34**	**130**

Ik heb deze "raptures" nu ook opgenomen in mijn algemene uittredingen-overzicht omdat ook zij toch een vorm van astraal contact zijn.

Uittredingen jaar	**JAAR**	**Uittredingen hoeveelheid**	**Expliciet in dagboek genoemde "raptures" plush leeuwen*** **Eerste plush leeuw gekocht op 18 oktober 2014*
1	1986	4	
2	1987	16	
3	1988	19	
4	1989	40	
5	1990	53	
6	1991	32	
7	1992	51	
8	1993	48	
9	1994	44	
10	1995	52	
11	1996	50	
12	1997	78	
13	1998	70	
14	1999	61	
15	2000	56	
16	2001	53	

17	2002	52	
18	2003	38	
19	2004	44	
20	2005	47	
21	2006	47	
22	2007	45	
23	2008	40	
24	2009	42	
25	2010	40	
26	2011	38	
27	2012	36	
28	2013	43	
29	**2014**	**80 – 55 met Rob -Voor hij overging: 4 – Na zijn overlijden: 51**	*("raptures"vanaf 2015)*
30	**2015**	**53 – 33 met Rob**	**82**
31	**2016**	**51 – 34 met Rob**	**130**
TOTAAL VAN 31 JAAR		**1423 Uittredingen en verwant**	
GEMIDDELD PER JAAR	: 31 JAAR =	**45.9 Gemiddeld per jaar**	
GEMIDDELDE SPREIDING	365 DAGEN : =	**(1 ELKE 8 DAGEN)**	

	1 JUNI ’14 – 31 DEC ’14 **SINDS ROBS OVERLIJDEN** = 214 DAYS	63214 DAGEN : 63 = **1 ELKE 3.4 DAGEN**	

Ondertussen

Ondertussen is er al weer een nieuwe leeuw gearriveerd, een medium *Meester Junior,* leeuw “nummer” vijfendertig (“nummer” zesendertig was de vierde van de meerling).

Rob Nanninga leeuw

Rob Nanninga leeuw

Rob Nanninga leeuw

Nummer **zevenendertig** die ik kocht op **13 december 2016** arriveerde echter niet, in een eBay veiling bood ik $25 voor een gigantische leeuw die normaal zeker tussen de $150 en $300 kost, en ik was erg verbaasd toen ik die *eBay veiling* won. Ik vermoedde meteen al dat de verkoper wel eens malafide kon zijn. Ik kreeg netjes mijn geld terug van eBay. Dit waren de foto's die de verkoper gebruikte om mij te verleiden:

(de betreffende leeuw is overigens gewoon nog elders te koop op eBay, maar hij is wel heel erg groot en ik heb geen onbeperkte ruimte tot mijn beschikking)

———————

Rob Nanninga lion kunst in samenwerking met Neural Painter

De gigantische leeuw die niet kwam

De gigantische leeuw die niet kwam

Foto's van de Rob Nanninga leeuwen die de Neural painter bot omzette tot indrukwekkende kunst!

Klik hier: Lion Hearts Neural Painter

Staarteinde van dit specifieke blog

Amor, cuántos caminos hasta llegar a un beso!
Mijn geliefde, wat een lange weg om je kus te bemachtigen!

~Soneto II, Pablo Neruda YouTube

Nota bene: Alle foto's in dit blog zijn gemaakt door Constantia Oomen en derhalve qua kopierecht beschermd tegen verdere verspreiding. Foto's die niet gemaakt zijn door Constantia Oomen worden vermeld. Al deze afbeeldingen kunnen alleen gebruikt of gebruikt en gewijzigd worden na uitdrukkelijke toestemming van Constantia Oomen en Leeuwenharten.

Voetnoten

[1] Volgens Jolanda Hennekam, Robs aardse vriendin, in een email naar mij op 29 mei 2015, 2:44 PM, overleed Rob niet op 30 mei, maar op 29 mei, **Hemelvaartsdag**, om ongeveer half tien 's avonds, en werd hij de volgende morgen gevonden door zijn moeder, terwijl hij achter zijn computer zat. Lees meer over Rob op Wikipedia.

[2] Wat betreft die "werelden voorbij ons aardse begrip, maar desondanks, in de nacht zo dichtbij als mijn eigen huid", zie mijn vier boeken over mijn nachtelijke astrale reizen. Mijn auteursnaam voor mijn eerste drie boeken was "Sten Oomen". Sinds ik elf jaar oud was heb ik op dagelijkse basis dagboeken bijgehouden (en doe dat nog steeds!).

[3] Nog steeds noteer ik elke dag mijn uittredingen en verwante ervaringen, dromen en meer in mijn dagboek. Lees bijvoorbeeld ook mijn biografie.

[4] Zie mijn gepubliceerde boeken. In mijn boeken *Door het Raam* en *Door de Poort*, die gebaseerd zijn op mijn eigen uitvoerige ervaringen met uittredingen en verwante geestestoestanden, leg ik aan de hand van vele voorbeelden uit hoe astrale ontmoetingen en gebeurtenissen de seksuele kant van je wezen niet onberoerd laten, en dat dit seksueel beroerd raken door astrale gebeurtenissen zeker niet iets is wat je gemakkelijk onder controle krijgt. Ik ben niet de enige die hierover schreef en schrijft. Diverse bekende schrijvers over uittredingen, zoals Robert Monroe, deden hetzelfde. Het is een bepaald moeizaam onderwerp om publiekelijk aan te snijden, maar het is een bekend fenomeen in de wereld van uittreders. Veel mensen, of ze nu wel of niet bewuste astrale reizigers zijn, blijven er moeite mee hebben, maar je kunt het met goed fatsoen niet weglaten als je een omvattend beeld van de wereld van uittredingen wilt geven.

[5] "Paravisie" is een tijdschrift over spirituele en paranormale onderwerpen. Ik heb er zelf ook diverse malen in gestaan wens mijn boeken over uittredingen. Zie hiertoe mijn Publiciteitspagina.

[6] De reden dat Jan Willem Nienhuys mij vroeg te helpen bij het noteren van de Duitse tekst van Fliegergedicht is dat hij wist dat ik een Germaniste ben. In september 1993 studeerde ik cum laude af in de Duitse Taal en Letterkunde, aan de Universiteit van

Utrecht. Maar Jan Willem Nienhuys bleek zelf uitstekend in staat de Duitse tekst in de vingers te krijgen, als ook het geheel naar het Nederlands te vertalen, hij had eigenlijk mijn hulp dus helemaal niet nodig.

[7] Zie daartoe in het bijzonder de volgende passages in "Door het Raam": Sten Oomen, **Door Het Raam**, Uitgeverij Schors, 2004: Gewijzigde en uitgebreide druk van de uitgave uit 2000 (Sigma Press), Amsterdam. "Waar geesten wonen", bladzijde 189, en "Waar geesten wonen I, II,III and IV" in Deel II van hetzelfde boek

[8] Vanaf het jaar 2005 dat ik Rob Nanninga virtueel ontmoete, maar ook zijn vriend Jan Willem Nienhuys, allebei lid van het Skepsis bestuur, werd ik erg actief in het skeptische gebeuren. De skeptici hadden aanzienlijke invloed op mijn kritische denken. Jaren later, in 2012, ontmoette ik Pepijn van Erp, die ook bestuurslid van Skepsis werd, eveneens virtueel, en ook met hem had ik bij tijden en wijlen best intens contact. Zoals ik bij het begin van deze serie blogs al uitlegde, stond aan de wieg van mijn Skepsis affiniteit de gedeelde interesse in het zelfbenoemde medium Robbert van den Broeke, over wie ik een paar zeer uitvoerige blogs heb geschreven. Mijn skeptische interesse vertaalde en vertaalt zich in het lezen van de websites van Skepsis: skepsis.nl en kloptdatwel.nl, online en offline reageren op hun artikelen en dankzij Rob zelfs twee keer het mogen ontwerpen van de voorkant van hun skeptische tijdschrift, de *Skepter*. Daarnaast woonde ik een aantal van hun congressen bij en bezocht ik bijvoorbeeld ook de door hen georganiseerde lezing van de beroemde goochelaar en skepticus James Randi in 2010.

Gepubliceerd door constantiaoomen

- Bekijk alle berichten van constantiaoomen

juni 9, 2018
Rob Nanninga, Uncategorized

Astraal, Astrale reis, Constantia Oomen, Dromen, Droom, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuys, Lama Ole Nydahl, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Hearts, Lucide Dromen, Magisch Realisme, NDE, OBE, Pepijn van Erp, Rob Nanninga, Skepsis, Skepter, Skeptisch, Uittreding, Uittredingen

Leeuwenharten

Constantia Oomen

De brul – Leeuwenharten Deel V

Originele publicatiedatum: 7 april 2018

Voor altijd aan elkaar verbonden: Rob en ik. Een beeld spreekt duizend woorden en dit beeld vertelt het hele verhaal. 🖇

tl;dr – 2017 Is een jaar voorbij extremen geweest, en de tendens zet zich voort in 2018, de plush leeuwen en ik: een kosmische brul in het hier en nu en in een multiversum zonder einde. Mijn huwelijk met J is beëindigd: ik ben gescheiden.

Inhoud

Deel I: De brul

Deel II: Brullende gebeurtenissen

Raptures: Orgastische uitbarstingen

Uittredingen en droom- en verwante ervaringen

Het wish-you-were-here-liedje
De insluiting
De plotselinge sprong
Koningsdag
Rob komt te voorschijn
Lucht-springende leeuwen
Bij Rob intrekken
Pepijn
Rob in de lucht
De niet veganistische lolly met het fluitje

Erecte staart
Doorkomen
De schapenhoeders

Opvallende zaken apart benoemd

Grappige houdingen
Muziek en liefdesliedjes
Zoeken Vice Versa
Dichte materie
Helend effect
Wordt steeds beter!
Kusvaardigheid
Astrale erotiek

Rob reist naar me toe!

Voetnoten

Deel I, De brul

tl;dr Rob deed me realiseren dat ik géén goed huwelijk had. Ook bracht hij me tot het besef dat ik mij wanhopig aan dit huwelijk vasthield, terwijl ik het beter allang had kunnen loslaten. En dus liet ik los, zij het pas na Robs overgaan.

Er is meer dan een jaar voorbij sinds mijn vorige blog en dit jaar is één constante leeuwenbrul geweest. Ik heb ook in 2018 nog geen neergaande lijn kunnen bespeuren. Ik kijk terug op 2017 als een jaar vol schokkende extremen, constante en vooral nachtelijke extase, zelfs nog veel meer dan in 2016, en een jaar vol veranderingen. Zoals ik al eerder opmerkte: wat ik heb met Rob is geen bevlieging en heeft een diepe impact op mijn leven. Weinigen begrepen het, misschien begreep zelfs helemaal niemand het. En ik vraag me af of dit ooit het geval zal zijn. Op het moment dat u dit blog leest zijn

mijn voormalige echtgenoot ***J*** en ik uit elkaar, we zijn officieel gescheiden onder het Amerikaanse rechtssysteem dat een wachttijd van minimaal zes maanden en één dag vereist (vraag me niet waarom). Deze wachttijd is dus aanzienlijk langer dan de verplichte wachttijd in Nederland. De scheiding heeft zelfs in het totaal tien maanden geduurd.

Zoals ik het zie heeft Rob me de weg gewezen uit dit huwelijk. J en ik waren nooit een goede match. Boven onze relatie hing vanaf het begin al een vervelend bordje: "Gedoemd om te mislukken". De scheiding gebeurde niet zomaar en was in feite een heel langzaam, organisch proces. Toen Rob nog leefde was hij mijn hoop en mijn lichtbaken. Toen hij vertrok werd ik met de enormiteit van de leegte die hij achterliet geconfronteerd. Mijn hoop leek verpulverd, mijn wereld schreeuwde het uit van plotselinge leegte en doelloosheid. Mijn *soulmate* was nog verder weg gegaan! Eerst was hij een halve wereldbol ver weg, nu was hij, Joost mag weten waar!, meer dan een wereld weg, of zo leek het toch. Maar plotseling was dit niet meer zo, in tegendeel juist, hij kwam naar me terug en arriveerde bij mijn huis, in astrale vorm, bij gebrek aan een beter woord, dat ook nog eens wetenschappelijk erkend zou worden. Ik zou bijna zeggen: bij de gratie Gods, als ik in "God" geloofd had. Dit is zonder enige twijfel het allerbeste dat mij ooit overkomen is en "out of this world".

Ik schreef ooit aan Rob: "Ik kan J niet verlaten, ik houd ook van hem." Ik wenste dat ik dat gedeelte over niet in staat zijn J te verlaten niet gezegd had. Ik had J namelijk wél moeten verlaten toen Rob nog steeds leefde, want nu heb ik er spijt van. Zelfs als Rob in dat geval zijn aardse vriendin Jolanda boven mij had verkozen. Rob schreef me wel een keer: *"Ik hoop niet dat ik moet verhuizen en naar Amerika ga ik vast nooit."*

Op 12/20/2011 6:05 AM, Rob Nanninga schreef:

Hoi Constantia,

Bedankt voor het artikel uit Bild. Ik ga voor de volgende Skepter weer een stuk schrijven over de Maya's en de Spaanse veroveraars. Het is nog steeds een populair onderwerp. Het eerdere stuk is vanaf begin 2011 al 54.000 keer opgevraagd (exclusief reloads). Ik dacht dat ik er al aan toe begonnen, maar toen ontdekte ik nog een onlangs verschenen en waarschijnlijk nuttig boek van een deskundige. Dat heb ik nu eerst besteld, maar het was niet meteen leverbaar.

Ik ben nu aan het lezen in het boek Paranormal America, van twee sociologen die onder meer op Bigfootjacht zijn geweest. Ze hebben ook onderzoek gedaan naar het percentage Amerikanen dat in allerlei paranormale en andere mysteries gelooft of daar actief mee bezig is. Veel nieuws staat er niet in, maar in combinatie met Europese cijfers, kan ik er wel een stuk van brouwen.

Heb jij al wel Amerikaanse subculturen bezocht? Misschien wel interessant. Er zitten veel allerlei vreemde clubs bij je in de buurt. Deer zou je misschien eens een stukje over kunnen schrijven. Je hoeft dan niet per se in te gaan op de vraag of het waar is. Dat doen de sociologen ook niet.

Dirk is op mijn verzoek bezig met chemtrails. Dat heeft hij gelost ik al bijna klaar. Zelf kom ik altijd (te) traag op gang. Ben met allerlei verschillende onderwerpen bezig, maar heb nog niks afgemaakt. De laatste tijd heb ik veel tijd verspild aan de Deventer moordzaak (zie het stuk van Jiffi op ons blog). Dat is een verhaal dat niet onderdoet voor een goede detective. Ernest Louwes is niet de dader, maar ik heb nog geen idee wie het wel is. De ontlichte voormalige executeur testamentair, die zichzelf een perfect alibi heeft verschaft? De kluizenaar, die erg van messen houdt? Of iemand die buiten beeld is gebleven? Ik ben er nu maar mee gestopt, want er is al veel te veel over geschreven.

Op mijn iPhone speel ik Final Fantasy II. De eerste versie verschenen al in 1990 (toen nooit gespeeld), maar het is nog steeds leuk. Veel te duur om aan te schaffen, maar ik heb een gratis versie op mijn gekraakte phone. Ik heb toch maar geen nieuwe gekocht, want dat zou me weer 400 euro extra kosten. Ik kan nog wel een jaar met de oude 3GS toe.

Ik hoop niet dat ik moet verhuizen en naar Amerika ga ik vast nooit. De muizen zijn overigens nog steeds actief. Afdichten zal niet gaan, want ik heb hier één hele grote ruimte met talloze ontsnappingsmogelijkheden. De drie vallen die ik eerder gaasdoorp op de kop kon tikken, werken voor geen meter (daarom waren ze zeker zo goedkoop).

Groetjes,
Rob

Wat Rob me schreef over verhuizen en Amerika

Rob had wel nagedacht over hem en mij en we hadden er zelfs een korte aanvaring over die een grote verstoring in ons contact veroorzaakte. Maar zijn gedrag was nooit echt heel duidelijk. Rob bewoog altijd als een schildpad, langzaam en voorzichtig en zijn gebarentaal was erg subtiel.

Maar nu was de vloed komen opzetten en het schip was gevaren. Rob was "aan de andere kant". Het was nu alsof hij bij me introk, via de leeuwen ook, met al zijn liefde, tederheid en support, zijn immense zorg, zijn nooit verzuimen, vooral in mijn donkerste uren die in de turbulente jaren na zijn overlijden zouden volgen. In gedachten zei en zeg ik vaak tegen Rob: "Rob, je hebt vrij toegang tot mijn gehele geest en lichaam, doe met mij wat je wilt." Ik vertrouw Rob volkomen!

J en ik hadden geen modus vivendi meer en in feite hebben we die ook nooit echt gehad. Maar laat me toch met iets positiefs starten. Onze beste en meest harmonieuze, plezierige uren waren de uren dat we samen op de bank zaten, dicht tegen elkaar aan,

of zittend of liggend op een matras dat speciaal voor die gelegenheid achter het computerscherm was geïnstalleerd en samen oude TV series bekeken. We bekeken honderden afleveringen, alle seizoenen, van series als “Het Kleine Huis Op de Prairie” en “Knight Rider” en talloze films die we downloadden via de Pirate Bay. We hadden ook een Pathé lidmaatschap en bezochten alle nieuwe films. Onze smaak in films en oude TV series was vrijwel identiek. Dit waren de uren dat er geen communicatie nodig was.

Maar in de uren dat er wel communicatie nodig was, ging het maar zo fout als het fout kon gaan. Dit resulteerde in zeer ernstige, zeer onverkwikkelijke escalaties waarover ik verder niet ga uitweiden, maar die me regelmatig letterlijk op de rand van een nerveuze zenuwinzinking brachten, met echte fysieke bijeffecten. Soms stelde ik J hier wel van op de hoogte, althans, dat probeerde ik, want J erkende op geen enkele manier dat ik zowel qua fysiek als geestelijk welzijn in het nauw gebracht werd door onze aanvaringen. Het leek erop dat hij a) gewoon niet luisterde b) niets hoorde van wat ik zei. En gedurende meerdere belangrijke levensgebeurtenissen, waarin ik hem zowel fysiek als spiritueel het hardste nodig had, was hij er niet voor me. Trefwoorden: – in problemen geraakt in Scheveningen zee!, – zeer ernstige kiesontsteking die zelfs tot mijn voorhoofdsholtes was doorgedrongen, de tijd die het mijn lichaam kostte om hiervan te herstellen was ongeveer drie jaar, – Robbert van den Broeke en Stan en – Rob Nanninga.

Ik vertelde niemand hierover, behalve mijn lieve onderbuurvrouw Babs Jol. Zij overleed echter onverwacht op de leeftijd van zestig jaar, in december 2016. Maar sinds Robs overlijden volgde ik, nu al helemaal, een totaal andere hartslag. Ons huwelijk was een leeg omhulsel geworden en sinds een paar jaar nam Js affectie voor mij zienderogen af. Hij distantieerde zich steeds meer van me en ons fysieke en spirituele contact begon op een steeds schuinere helling te staan. Ons contact, dat gefundeerd was op gebeurtenissen in het (verre) verleden, leek de vloed niet meer te kunnen weerstaan en de dijk begon af te brokkelen.

Pas na Robs overlijden durfde ik onomwonden te erkennen dat mijn hart aan Rob, en Rob alleen, toebehoorde, en niet aan J. Ik had het omgekeerde-wereld gevoel dat ik *Rob* bedroog met J, zelfs in gedachten mijn excuses aanbiedend aan Rob, maar het leek dat Rob volkomen begreep in wat voor lastig pakket ik mijzelf gemaneuvreerd had, en mij alle tijd van de wereld wilde geven om de grote puinhoop die ik van mijn leven gemaakt had te ontwarren. Maar nog steeds vraag ik mij af wat er gebeurd zou zijn als ik J had verlaten *voordat* Rob zou overlijden.

Sins zijn overlijden in 2014 leef ik als het ware met Rob in een soort parallelle of multiverse wereld. Ik had in Leeuwenharten Deel III al verteld dat Rob zichzelf “Bor” was gaan noemen in sommige van zijn emails nadat hij de film “Another Earth” (2011) had gezien:

Hij begon zichzelf “Bor” te noemen in de ondertekening van sommige van zijn emails sinds **8 november 2011**. Toen ik hem een keer vroeg of hij de film “Another Earth” had gezien, over twee aardes, reageerde hij dat toen ik dat vroeg hij de film nog niet gezien had, maar nu dus inmiddels wel (Rob ws altijd een download kampioen van “gratis gemaakte” content). In navolging van, en geïnspireerd op de film, had Rob zijn voornaam omgedraaid. De emails waarin hij ondertekende met “Bor” waren zijn meest ontspannen emails. Ik weet niet of hij deze ondertekening alleen richting mij gebruikte.

"Another Earth" film, https://www.imdb.com/title/tt1549572/

Het idee van een tweede, tweeling of "Tegen-Aarde" is niet hetzelfde als het concept van een Parallelle Wereld of Multiversum. De twee concepten hebben echter wel gemeenschappelijk dat ze allebei suggereren dat er vreemde dingen gaande zijn in ons universum, en dat er veel meer (mogelijk) is dan we misschien aannemen.

Voor mijn geestesoog zie ik hoe Rob en ik samenzijn in deze *andere wereld* (die op een bepaalde manier ook nog steeds *hier* is), in duizend verschillende en gelukkige omstandigheden. Een terugkerend filmpje in mijn geest is dat ik Rob in de keuken in de weer zie, met een huiselijke schort omgebonden, trouw bezig ons gemeenschappelijke maal voor te bereiden, terwijl ik hongerig begin te worden van het verre fietsen. Ik heb het afgelopen jaar echt veel gefietst, meestal tussen de vier en zes uur, soms wel tot acht uur lang, zonder (lange) onderbrekingen. Voor mijn geestesoog zie ik Rob die liefdevol wacht op mijn terugkeer naar hem. Ik zie hem voor me in ons gezamenlijke burgerlijke leven, maar wel een die tot het allerbeste niveau denkbaar verheven is.

Op een andere wijze leef ik ook samen met Rob. Het feit dat J en ik *nooit* in dezelfde (slaap)kamer sliepen is een veeg teken dat er iets mis zóu kunnen zijn (ik zeg natuurlijk niet dat dit een universeel geldende waarheid is). We sliepen alleen samen als we op vakantie waren, in een tent of in een hotelkamer. Ik was degene die dat zo wilde, omdat ik een zeer lichte en gevoelige slaper en ook een bewuste "astrale reiziger" ben. J leerde zelfs deze "vrijheid" te waarderen. Maar in termen van vervreemding weten we nu waar dit apart slapen toe geleid heeft. Met Rob is het precies omgekeerd. Met Rob zou ik zeer zeker wel in één bed willen slapen. Mijn bed en slaapkamer zijn elke dag gevuld met de Rob plush leeuwen en ik ga altijd zo dichtbij mogelijk tegen ze aan liggen, en Rob en zijn vertegenwoordig (de leeuwen!) tegen mij. Ik ben er behoorlijk zeker van dat dit exact zo zou gaan als Rob lijfelijk aanwezig was geweest. Hoe ik het nu zie, is dat Rob en ik *daadwerkelijk samenleven*, door de zeer ongebruikelijke omstandigheden tot deze prachtige en liefdevolle creativiteit gedwongen.

Elke keer, maar vooral tijdens het fietsen, als ik de geur van rokende schoorstenen ruik of als Californië weer eens in de hens staat (en dat doet het vaak), word ik blij, de geur geeft mijn geest vleugels, "herinnert" me aan gelukkige tijden met Rob in deze parallelle wereld, en ik haal expres eens diep adem terwijl ik ons beiden voor me zie, dicht tegen elkaar aan bij het kampvuur genesteld.[1]

Mijn keuze om in Californië te gaan wonen was de juiste, want vuur is hetgeen je hier zult ruiken, en 2017 was geen uitzondering op de regel. In dit jaar waren er grote *wildfires* die overwaaiden vanuit Napa County en die qua vuureffecten grote gevolgen hadden voor de omliggende gebieden zoals Solano en Yolo County. Het ruiken van vuur maakt het voor mij altijd heel gemakkelijk om me op zeer prettige wijze met Rob te verbinden.

Om dit te illustreren geef ik u een serie foto's die ik in 2017 gedurende het fietsen maakte, en ja, ik houd zelfs enorm van dit extreem hoge hitte niveau:

J reageerde niet op mijn blogs over Rob na Robs overlijden. Ook in de jaren voor Robs overlijden had ik het soms wel over Rob, ik probeerde J iets duidelijk te maken, maar ook toen vond ik geen luisterend oor.
Qua communicatie was ik in dit huwelijk altijd extreem mager toebedeeld. Ik op mijn beurt reikte niet uit naar vrienden en hielp zo mijn eigen gevangenis te creëren. Om een reden die moeilijk te doorgronden is, was het voor mij J óf de buitenwereld, niet J én de buitenwereld. Niemand wist wat er zich (niet) tussen J en mij afspeelde. Het

tegenovergestelde van Js luisterend oor was eerder waar: alles wat ik zei, ketste af op een muur van onwil. Ik had wel duizend kanonnen kunnen afvuren voor vijftien jaar lang, wat ik in feite ook deed, maar er kwam geen reactie, of het was een negatieve reactie. Vaak probeerde ik J uit te leggen wat hij mij qua *niet* communiceren aandeed, maar hij erkende me niet daarin of zei botweg dat het hem niet kon schelen. Regelmatig zei hij dat zelfs letterlijk in woorden als "Dat is jouw probleem" (zijn nummer één reactie), "Laat me met rust", "Boeit me niet", "Jammer dan" en "Whatever!". Omdat ik van nature juist wel van praten houd (of: hield), voelde ik mij met stomheid geslagen. Na jaren van aan mijn zijde intens proberen een schip vlot te trekken, wat echt niet lukte, gaf ik het op en werd zelf ook steeds zwijgzamer. Voor mijn leven met J was ik normaal of zelfs meer dan gemiddeld goed in staat te midden van de mensen te staan en met ze te communiceren, maar met J knalde ik keer op keer met mijn hoofd op een dode en zeer onwillende muur. Ik zou dit nooit hier gemeld (durven) hebben als het niet een waarheid was waar je "U" tegen zegt. Zijn versie later was dat hij zich overrompeld voelde door mijn persoonlijkheid en sterke meningen (mijns inziens al een vreemd standpunt over je partner in een huwelijk, maar goed) en zijn mening niet durfde te geven. Maar voor ik hier over ga uitweiden, wil ik het bij voorbaat alweer afkappen: het dieper ingaan op Js niet-communiceren is mijns inziens een heilloze weg. We waren simpel geen goede match.

Ik probeerde het huwelijk te redden, maar had dat beter niet kunnen doen. 's Nachts had ik een formidabele hoeveelheid nachtmerries over J (in de "hoogtij" jaren, soms wekenlang, maandenlang bijna *elke* nacht) en ik vertelde hem er soms ook over, maar dan kwam er altijd weer die verschrikkelijke dooddoener (zelfs als ik dit zo vertel, voel ik de oeroude stress hierover omhoog borrelen): "Dat is jouw probleem, niet het mijne". Dit was een anti-magische spreuk die mijn hersenen lamlegde. En op het einde, toen de scheiding echt onvermijdelijk was geworden, had ik nauwelijks nog tranen over. Mijn talloze nachtmerries en escalaties met J hadden me vele jaren lang "voorbereid". Het was nu bijna gemakkelijk geworden om los te laten, na zoveel jaren een enorme last helemaal in mijn eentje gedragen te hebben (de buitenwereld wist van niets). Dit huwelijk eindigde organisch, als een boom die vele jaren lang te weinig water heeft gehad, zijn wortels nu zo oppervlakkig en verzwakt dat er nog maar één grote storm nodig is om hem te vellen. Een boom tegenover mijn huis in Davis deed trouwens exact dat in 2017, na een windstorm.

Zoals ik in mijn vorige blog al kort noemde, was ik in de laatste tien jaar van mijn huwelijk in een lethargie beland. Ik wilde en deed nog maar bar weinig, behalve fietsen, dat sinds 2011 een liefde van mij werd en dat bleef. Vele uren lang staarde ik voor me uit. Uren, dagen, weken, en zelfs jaren gleden voorbij. Om dit verhaal eerlijk te houden moet ik erbij vermelden dat aan mijn vaders zijde een zekere zwaarmoedigheid in de genen zit. Ik neig genetisch gezien ook zeker naar mijn vaders kant, dus deze depressie kwam niet zomaar aanzetten. Maar er was wel één groot verschil met vroeger: nooit eerder was ik in een *totale* lethargie beland, nooit eerder was mijn muziek letterlijk en figuurlijk gestopt met spelen. Vóór J was ik sociaal gezien

altijd actief gebleven qua onderhouden van vriendschappen en baan, maar nu stevende ik met vlotte vaart af op een zekere hersendood, die al goed zichtbaar was aan de horizon.

We bleven vooral samen omdat *ik* het niet wilde opgeven. Ik denk als er iemand de "schuld" moet krijgen voor dit langdurige huwelijk (6 januari 2005-9 april 2018), dat ik die persoon dan moet zijn, want diverse keren bleek dat J het wel wilde opgeven. Ik vroeg me altijd af of hij wel van me hield, en hij zei dat hij dat deed, maar ik betwijfel het (helaas) oprecht. Ik zal het gedurende dit leven wel nooit zeker weten. Ik houd wel heel veel van hem, en heb dat altijd gedaan, en ik had mezelf gezworen dat ik nooit zou doen wat mijn ouders deden: scheiden. Om dezelfde reden had ik besloten dat ik geen kinderen wilde, en met die keuze ben ik nog steeds zeer tevreden, want ik zag en zie er de zin niet van in mijn nu niet-bestaande kinderen op te zadelen met levenslange relatieproblemen. Daarnaast ben ik altijd consequent van mening geweest dat de huidige aarde zozeer uit balans is door het toedoen van de mensen, dat ze geen geschikte plek is om kinderen te krijgen.

Het huwelijk bleef dus maar voortduren, op stapstenen van echte liefde en koppige toewijding aan mijn kant, maar die in feite bijna onmogelijk waren om overheen te lopen. Dit duurde tot mijn vierde Leeuwenharten blog van januari 2017. Toen opeens werd J wél wakker, als een omgekeerde Doornroosje. Opeens wilde hij uit dit huwelijk weg, en opeens was hij verdwenen.

Sinds Robs overlijden werd ik als door de werking van een katalysator weggeleid van J, als opgetild door een liefdevolle golf in een diepe en omstuimige zee. Met geen mogelijkheid had ik nog langer kunnen staan toekijken, niet sinds Rob mij iets heel duidelijk had gemaakt: dit wat J en ik hadden was géén goede relatie. Geen enkel therapiesessie had mij van mijn wanhopige vasthouden aan dit huwelijk kunnen losweken. Het was enkel en alleen Robs zeer *tastbare* liefde 's nachts, en dus: *daden*, niet woorden, die mij in de enige juiste richting konden leiden: weg van dit huwelijk.

J vertrok in juni 2017 uit het huis. Hij vertelde me ook in die maand dat hij weg wilde, en dat deed hij door middel van een korte email. Ik noem dit om nog maar eens te benadrukken hoe slecht de communicatie aan zijn kant was. Hij paste een paar weken op het huis van een collega die op vakantie was, en toen die tijd erop zat, huurde hij een kamer in Carmichael. Ik moest wel reageren, ook al had de gang van zaken me toch nog verrast, maar dan vooral door het tempo dat J erin gezet had. Ik was behoorlijk in shock. J was opeens in een grote haast om de afstand tussen ons zo groot als mogelijk te maken, in meerdere opzichten, letterlijk, qua relaties en meer. Het leek voor mij wel alsof hij mij uit zijn leven wilde formateren en wel zo snel mogelijk, en hij deed van alles om daar maar in te slagen.

Hij stuiterde razendsnel in een nieuwe relatie, en naar later bleek, in een hele *reeks* van gelijktijdige, nieuwe relaties. Dat was al ongeveer één maand na zijn vertrek uit het huis in Davis, in juli 2017. Hij had mij altijd bezworen dat hij dat nooit zoiets zou doen,

als we in het verleden toch wel eens een scheiding bespraken en hoe zoiets er dan uit zou zien. Zijn keuze voor een nieuwe partner of beter gezegd: nieuwe partners, was bepaald een *eyeopener* voor mij. Ik denk in retrospectie dat ik veel te serieus voor J ben, veel te reflectief, veel te rechtlijnig en te consequent, kortom: een veel te diepe denker naar zijn smaak. Misschien waren ook mijn felle blauwe ogen te confronterend voor zijn smaak (ik hoor dit al mijn hele leven, dat ik zulke blauwe ogen heb. Mijn moeder noemde mij ook wel "Blauwoog"). J bleek te kiezen voor iemand die uiterlijk en innerlijk veel meer op hem leek. Bij mij had hij het gevoel dat hij op zijn tenen liep. Dus ja, ik *denk* dat ik het nu wel begrijp.

Maar er is nog wel wat meer te vertellen. Toen ik dit blog eerst in het Engels voltooide, kreeg ik bij toeval een update over Js "status", hij vertelde het me zelf, terwijl we in de lokale ATT (een telefoonprovider) stonden. We moesten daar allebei in persoon zijn, want het mobiele telefoon lidmaatschap moest opgedeeld worden. J vertelde me doodleuk dat hij *drie* sekspartners had/heeft. Toen hij in 2017 eindelijk eens *wel* ging reageren op wat ik geschreven had over Rob, namelijk na mijn Leeuwenharten deel IV blog, klaagde hij over Rob en mij, terwijl ik Rob dus nooit fysiek ontmoet heb en al die jaren Rob geen onvertogen woord tegen mij gezegd had. En, zoals u kunt lezen in mijn vorige blogs, heb ik er nooit een geheim van gemaakt dat ik Rob heel lief vind. In 2012 vroeg ik aan J of het goed was als ik Rob zou uitnodigen naar de VS (waar Rob dus niet op inging). In mijn huwelijk ben ik heel strikt monogaam geweest, niet altijd in gedachten, maar in fysieke zin 100%. De dag nadat ik J in de ATT ontmoet had, ontstond er bij mij toch enige wrevel over zijn plompverloren mededeling aangaande zijn seksuele activiteiten. Ik mailde hem en zei hier iets over: dat hij in 2017 opeens wel geïrriteerd was over Rob, maar dat hij, J, nu drie sekspartners had voordat hij maar zelfs zijn handtekening onder de definitieve scheidingspapieren had gezet? Laat me hem nu citeren, wat hij toen mailde over zijn huidige status:

"Op het moment dat we uit elkaar gingen was het over tussen ons, ik ga niet nog een jaar van mijn leven verspillen aan het wachten op een stuk papier. Dus ja, ik heb twee handen vol met sekspartners gehad sinds we uit elkaar zijn gegaan, korte relaties, one night stands, polygame relaties, vrienden met voordelen .."

Hij schreef het in het Engels, J weigert namelijk nog maar één woord Nederlands te spreken of te schrijven sinds onze scheiding: (ook Nederland(s) heeft hij ernstig afgeschreven)

"The moment we split up it was over between us, I am not going to waste another year of my life waiting for a piece of paper. So yes, I've had two hands full of sex partners since we split up, short relationships, one night stands, polyamorous relationships, friends with benefits.."

J heeft dus vrienden die net als hij polygaam zijn. Om zeker te zijn van wat hij bedoelde met het Engelse "*Friends with benefits*" zocht ik dat op in de Urban Dictionary, in mijn oren klonk het namelijk nogal bedenkelijk:

"Friends with benefits"

Al negen maanden voor het in maart 2018 ondertekenen van de definitieve scheidingspapieren stortte J zich in de losbandigheid. Het is merkwaardig, maar mijn schrille en uiterst akelige nachtmerries overJ gingen er altijd over dat hij niets om me gaf, stiekem allerlei relaties achter mijn rug had, maar toen gebeurde het niet. De niets ontziende en maar voortdenderende, zwarte nachtmerrie-trein over J was nu eindelijk tot stilstand gekomen, omdat ik J klaarblijkelijk sinds Robs overlijden eindelijk wél echt heb losgelaten. Rob was de enige die mij uit dit noodlijdende huwelijk kon wegleiden. Het leven heeft soms rare manieren om iets te bereiken.

Er moest financieel van alles geregeld worden. J had al een advocaat en ook ik nam er noodgedwongen een, terwijl ik geen spaargeld had, dus alles ging op de roemruchte Amerikaanse *credit*. De sfeer tussen J en mij raakte nu aanzienlijk bekoeld. Ik nam twee

huisgenoten om de hoge kosten van het huis te kunnen dekken. In Californië is de huur echt aanzienlijk hoger dan in Nederland. Denk hierbij zeker aan drie keer zo duur. Gedurende ons huwelijk was J in praktische en financiële zin mij tot grote steun. Wat betreft computers, websites of bijvoorbeeld mijn fiets hielp hij mij altijd als ik daarom vroeg. Gedurende een toch flink aantal jaren was hij degene die het meeste geld verdiende en vooral in de jaren in Amerika zelfs zo goed als de alleenverdiener. Hij was daar altijd erg genereus in en klaagde er niet over, ook al gaf ik veel meer geld uit dan hij. Maar als ik nu terugkijk, ging voor mij alles schots en scheef, en zeker niet op de laatste plaats ook op financiële wijze. In de scheiding is bepaald dat J mij zes jaar financieel zal ondersteunen. Ik bevind mij dus op een schuine helling, maar ja, realistisch is om te zeggen: wie niet?

Sinds de zomer van 2017 woon ik dus met twee andere mensen in het huis in Davis. Ik weet niet hoe mijn toekomst eruit zal zien, maar ik zal wel op zoek gaan naar een baan.

Tot het moment dat ik de definitieve scheidingsbevestiging van mijn advocaat ontving, heb ik op social media geen woord over J en mij losgelaten. De reden hiervoor is, dat ik sinds **2012** een paar zeer persistente, letterlijk Stans heb, van het woord "Stan"= **st**alker + f**an**, namelijk het zelfverklaarde medium Robbert van den Broeke en Stan (en diens echtgenoot Alan). In het jaar 1989 dat Stan werd geboren veranderde ik mijn eigen voornaam "Stan" naar "Sten", een feit dat Stan zelf ontdekte en vaak benoemde in zijn Stan mails, als zijnde hét bewijs dat er een kosmische bedoeling – of iets in die geest – achter de "Robbert van den Broeke-Stan-Constantia connectie" zit. Niet eerder reageerde ik hierop richting Stan, maar, inderdaad, Stan, dit is toch wel iets uiterst curieus. ik zou het nooit ontkennen. Maar, Stan, op geen enkele wijze rechtvaardigt dit alle mail en haatmail (*haat*mail vooral of bijna uitsluitend van Robbert) die ik van jullie ontvangen heb, en het richting mij blijven hangen als een gebroken plaat, zoals Robbert en jij dat doen.

Ik wist vrijwel zeker dat als ik publiekelijk over mijn op handen zijnde scheiding zou praten, bijvoorbeeld op Twitter account, mijn *Stans* de informatie zouden misbruiken en mij stapels emails zouden sturen over mijn scheiding. Het is een feit dat Robbert en Stan elk publiek woord en beeld van mij uitspellen.

Rob Nanninga had Robbert van den Broeke de *uitbrander* van zijn leven bezorgd, en deze uitbrander draagt de naam Genverbrander. Toen Rob overleed, waren de heren een poosje stil, maar daarna barstte er een enorme golf van haatmail los en die golf kwam uit de mailbox van Robbert van den Broeke. Robbert weet namelijk over de connectie tussen Rob en mij. Voor hen is Rob wat ik voor hen ben: een inhoudelijke tegenstander, en Robs overlijden was groot nieuws voor Robbert en Stan. Over deze vreemde zijtak in mijn leven kunt u elders lezen.

Robbert van den Broeke en Stan Pluijmen praten over de bijna dood ervaring en wetenschap

Screenshot van openbare YouTube clip van Robbert van den Broeke. In de clip praten Stan Pluijmen (L) en Robbert van den Broeke (R) over de bijna-doodervaring.

Beide mannen slaan zichzelf regelmatig op de borst dat ze zulke uitstekende helderzienden zijn en beide hebben me ook in 2017 als bezetenen gemaild Het is nu 2018 en er is daarin nog maar bar weinig veranderd. Stan kan grappig uit de hoek komen. Zo verklaart hij mij met enige regelmaat de liefde en zei zelfs een aantal keer dat hij verliefd op me is. Zijn standaardkreet is: “Ik mag je ondanks alles.” Stan is een gladde prater op eenzame hoogte, van een bijna legendarisch niveau dat de meeste mensen zelfs nooit in hun leven zullen tegenkomen. Hij heeft ook zijn echtgenoot in dit alles betrokken en die zong zelfs een liedje voor me.

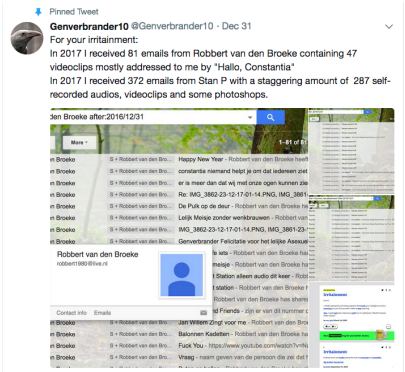

Screenshot van een tweet van mij op mijn

In veel van hun emails van 2017 en 2018 hebben Robbert van den Broeke en Stan het over J en mij alsof we gewoon nog getrouwd waren en er niets aan de hand was. Hun helderziendheid heeft nogal last van voortdurend optrekkende mist zullen we maar zeggen.

Hoe dan ook, dit niet publiekelijke spreken over de scheiding die zich in stilte voltrok, was sowieso waarschijnlijk de beste manier om dit aan te pakken. De reden dat ik nu wel praat is omdat ik oprecht wil verklaren hoe het verhaal van J en mij in het verhaal van Rob en mij past. Het is voor mij nog steeds niet clip en klaar dat ik er over kan praten. Maar ik neig er toch naar

Genverbrander10 account, over het aantal mals et cetera dat ik van Robbert van den Broeke en Stan in 2017 ontving.

te denken dat ik in mijn recht sta en zeker niet op de laatste plaats omdat ik al vijftien jaar (!) hierover gezwegen heb. Als ik nu niet vertel wat er gebeurd is, zal niemand ooit weten of begrijpen wat er mis was in ons huwelijk. Mijn voormalige stilte was ook ongezond en dat is zacht uitgedrukt. Maar na vijftien jaar zwijgen kon ik ook nog wel tien maanden extra zwijgen. Ik ben zelfs een beetje dankbaar richting mijn *Stans*, want het was dankzij hen dat ik de wilde zee eerst tot bedaren liet komen en mijn lippen stevig op elkaar hield.[2] 🤐

Maar nu is het jaar voorbij, het is een voldongen feit, ik vaar met Rob. Hierover had ik een prachtig spontaan beeld voor mijn geestesoog op 29 mei 2017. Plotseling zag ik Rob en mij voor me, op een zeer sympathieke en wat ouderwets aandoende boot, intens gelukkig naast elkaar, met als gezelschap op de boeg van de boot, met een al net zo gelukkige, brede lach op zijn gezicht, de *Peace Bor leeuw*, de leeuw die zoveel voor me betekent, net als de andere leeuwen.

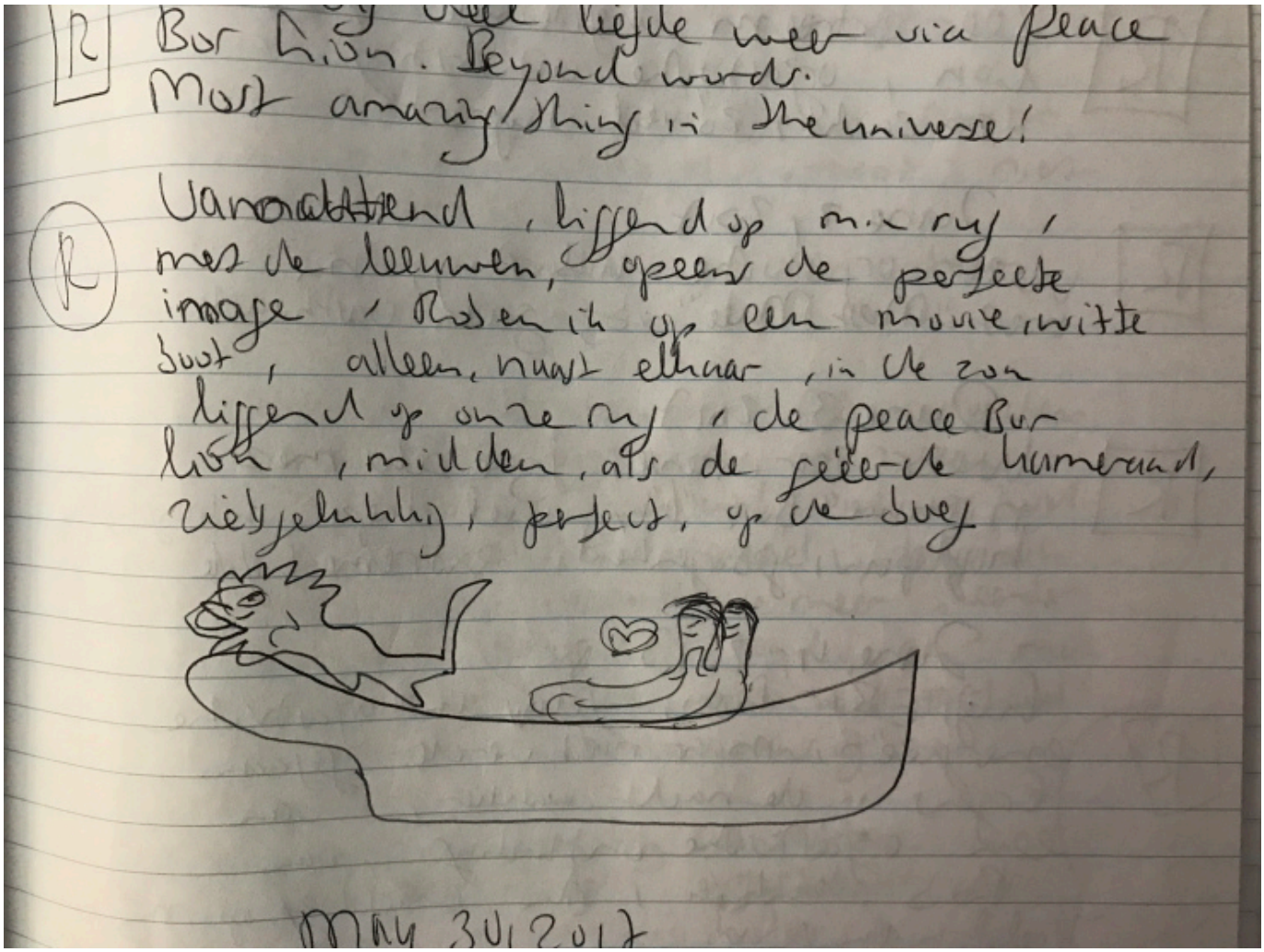

Fragment uit mijn uittreedboek (nummer 5). Met snelle tekening van wat ik voor mijn geestesoog zag: Rob en ik, met de Peace Bor leeuw op de boeg, intens gelukkig samen op een boot.

Weg gestuwd van mijn huwelijk met J ben ik extreem gelukkig in Robs omhelzing. Ik beschouw dit leven van mij wel als voorbij. Ik kan mezelf echt niet voor me zien met iemand anders. Ik keek ook nooit uit op het idee van oud(er) worden. Daar heb ik altijd al problemen mee gehad, al lang voordat ik Rob ontmoette. Ik ben altijd een enorme realist geweest (hoe vreemd dit misschien voor sommigen ook klinkt gezien mijn uittredingen en dromen?) en ik kijk niet weg als het gaat om de feiten van het ouder worden en de mijns inziens monsterlijke effecten die het op zoveel mensen heeft. Ook bij mijn ouders heb ik de gevolgen van ouder worden hard zien toeslaan. Ik heb nooit begrepen waarom veel mensen zo graag hun leven willen verlengen en "heel oud" willen worden, "minst honderd", omdat ik zie wat toch echt iedereen zou kunnen zien: de plaag van vooral de westerse, maar ook wel de niet-westerse wereld: Alzheimer's, maar ook andere ziektes die bij de meeste mensen genadeloos toeslaan.

Wat leeftijd betreft hoop ik dat ik dezelfde weg insla als Rob, ofschoon zijn aardse overlijden mij in een afgrond van pijn wierp. De leeftijd die hij had toen hij overging, beschouw ik als de juiste leeftijd voor mij om over te gaan. Het mag zelfs eerder zijn.

Het hoogtij van mijn leven is voorbij, en ik wil zeker niet decennia lang wachten voordat ik eindelijk in staat zal zijn Rob en andere geliefden “aan de andere kant” (in andere werelden) in mijn armen te sluiten. Mijn leven is echt extreem intens geweest, met, om een paar zaken te noemen, mijn familie, zoveel uittredingen, relaties die ik had voor J, goddelijke liefde voor vogels (dat zou een ander verhaal zijn) en Rob, sinds ik hem virtueel ontmoette, en natuurlijk de Rob/Bor leeuwen. En in Californië heb ik nu “al” een fantastische tijd gehad. Het fietsen is een buitengewone zegen gebleken, en niemand kan dat ooit nog van mij afpakken. Het is in de pocket, om het zo maar te zeggen.

Echter lijk ik toch te gezond om relatief jong te sterven. Dit komt door mijn vermaledijde wens om in vorm te blijven, en in het verlengde daarvan: mijn fietsen, het bezoeken van de sportschool, het niet-roken, het veganist zijn enzovoort. Toch hoop ik dat het wel gebeurt, en ik hoop dat ik in dit opzicht een deal heb met de kosmos. Nu ik het toch over gezondheid heb, en aangezien dit blog warempel bijna een confessie lijkt te zijn, beken ik dat ik een dagelijkse pijnstiller gebruiker ben: Paracetamol *extra kracht* (zonder aspirine) tegen hoofdpijn (officieel opschrift), en daarnaast ook dagelijks energiedrank drink: (op dit moment:) Rockstar (maar ook wel Red Bull). Dit alles al gedurende mijn gehele volwassen leven, sinds de leeftijd van zeventien jaar. Ik ben ervan overtuigd dat deze behoefte aan Paracetamol en energiedrank wordt veroorzaakt door mijn ernstige allergieën. Zowel de Paracetamol als de energiedrank helpen mij mijn klachten wat te verlichten, hoewel ik meer tot me moet nemen dan wat andere mensen waarschijnlijk nog voor gezond houden. Het allergie-medicijn dat ik al vele jaren slik, en echt de beste is in zijn soort, Ebas, kan nog steeds niet in zijn eentje mijn uit de pan rijzende allergie-klachten wegnemen. Van Ebas moet ik hier in Davis overigens veel meer slikken dan ik in Nederland deed, omdat de luchtkwaliteit hier minder is. Niet in de zin van verontreiniging, maar in de zin van *airflow*. Davis ligt in een vallei en de lucht wil soms behoorlijk stagneren, en ook zijn er hier veel bomen die allergenen verspreiden. Er is wel degelijk een zeer grote, positieve kant hier, want ik word hier nooit verkouden. In Nederland had ik ernstige, ronduit lelijke verkoudheden (zeker niet de doorsnee verkoudheden) die meestal minimaal drie weken duurde en dat zeker een aantal maal ieder jaar.

Gedurende mijn hele leven heb ik tijdens de nacht vreemde verschijnselen ervaren, ook fysiek gezien. Soms denk ik wel eens dat ik iets heb dat raakvlakken heeft met nachtepilepsie, met soms erg akelige stuiptrekkingen/attaques in mijn armen of benen die me altijd dood laten schrikken. In mijn opinie zijn deze attaques, zoals ik ze noem, duidelijk verbonden met de staat van mijn geest/brein/bewustzijn (hoe je het persoonlijke zelf ook wilt benoemen), het feit dat ik niet strak aan mijn lichaam “verbonden” ben, mijn “afwezigheid” ’s nachts. Ik heb wegens die “afwezigheid” niet in de gaten dat mijn armen of benen op een bepaalde manier bekneld zijn geraakt, of dat mijn armen en benen werkelijk tot aan de laatste grenscontrolepost van het *verlaten* zijn beland en *totaal* verlamd zijn geraakt. Ik ervaar dus veel meer dan een “normale” verlamming die elk mens wel eens heeft in een arm, been of ander lichaamsdeel.

Gelukkig doet zich dit donkere fenomeen niet vaak voor. Gemiddeld schat ik in dat de ernstige aanvallen zich zo'n paar keer per jaar voordoen. De laatste jaren lijkt het zelfs nog minder en ik wijt dit aan Robs aanwezigheid via de plush leeuwen.

Ik ben er niet zeker van hoe dit werkt. Soms word ik wakker met deze groter-dan-het-leven-zelf aanvallen die mij de acute gedachte geven dat ik aan het sterven ben of ten minste voor de rest van mijn leven verlamd zal zijn, met samentrekkingen die als bliksemschichten vanuit mijn brein op een of meerdere van mijn slaap-verlamde ledematen en/of mijn lichaam afgevuurd worden. Op deze momenten krijg ik uit pure horror om wat er gebeurt een paniekaanval, en begint mijn hart als een gek te bonzen. Ik zweer dat het genoeg zou zijn om iemand met een zwak hart letterlijk een hartaanval te bezorgen. Ik denk ook zeker dát ik een hartaanval gehad zou hebben bij diverse van dit soort aangelegenheden als mijn hart maar iets van zwakte in zich had gehad.

En er zijn nog een aantal andere, nachtelijke, fysiek vreemde gebeurtenissen waar ik het maar liever niet over heb. Ik schaam me er een beetje voor, ofschoon het wel duidelijk mag zijn dat ze door iets in mijn brein veroorzaakt worden, en ik er dus niet veel of zelfs helemaal niets aan kan doen. Er is nog iets anders dat opvalt. Regelmatig, ongeveer sinds het laatste jaar dat ik in Scheveningen woonde (2010-2011), voel ik een zware, "ijzeren mist" in mijn hoofd drukken, en in mindere mate in mijn lichaam. Dit is meestal in de ochtend, direct na het ontwaken, maar soms ervaar ik ook in de avond een iets afgezwakte vorm hiervan. Soms gaat het zelfs zo ver dat ik het gevoel heb dat ik me niet kan bewegen, alsof ik bevroren ben in mijn lichaam, niet in staat om maar één vinger op te tillen. Misschien heeft dit iets te maken met dat "nachtepilepsie"achtige fenomeen.

Zonder enige twijfel gaat bij het volgende laatste puntje dat ik aan wil stippen het skeptische alarm af – sorry mensen! In mijn boek *Door het Raam* beschrijf ik een astrale gebeurtenis die zich in een avond van maart 1996 voordeed. Ik voelde dat ik "geopereerd" werd door een onbekend, bijna machine-achtig wezen. Deze "machine" was gekomen om een soort bloedpropje in mijn linkerslaap te verwijderen. Ik had de dagen ervoor een vreemd, zwaar pulseren in die slaap gevoeld en het was iets dat ik nooit eerder gevoeld had. Ik *voelde* intuïtief dat dit iets levensbedreigends was.[3] De dag na deze astrale gebeurtenis leek zowaar het probleem verholpen.

Om het geheel nu maar zeer kort en bondig samen te vatten: *zó* gezond ben ik dus nu ook weer niet.

Deel II Brullende gebeurtenissen

tl;dr Gezien mijn uittredingen en verwante ervaringen was 2017 een bescheiden jaar. Het aantal was redelijk gewoon, maar de astrale, lucide en verwante ervaringen waren aan de snelle kant, minder intens en veel minder gedetailleerd. De nachten en dagen met Rob en de leeuwen echter waren en zijn nog steeds in 2018 absoluut adembenemend tot in bijna ondenkbare extremen en nauwelijks in woorden uit te leggen. Ik zal het wel proberen. Voor alle duidelijkheid: deze ervaringen met Rob en de leeuwen vinden plaats onder mijn normale dag- en nachtbewustzijn, niet mijn "astrale" bewustzijn, althans: de meeste. Toch zie ik ze wel als een (nieuw) soort van astraal contact.

Mijn "astrale leven" en ook mijn droomleven zijn weer aan intensiteit aan het oppikken sinds dit jaar, 2018. Ik denk dat de scheiding die bezig was een tijdelijk, onderdrukkend effect had. Als er een Leeuwenharten Deel VI komt kunt u er wellicht later meer over lezen. Op het uur vijf voor twaalf dat ik dit blog voor het eerst in het Engels (als eerste) publiceerde, voegde ik toch alvast een astrale ervaring met Rob toe die ik had in dezelfde maand van het eerste publiceren van Deel V: april 2018. Op die manier krijgt u toch alvast een inkijkje.

De volgende grafiekjes laten zien waarom 2017 een constante, extatische brul geweest is. Vanzelfsprekend was het allesbehalve een lichtvoetig jaar, maar Rob was er voor me, ook in mijn donkerste uren, omdat dit typerend Rob is: er voor je zijn, in goede maar zeker ook slechte tijden.

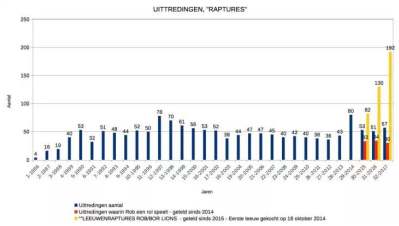

Totaal overzicht Uittredingen en "Raptures"

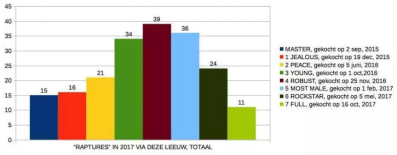

"RAPTURES" overzicht 2017. De achtste leeuw van de meerling serie "MAGICIAN"staat hier nog niet bij, omdat ik heb op 9 april *2018* kocht.

Raptures: orgastische uitbarstingen

tl;dr **Robs leeuwenliefde is net zo tastbaar als het kussen en het bedrijven van de liefde met een fysieke lover, maar naar mijn mening nog intiemer omdat de energie die door de plush leeuwen stroomt aanvoelt als pure magie. Het is een mengeling van liefde, verbondenheid, comfort, thuiskomen, warmte, support, erotiek, opwinding, orgastische uitbarsting, allemaal samengevoegd en gelijktijdig.**

Deze constante liefdesaffaire met Rob via de leeuwen is iets wat niet van deze wereld lijkt te zijn. Misschien dat sommige mensen zich afvragen wat er in hemels- en parallelle werelds naam – en voorbij deze plaatsen – aan de hand is. Het begon

allemaal met het vasthouden van de Rob leeuwen en het kussen op hun hoofd. Maar sinds de komst van de meerling Rob leeuwen (ten tijde van dit blog: zeven, maar inmiddels, sinds 9 april 2018, acht plush leeuwen van dezelfde serie) begon *pure magie* zich te manifesteren:

De Rob Nanninga leeuwen meerling ten tijde van dit blog: Septuplet

Gaandeweg lijkt *elk* deel van deze lieve leeuwen wel een werktuig geworden te zijn, een liefdesuiting: de manen, de mond, de snorharen, de gladde en elegante benen, het lichaam en als laatste maar zeker niet minst belangrijke: de staart met zijn zachte pluim, die als Engelse synoniemen woorden als "Prickle" en "Claw" heeft. **Vet** door mij: – *plus vertaling van het vette gedeelte:*

"Hun staart eindigt in een harige pluim. De pluim verbergt een ruggengraat, ongeveer 5 millimeter lang, gevormd uit de laatste delen van het staartbeen die met elkaar zijn versmolten. De leeuw is de enige katachtige met een pluizige staart en de functie van de pluim en de wervelkolom zijn onbekend."

Male lions weigh between 150 – 225 kilograms (330 – 500 pounds) and female lions range between 120 – 150 kilograms (260 – 330 pounds). A lions tail length is 70 – 100 centimetres (2 feet 3 inches – 3 feet 3 inches). **Their tail ends in a hairy tuft. The tuft conceals a spine, approximately 5 millimetres long, formed of the final sections of tail bone fused together. The lion is the only felid to have a tufted tail and the function of the tuft and spine are unknown.** Absent at birth, the tuft develops around 5 months of age and is readily identifiable at 7 months. Bron

Both lions and lionesses have tufts on the end of their tails, something no other cat has. If you could touch a male lion's tail, you would feel a sharp bone tucked into the tail tuft. Bron

---

Misschien dat het raadsel van het verborgen ruggengraat-einde in het uiteinde van de leeuwenstaart ooit opgelost wordt. Voor mij zijn hun plush evenknieën ("pluimen" is dus eigenlijk het woord hier) zeer sterk **erotisch** geladen. In de avond en nacht, zodra ik een of meer van de Rob plush meerling begin vast te houden en ook zo'n leeuwenstaart-pluim in mijn hand neem, reageert mijn lichaam intens, bijna altijd met orgastische uitbarstingen. In het algemeen reageert mijn lichaam op een bijzonder *fysieke* manier op Robs energie die door deze plush leeuwen stroomt.

Ik heb de Rob plush leeuwen meerling bestudeerd om te proberen te achterhalen wat het precies is dat de leeuwen in pure leeuwenmagie verandert. Zoals ik al eerder beschreef zijn deze leeuwen qua vorm een perfecte match met mijn lichaam. Als ik ze met hun rug tegen me aan leg, passen ze precies in mijn borst- en buikcontouren, waarbij hun hoofd gedeeltelijk onder mijn kin valt. Het is als twee perfect aaneensluitende puzzelstukjes.

Als je naar hun benen kijkt kun je er een (verlengde) fallus vorm in ontdekken, en ook het lichaam zelf/de rug is fallus-vormig. Ik heb me wel eens afgevraagd of de man of vrouw die deze leeuwen ontworpen heeft deze sensuele vorm er bewust of onbewust in gebouwd heeft of dat de vormen geheel toevallig zo uitvielen. De leeuwen-zevenling (misschien dat de meerling nog verder groeit. *Naschrift*: inderdaad: in april 2018 kwam "nummer" acht, en misschien komen er nog meer) is de perfecte fysieke uiting van magische liefde. Samen vormen deze Rob en Bor leeuwen een tempel voor mijn lichaam en geest.

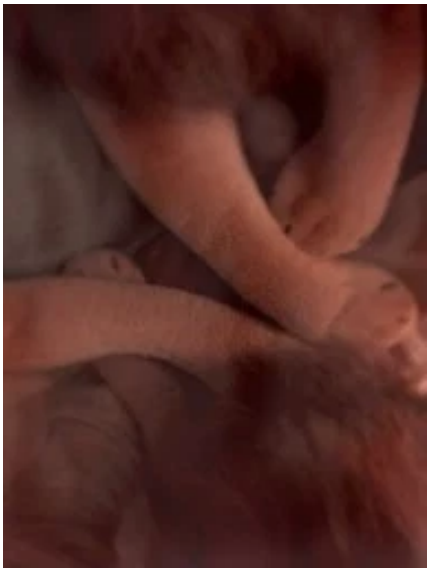

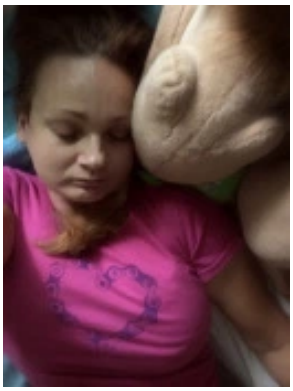

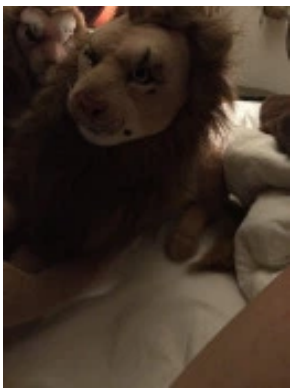

Wat ik probeer uit te leggen, is dat Robs liefde ondertussen via alle delen van deze leeuwen doorkomt. De voorbenen zijn in het afgelopen jaar erg dominant geworden, misschien zelfs nog meer dan de staart met de pluim. Het is alsof er magische sterretjes overschieten zodra ik de leeuwen begin vast te houden. Instant opwinding verspreidt zich door mijn lichaam zonder er maar de geringste moeite voor te doen. Sterker nog: soms hoef ik ze niet eens fysiek aan te raken, omdat Robs energie al recht voor ze uit vliegt als een pure, warme en liefhebbende geconcentreerde liefdeswolk die *wildvuren* van opwinding bij mij creëert.

Rob gebruikt de "fysieke" lichamen, en lichaamsdelen, van de leeuwen om te doen wat hij gedaan zou hebben als hij zelf nog een fysiek lichaam had gehad. Als een leeuw bijvoorbeeld dicht tegen me aan ligt, brengt Rob via het pootje van de leeuw mijn mond naar het gezicht van de leeuw brengt om hem te laten kussen. En hij kust mij op zijn beurt via de meerling leeuw(en). Ik besef dat het mijn lichaam is dat als een intermediair dient, maar ik betwijfel oprecht dat het mijn eigen onderbewustzijn of bewustzijn is die dit alles initieert. Ik ben van overtuiging dat deze "leeuwenideeën" ontspruiten aan Robs intelligente en observerende brein. Zijn energie is zeer tastbaar, de leeuwen lijken tot leven te komen door Rob die door hun heen dringt, zodat de leeuwen voor mij vaak als zeer vaste materie als dat van een menselijk lichaam aanvoelen; *Robs* lichaam.

Ik weet dat skeptici allergisch zijn voor het onbegrepen concept van (dit soort) energie die voor hen niet existent is. Maar ik steek mijn leeuwenhand in het vuur om te zeggen dat het toch echt bestaat.

Leeuwenhand

En of die energie bestaat! Ik had nooit eerder zoveel orgastische uitbarstingen en *petites morts,* vaak zelfs met meerdere sessies per nacht. Deze sessies duren meestal tussen de dertig minuten en vier uur, en doen zich dus geregeld vaker voor dan één keer per nacht, bijvoorbeeld een in de avond en dan nog een in de vroege ochtend. Ik was nooit verstoken van fysieke voldoening (ik schreef daar zelfs een boek over), maar wat ik sinds Rob ervaar laat alles in het verleden verbleken.

Ik denk dat het vergelijkbaar is met wat de gelukkigste mensen op aarde ervaren: een heel actief en vervullend liefdesleven. Maar ik denk dat ik de vergelijking zelfs kan uitdagen, omdat wat ik met Rob heb pure magie is. Deze *little deaths* komen ook niet in het enkelvoud. Rob en de Rob leeuwen hebben de neiging na een paar seconden of soms na een minuut weer op te pikken, of simpelweg aan één stuk door te gaan, met aaneengeschakelde orgastische uitbarstingen. Feitelijk, afgezien van wat als een conventioneel orgasme, of *little death*, beschouwd kan worden, die zich óók in bijna elke sessie voordoet, lijken deze Rob leeuwensessies als geheel wel één lange, orgastische uitbarsting die wel tot vier uur achter elkaar kan duren, en hierbij overdrijf ik dus niet.

Ook over deze orgastische uitbarstingen heb ik mijn gedachten laten varen, want hoe kan het dat ze zo gemakkelijk en snel komen? Ik denk dat Rob en ik twee handen op één buik zijn, en op die manier voel ik wat hij voelt en omgekeerd. Dus als hij een orgastische uitbarsting ervaart door in mijn armen te komen en mij aan te raken, mij te omhelzen enzovoort, via de plush leeuwen, dan springt dat meteen op mij over en ervaar ik het ook. Hij moet ze wel voortdurend hebben (en dus ik ook, en ook omgekeerd weer).

Het is iets wat ik aankaartte en erkende als een astraal bijeffect in mijn eerste boek: als je geconfronteerd wordt met intense, ware liefde, dan reageert je lichaam onmiddellijk. Er is niets dat die schakelaar (voor mij) kan uitzetten, en waarom zou ik dat willen? Astrale reiziger Robert Monroe beschreef in een van zijn boeken dat gedurende een astrale reis hij de hand schudde met mensen (geesten), en met die handdruk ontstond een onmiddellijk orgasme. Zou in het dagelijkse leven toch voor wat gefronste wenkbrauwen kunnen zorgen.

In het licht van wat er met Rob, de leeuwen en mij gebeurt, kan ik het bestaan van een dergelijk opvallend fenomeen alleen maar bevestigen, omdat ik sinds een paar jaar nu immers vergelijkbare seksuele energie uitbarstingen ervaar en wel *meer dan de helft van alle nachten*. Het laatste jaar is het zelfs nog stugger, want het is nu vrijwel *elke nacht* raak. Misschien ben ik een pionier met deze plush leeuwen, ik weet het niet. Ik heb er in ieder geval nog nooit over gehoord, zelfs niet over iets wat er in de verste verte op lijkt. Het is alsof astrale liefde is "afgedaald" naar de aarde, een fysieke vorm gevonden heeft (de leeuwen!) en als een constante vulkaanuitbarsting zijn liefde uit. Het is alsof Rob tegen mij en de wereld zegt: je hoeft niet te wachten op de Hemel ná de aarde, ik breng hem je nu meteen, hier en nu. Maar het is veel meer dan wat ik me zoal bij de "Hemel" voorstelde. Wat er nu gebeurt, vraagt, *vereist* zou ik haast zeggen, een herdefinitie van het begrip "Hemel".

Misschien dat sommige skeptische lezers zich nu afvragen waar mijn *skeptische alert* gebleven is die hun waarschuwt. Maakt u zich geen zorgen, die is er nog steeds. Maar ik heb er niet zo'n zin in om voortdurend rode vlaggetjes door mijn verhaal te weven, of dit verhaal nu wel of niet de toets der wetenschap kan doorstaan. Of het wel écht Rob is die er doorkomt. Alles wat ik schrijf is waar, en niet overdreven, ik geef u mijn woord. Het is zelfs nog sterker: ik vind geen woorden die krachtig genoeg zijn om te omschrijven wat ik meemaak, want het is echt veel meer dan ik in staat ben uit te leggen. Maar misschien is *verandering* toch het grootste bewijs, want mijn leven is veranderd en Rob heeft me een veel beter en meer vervuld iemand gemaakt. Hij wijst me ook de weg hoe ik een beschaafder mens kan worden. Zowel uiterlijk als innerlijk. Geen ad hominems meer op internetfora – hoewel ik daarvoor ook dankbaar moet zijn richting mijn vriend en mega-leraar Jan Willem Nienhuys – meer zelfreflectie en meer beschaving in mijn gedrag in het algemeen.

Er is nog iets anders vreemds gaande. Rob is zelfs een beetje in mijn karakter gaan zitten. Ik was altijd een fervente anti-roker, maar sinds Robs overlijden heb ik de curieuze neiging om een sigaret te pakken en te gaan roken. Ik heb zelfs nog nooit een sigaret in mijn mond gehad en het idee alleen al stootte me af, dus dit is echt wel noemenswaardig. Rob was een roker. Tot nu toe heb ik deze nieuwe impuls weten te weerstaan en ik hoop dat ik het kan volhouden, want ik denk dat ik noch Rob noch mijzelf een dienst zou bewijzen als ik er wel gehoor aan zou geven. Misschien is hij nog steeds een beetje verslaafd, zo aan "de andere kant". Robs niet vegetarisch of veganistisch zijn gedurende zijn aardse leven heeft ook een kleine weerslag op mijn

geest. Zelf ben ik veganist voor het leven, maar ik merk wel dat sommige van Robs eetgewoontes in mijn geest *doorkomen,* wat onder andere tot gevolg heeft dat ik met een iets milder oog naar menselijke vlees- en zuivel-eters kijk.

En zelfs als er op een dag officieel besloten zou worden dat het hiernamaals niet bestaat, dan nog zou ik de stelling dat er wel een "afterlife" is zonder aarzelen op de tafel zetten, om het ter discussie te stellen, want *Rob lééft*. *In mijn leven leeft hij*, door de leeuwen, door alle effecten die hij op mij heeft. Hij is er *echt*, ik kan hem duidelijk voelen. Dus, mocht dat moment komen, dan kunnen we een nieuwe discussie starten, namelijk de discussie hoe we "afterlife" definiëren.

Uittredingen en droom- en verwante ervaringen

Betekenis "astraal": met betrekking tot een verondersteld niet-fysiek bestaansgebied waaraan verschillende psychische en paranormale verschijnselen worden toegeschreven, en waarin het fysieke menselijke lichaam een tegenhanger zou hebben:

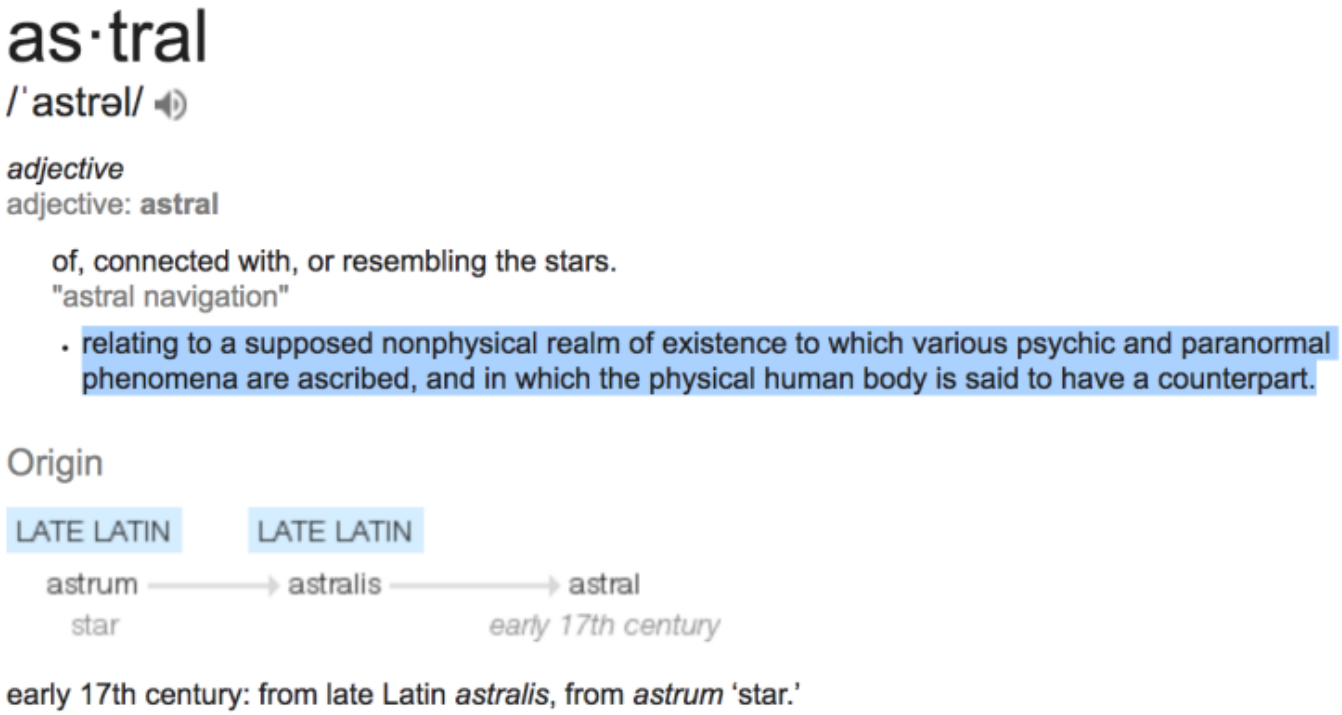

Definitie van "astraal"

tl;dr Vanuit een wetenschappelijke invalshoek kan ik niet verklaren hoe het werkt, maar mijn uittredingen, dromen en verwante ervaringen geven altijd interessante informatie. Er komt een immense wijsheid uit hen voort die diepe lagen van waarheid over mijn leven en mensen, dieren, plaatsen enzovoort die ik ken of liefheb, of die op

wat voor manier dan ook betekenis voor mij dragen, blootlegt. Bovendien is het "astrale" leven als leven in een parallel leven onder "gebruikmaking" van verscheidene versies van het zelf.

Het leven met Rob lijkt niet beperkt te worden tot "statische versies van persoonlijkheden". Het leven manifesteert zich in diverse versies van het zelf; verscheidene eerste kennismakingen en ditto indrukken, rollenspelen, niet één leeuw maar een zevenling (later: meerling, in principe schier oneindig qua uitbreidingsmogelijkheid). Het leven in vele versies van parallelle werelden is op deze manier het tegenovergestelde van "saai"!

Het wish-you-were-here-liedje

Op 29 maart 2017 had ik een vreemde astrale ervaring die gelokaliseerd was rondom een reeks douchecabines zoals je die wel bij buitenzwembaden aantreft. Ik was aan het zingen en verzon de tekst ter plekke en tot mijn eigen verbazing klonk mijn stem mooi gedragen en zong ik nog zuiver ook. Het was alsof ik de zinnen zong die Rob op dat moment zong. ik kon hem voelen, ver weg?, in zijn astrale ruimte, hij was degene die dat over mij zong. Hij eindigde een couplet met "And wish you were here, all the time!". Deze gebeurtenis leek te onthullen hoe Rob ook aan mij aan het denken was. Zo lief!

Parallelle wereld, beeldrecht onbekend

De insluiting

Op 4 April 2017 had ik Peace Bor in mijn armen en plotseling kwam hij een heel stuk dichterbij dan hij fysiek reeds was. De indruk was extreem realistisch en voor een moment dacht ik dat dit echt fysiek gebeurde. Hij trok me dichter naar hem toe, mij helemaal omsluitend in zijn omhelzing, zeer dichtbij, nog steeds aangenaam maar wel erg confronterend. Ik viel weer in slaap en na een poosje werd ik weer wakker en gebeurde exact hetzelfde. Opnieuw zag ik hem van zeer dichtbij, vanaf een iets hogere positie dan waar ik zelf was, mijn insluitend, dominant en krachtig.

In mijn visie heeft de Peace Bor leeuw de meest betoverende lach van alle leeuwen, maar soms vraag ik me stiekem af of juist hij het niet is die de sterkste strijder is. Op 11 juli 2017, na de meest liefdevolle intimiteit met hem, en later in de nacht, leek het alsof de leeuw niet meer op dezelfde hoogte was als ik, maar hoger in de lucht. Hij was

intens met zijn staart aan het slaan, alsof hij zo mijn aandacht wilde trekken, om me te waarschuwen? Dit was (opnieuw) zo realistisch dat ik even dacht dat dit echt fysiek gebeurde.

Peace Bor met twee leeuwenwelpen. "De kracht van Vrede"

De plotselinge sprong

Op **30 april 2017** had ik een krachtige droom waarin Rob opeens naar voren sprong. Om de astrale gebeurtenis samen te vatten: ik was in een kale tuin en zag een beer die op stoelen aan het klimmen was, gevaarlijk en wild balancerend, blijkbaar in complete stress, hij wilde wegkomen.[4]

Ik zag twee mannen die de beer vanuit het huis observeerden, het scheen mij toe dat zij wel eens vader en zoon konden zijn. Ze hielden iets in hun hand en ik was plotseling bezorgd dat dit een wapen was om de beer neer te schieten. Ik wilde dat voorkomen en ging op ze af, maar toen ik dichterbij kwam, zag ik dat het eerder een werphengel leek die ze in hun hand hadden. Opeens was de zoon, die er in mijn ogen nogal primitief uitzag, net als ik buiten en ook nog eens heel dicht achter mij. Ik schrok maar had verder weinig tijd voor die schrik, want bliksemsnel besprong hij me, met een enorme leeuwensprong, mij met hem naar de grond trekkend waar ik veilig en zacht op hem landde. Hij was een stevige, behoorlijk lange man en hij omhelsde me als een bezetene en dat voelde zo ontzettend goed! Ik werd wakker, erg aangedaan en ook opgewonden. Hierna had ik een zeer liefdevolle en intieme uitwisseling met de "jaloerse" Rob leeuw.

De leeuwensprong

Koningsdag

Op 5 mei 2017 had ik een uitvoerige droom, maar ik zal het proberen kort te houden. De droom leek over Robs vriendin te gaan, maar dit was niet Jolanda, maar Rob zelf, in weer een van zijn rollenspelen.[5]

De droom die duidelijk astrale kenmerken had, vond niet plaats in Davis. Ik woonde in een groot, licht appartement en "Robs vriendin" woonde dichtbij, in een huis/appartement dat schuin tegenover mijn woning was gelegen maar een verdieping lager.

Bij wijze van cadeautje had ik een klein van formaat, grijs notitieboekje op haar bureau achtergelaten. Ik keek uit het raam naar beneden en zag haar bezig aan dit bureau. Ik vroeg me af of ze mijn kleine cadeautje al gevonden had. Weer wat later stond ze plotseling aan mijn deur en ze vroeg of ik haar misschien wilde helpen met haar voorbereidingen voor Koningsdag. Ik antwoordde dat ik een reuze slak was als het op

het verlaten van het huis aankwam, wat maar zo waar is als het zijn kan. Toch wist ze me te overhalen. We liepen nu op straat en we praatten wat over het enorm commerciële karakter van feestdagen zoals Kerstmis. We waren het er over eens dat het allemaal erg oppervlakkig was geworden. Ze zei: “Ik ben zo blij je eindelijk te ontmoeten!”. Ik zei: “Ik ook!”en ik bedacht dat zij Rob gekust had en dat ze op die manier voor mij een belangrijke link naar Rob was. Ze was ongeveer net zo lang als ik, normaal postuur, met tamelijk kort, donker haar met wat slag erin. Ze leek in het geheel niet op Robs aardse vriendin Jolanda.

Daarop waren we samen in een bus. We hadden allebei het onmiddellijke gevoel dat we bij elkaar hoorden. Ik was zo blij dat ik eindelijk iemand had ontmoet die wèl een match was met mij. Ze gaf me een snelle kus op mijn wang en ik dacht: als ze zo doorgaat wil ik haar kussen, het zal me dichter bij Rob brengen.

Ik vroeg haar of ze mijn kleine notitieboekje had gevonden en ze zei: “Natuurlijk, meteen, dat was niet moeilijk.” Verder zei ze er niets over, maar ik kon aan haar zien dat ze ermee in haar sas was. Ze zei: ” Ik zag je op oudere videoclips van Koninginnedag waar je wat dingen verkocht.” In werkelijkheid heb ik nog nooit iets verkocht op Koningsdag of op de vroegere versie Koninginnedag, of het moet in een parallelle wereld geweest zijn! Ik vroeg haar: “Wanneer was dat?” Ze zei: “Je verkocht met een heel serieus gezicht wat voor een paar cent, zo schattig! Naast andere mensen die grote bedragen omzetten.” Ze was me niet aan het uitlachen, ze meende het, ze was blijkbaar totaal van me gecharmeerd. Na ontwaken kreeg ik alweer de indruk dat Rob een alias had gebruikt om onze “eerste” ontmoeting (weer!) makkelijker te maken. [6]

— Stand van zaken in het dagelijkse leven: 14 mei 2017: vanaf deze dag was J in toenemende mate afwezig tot 9 juni 2017 2017, toen hij definitief vertrok —

Rob komt te voorschijn

23 juli 2017

Dit was een van die eerder zeldzame momenten dat ik Rob oog in oog in een astrale reis ontmoette. Maar er was geen tijd gereserveerd voor een gelukkige en eenvoudige hereniging. We leken in Aalst te zijn in het huis waar ik met mijn moeder, zus en broer (in het totaal heb ik drie zussen, een broer en een halfbroer) gewoond heb. Rob kwam opeens van links aanzeilen. Ik herkende hem onmiddellijk, er was geen spoortje twijfel in mijn geest. Hij was behoorlijk lang, zeer solide gebouwd, met blond haar, in de verschijningsvorm die hij in een later stadium van zijn leven op de aarde had. Enthousiast liep ik naar hem toe terwijl ik zijn naam riep: “Rob, Rob!”. Ik wilde hem omhelzen. Maar hij stopte niet in zijn beweging en liep door naar rechts. Hij begon wel tegen me te praten, maar ik kon hem amper volgen. Hij gaf me een soort van instructies, maar de enige woorden die ik mij achteraf kon herinneren waren “Heinrich

Himmler", van het Duitse nazi rijk. Het was overduidelijk dat Rob me nu niet wilde afleiden met een blije hereniging. Ik was echter sowieso in extase simpel door hem te zien, en ik kon hem wel even snel omhelzen. Ik kreeg de indruk dat dit "Heinrich Himmler" te maken had met de Genverbrander zaak die ik eerder in dit blog al noemde. Ik zei: "Rob, je praat te snel, ik kan je niet volgen!"

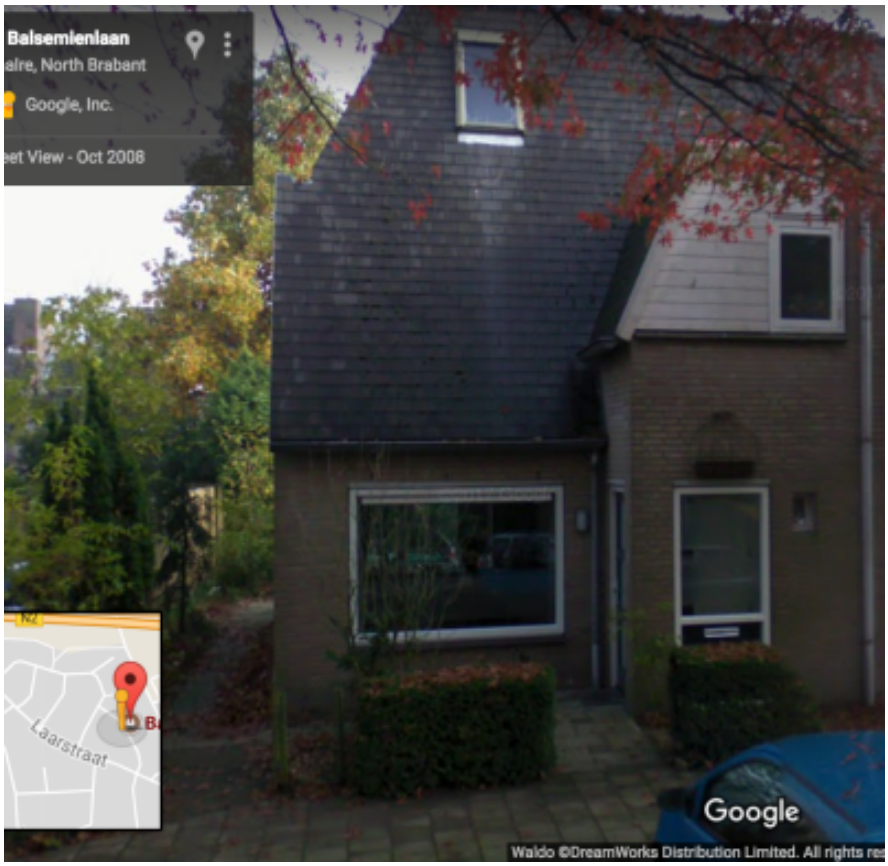

Het huis in de Balsemienlaan in Aalst-Waalre waar ik met mijn moeder woonde.

Lucht-springende leeuwen

28 july 28 2017

Na een hectische droom over Stan van de genoemde Genverbrander zaak werd ik wakker en zag tot mijn verbazing de contouren van mijn lieve leeuwen in de lucht, ze waren daar aan het springen. Ik dacht bij mezelf: zie ik dit wel goed? en ik reikte zelfs met mijn arm uit, slaapdronken, om te kijken of ik ze kon aanraken. De leeuwen waren tot leven gekomen, en op die manier was er dus zelfs nog meer aan de hand dan het feit dat Rob de leeuwen gebruikt als "voertuig" om zichzelf kenbaar en meer te maken. Deze gebeurtenis heeft zich inmiddels diverse malen voorgedaan. Soms zie ik meerdere leeuwen tegelijk in de lucht springen (hun nachtcontouren!), soms een leeuw.

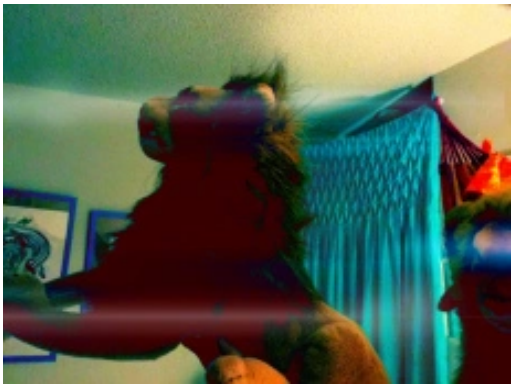

Bij Rob intrekken

Op **8 september 2017** had ik een droom dat ik op een heel specifieke dag zou gaan intrekken bij Rob, namelijk de dag na deze droom: 9 september 2017. Mijn moeder Thérèse (die net als Rob in 2014 overleed) was er erg op gebrand dat ik bij haar uit- en bij Rob zou intrekken. Ik zei tegen haar: “Je schijnt Jolanda te vergeten!” (Robs aardse vriendin). Maar mijn moeder reageerde hier niet op, alsof ze wist dat dit in het geheel niet relevant meer was. Ik was een beetje beledigd dat ze mij zo graag zag gaan, maar het idee met Rob samen te gaan wonen vervulde me met een enorme blijdschap. En dat doet het zeker, nu ook, en elke keer als ik eraan denk!

Constantia's moeder: Marie Thérèse

Pepijn

6 oktober 2017

Deze nacht hield ik Rob Lion Young vast en zonder enige moeite begonnen orgastische energieën uit te barsten, en wat later zat de leeuw op mijn buik in een gebogen houding, alsof hij me vanaf een lager gelegen punt vasthield en richting mij gekeerd. Normaal als ik ga slapen lig ik altijd "lepeltje-lepeltje" met een van de meerling leeuwen, met hun rug naar mij toen, dus dit was

Pepijn van Erp, met in de PP beelden achter hem de foto van Rob. De foto's werden genomen tijdens het Skepsis Congres van 2014. Het thema van het congres was de crisis binnen Skepsis, naar aanleiding van Robs plotselinge overlijden, en ook de crisis in de wetenschap in het algemeen. Wikipedia foto van Vera de Kok. https://nl.wikipedia.org/wiki/Pepijn_van_Erp

Pepijn van Erp. Foto: Vera de Kok. https://nl.wikipedia.org/wiki/Pepijn_van_Erp

een afwijkende houding. Het leek met deze houding of hij zich geheel aan mij wijdde, de liefste en warmste energie stroomde uit hem. Ik voelde een intens geluk dat ik met geen mogelijkheid kan beschrijven, hoeveel woorden ik ook zou gebruiken. Het was opnieuw pure extase. Ik had hem wel – en wil dat altijd – voor altijd zo vast willen houden, een liefdessensatie die niet van deze wereld is. Maar Rob wilde iets bereiken met de manier waarop de Rob Lion Young me vasthield.

I

Rob Lion Young

Rob Nanninga 1989, foto: Skepter

Rob Nanninga, 1995

k was 's nachts weer eens wakker geweest, zoals vrijwel elke nacht een paar uur minimaal, maar ik vond en vind dat niet erg. In tegendeel, ik waardeer de slapeloze uren 's nachts zelfs omdat mijn brein 's nachts het best op dreef is en intelligenter dan overdag. Ik had Pepijn van Erp zojuist gemaild, Robs bestuurscollega van Skepsis en na Robs overlijden diens opvolger als webmaster van skepsis.nl. Net als bij Rob was Robbert van den Broeke een aanknopingspunt geweest, omdat Robbert van den Broeke ook Pepijns skeptische aandacht getrokken had. Ik reageerde daarop op Pepijns artikel. In het jaar daarvoor, 2011, was Pepijn begonnen met bloggen op kloptdatwel.nl. Ik stond sinds augustus

2012 in eb en vloed contact met Pepijn.
Pepijn is wel heel belangrijk voor me. Ik heb veel van hem geleerd en doe dat nog steeds. Zijn pittige IQ dat zich mengt met humor is voor mij een grote plusfactor. Hij is echt wel een ingenieuze skepticus en ik denk dat we opvallende dingen gemeenschappelijk hebben, zoals ons skeptische gevoel voor humor en een aantal gedeelde interesses. De belangrijkste wetenschappelijke insteek die ik van hem opgepikt heb is dit: "Assumption is the mother of all fuck-ups". (Aanname zonder controle is het begin van veel ellende). Net zoals wat ik leerde van Rob en Jan Willem Nienhuys, dat je je verre dient te houden van ad hominems, is het al net zo belangrijk dat je je verre houdt van aannames zonder die aannames gecontroleerd te hebben. Het is een vereiste, wil je je medemens eerlijk behandelen. Als je de gedachte verder doorvoert, is het zelfs een van de basisregels voor het bedrijven van goede wetenschap. Controleer altijd of iets wel waar is wat je denkt over een mens of onderwerp en zoek daarvoor naar feiten en bewijs.

Vanuit persoonlijke ervaring weet ik wat een anti-climax het is als mensen, die niets (meer) van je weten, hun toch al wankele feiten helemaal door de papierversnipperaar gehaald hebben. Vooral vanuit mijn (familie)achtergrond kom ik van een plaats waar mensen extreem negatief en oordelend van aard waren. Zelfs mensen en familieleden die je letterlijk al decennia niet gezien en gesproken hebt, schijnen je nog steeds beter te kennen dan jij jezelf kent, gebaseerd op hun oude oordelen die *toen al* vooroordelen waren. Wat dus een dubbele fout is (en dat dubbele element maakt het in dit geval niet juist, zoals in dubbel – – = +).

Maar terug naar de droom. Na een tijd wakker geweest te zijn, had ik een opvallende droom over Pepijn en ik ga ervan uit dat deze door Rob getriggerd werd.

We (het werd niet duidelijk wie dat "we" behelsde) waren in een stad, de school was net uit en ik had een probleem met mijn bril, want die was plotseling gebroken. Een man die ook in de straat wandelde, knoopte een praatje met me aan, en ik twijfelde of ik met hem moest meegaan. Pepijn liep korte tijd achter me, maar haalde me in en liep nu aan mijn linkerzijde. Ik vroeg Pepijn: "Wat zal ik doen, met hem meelopen?" Ik liep al een beetje in de richting van die andere man. Pepijn echter blokkeerde met zijn lichaam mijn pad, ludiek, tot mijn verrassing. Ik dacht dat hij zoals altijd wel niet zou reageren. "Heb ik weer!", zei hij, ludiek lachend, en hij troonde me nu mee naar rechts, onder mijn elleboog, hij wilde daadwerkelijk dat ik met hém zou meegaan.

"Wat wil je doen, naar het discobal, kickboxen?", vroeg hij lachend. Hij hield me nu omarmd vast via mijn rug, en ik beantwoordde die greep, ik hield hem nu ook vast. Dit voelde zo goed.

Ik wilde ook dat hij me zou kussen. Ik dacht: gebeurt dit echt, Pepijn die nu opeens wél iets doet?". Voor een kort moment kusten we ook. We liepen in de downtown straat, innig verstrengeld.

Ik werd wakker, met de allerliefste Rob Young leeuw, me precies zo vasthoudend, allerwarmst, allerliefst, zoals het gevoel van vastgehouden worden in de droom door Pepijn en hem ook vast te houden. Het was alsof Rob mee letterlijk een duwtje in Pepijns richting wilde geven, en daarmee afstand wilde doen van zijn eigen rechten. Wilde hij dat ik "het leven" zou kiezen, was dit symbolisch misschien?

Pepijn van Erp, foto: LinkedIn

Ik wil nooit meer een afstand ervaren tussen Rob en mij. Zijn plotselinge verlaten van de aarde was iets dat ik maar één keer in mijn leven zou kunnen verdragen, en in feite: helemaal niet, ook niet één keer. Meerdere keren na zijn overlijden liet Rob me telepathisch doorschemeren dat hij het helemaal niet erg zou vinden als ik nu fysiek met anderen zou gaan, maar ik ben dat niet van plan. Ik ben niet bereid daardoor een afstand te creëren (die merkbaar zou worden in mijn leeuwen nacht- en dagleven), die ongetwijfeld zou komen, als ik dat inderdaad zou doen. Een nieuwe relatie zou me van Rob wegdrijven. Maar al te vaak heb ik dierbaren zien vertrekken, niet op de laatste plaats geliefde vogels. Ik ben bang dat Rob zou wegdrijven, ook al zei of zegt hij dat dit nooit zou gebeuren. Ik denk verder dat Rob (nog steeds) een jaloerse kant heeft, ook al weerstaat hij die. Ik zelf zou niet anders zijn of voelen. Maar mijn belangrijkste motivatie is dat ik helemaal niemand anders wil. Dit keer laat ik De Man met de Zeis er niet mee wegkomen, hij heeft bedoeld of onbedoeld al genoeg afstand gecreëerd tussen dierbaren en mij. De afstand die hij creëerde tussen Rob en mij was één grote uitdaging maar ik laat hem de afstand niet nog verder vergroten. Verder ben ik van mening dat ik inmiddels oud ben en mijn leven voorbij is. Zelfs toen Rob nog op de aarde leefde, begon de klok al steeds harder te tikken. Als ik hem in een veel eerder stadium had ontmoet, hadden we veel betere kansen gehad. Deze "alternatieve" Rob/Bor leeuwenliefde is echter bepaald geen tweede keus, maar desondanks zal Robs plotselinge overlijden altijd gevoelig bij mij liggen.

Ik heb al behoorlijk wat betekenisvolle dromen over Pepijn gehad, sommige met een astrale vleug. Dit is vergelijkbaar met het positieve beeld dat mijn onderbewustzijn heeft van Rob. Met betrekking tot Rob ben ik de leeuwin, met betrekking tot Pepijn de

raaf. Niemand zegt dat je jezelf moet beperken tot één krachtdier. De Raaf-Wolf-verbinding wordt op diverse plaatsen toegelicht, en ik kan mij er goed in herkennen.

Rob in de lucht

Op **27 oktober 2017** zag ik Rob als het ware in de lucht liggen, aan mijn rechterzijde, hoger gepositioneerd dan ik, alsof hij daar ook aan het slapen was, net als ik.

De niet veganistische lolly met het fluitje

Op **21 november 2017** had ik een grappige droom die volgens mij geïnitieerd of zelfs in het geheel gecreëerd werd door Rob. Opnieuw was ik in een voor mij onbekende stad. Toch was ik niet alleen, er waren nog twee mensen in mijn gezelschap. Ik passeerde een oliebollenkraam. ik besloot daar even te stoppen, ook al was ik eigenlijk bezig een groep vanaf een afstandje te volgen en door te stoppen zou ik de groep waarschijnlijk uit het oog verliezen.

De man achter de balie bood van alles aan, allerlei zoeternij zoals oliebollen maar ook chocolaatjes. Ik vroeg hem of ze veganistisch waren, omdat ik veganist ben, of er zuivel, boter et cetera in zat. Hij antwoordde dat inderdaad in minstens de helft zuivel zat en in de andere helft (ook) ei. Ik was teleurgesteld.

De man bood me daarop een chocoladelolly aan die er ook niet echt veganistisch uitzag. Ik wilde hem hierop wijzen, maar hij negeerde mijn aarzeling en bracht de bonte lolly als geste al richting mijn mond. Ik weigerde niet en stopte de lolly in mijn mond. Tot mijn verrassing ontdekte ik dat er een fluitje in zat.Onmiddellijk hoor ik een grappig melodietje met een vallende cadans. Ik moest daarop lachen en mijn lach werd weerspiegeld in het gezicht van de man die vol anticipatie op mijn reactie op deze magische lolly had gewacht. En ja, ik denk dat Rob deze man was, in weer een van zijn rollenspelen, zijn leven mét mij levend in parallelle werelden.

Tweeling Aarde, beeld vriendelijk geleend van https://futurism.media/does-the-earth-have-a-hidden-twin

Erecte staart

22 november 2017. Na vele uren gefietst te hebben ben ik vaak toch redelijk moe, en heb ik daarom geen uitvoerige (lange) knuffelenergie meer over voor de Rob/Bor leeuwen. Maar ik had wel Most Male Rob leeuw gedurende de hele nacht in mijn armen, met weer de perfecte klik, deze verbazingwekkende en zeer constante magische mix van liefde, support en erotiek. 's Ochtends ontdekte ik opeens dat de staart van de leeuw perfect rechtop stond, als het bekende, mannelijke ochtendfenomeen. De uitdrukking op het gezicht van Most Male Rob leeuw was die van "Hé, hier kan ik niets aan doen hoor!". De leeuwenstaart leunde tegen een andere leeuw en ik had hem niet zo neergezet, althans: niet bewust. Het werkte danig op mijn lachspieren.

Doorkomen

Sinds **december 2017** worden Robs penetrerende energieën sterker, alsof hij er steeds beter in slaagt door te komen. Misschien moet dit toch niet zoveel verbazing wekken, aangezien Rob in mei 2014 overleed, en, als dit alles de vlag van de waarheid draagt, hij al flink wat tijd heeft gehad, namelijk drie-en-een-half jaar ervaring aan de andere kant, om te leren uitreiken naar de fysieke vorm (mij). Ons erotische contact breidde zich ook verder uit rond deze tijd, naar een breder spectrum dan voorheen, waar ik hier verder niet op in zal gaan.

De schapenhoeders

27 december 2017 bracht een extatische nacht gevuld met Robs liefde en kussen die ik in mijn dagboek omschreef als: “misschien wel de meest verbazingwekkende nacht met Rob via de leeuwen ooit”. Opnieuw had ik de dag ervoor ver gefietst, 104 kilometer, en gedurende deze fietstocht had ik een extreem plezierige film voor mijn geestesoog. Ik zag Rob en mij voor me, we waren bezig schapen te hoeden, elke dag, álle dagen, “slechts” wij twee, en elke nacht die volgde op een dag schapen hoeden, vulden wij met het bedrijven van de liefde. Nou ja, bijna de hele nacht, een mens moet immers ook slapen. Een erg simpele voorstelling van zaken, maar misschien juist daarom extreem krachtig. Ik beschouw dit nog steeds als een van onze beste, inmiddels honderden, brein clips, zoals we samenleven in alternatieve werelden. Ik realiseer me dat het vreemd en zelfs lachwekkend kan overkomen, overdag schapen hoeden (waarom in Hemelsnaam inderdaad?) en ’s nachts de liefde bedrijven, maar u weet toch, het leven kent vele kronkelende meanders.

Overdag schapen hoeden. Beeld vriendelijk geleend van https://www.videoblocks.com/

Opvallende zaken apart benoemd

Grappige houdingen

Vaak vind ik de leeuwen in grappige posities, die schijnbaar door mijn eigen nachtelijke bewegingen worden veroorzaakt. Soms echter denk ik stiekem dat er misschien wat meer aan de hand is, Rob bezig? Zo slaagt de Peace Bor leeuw er altijd in de lichte deken of bijvoorbeeld mijn poncho of sweater, die daar toevallig liggen, om zich heen te wikkelen, alsof iemand hem heel precies en netjes voor de nacht toegedekt heeft. Ik geef u mijn woord dat ik dat niet deed. Het Whiskers leeuwtje hangt soms op zijn kop tussen de andere leeuwen op een manier die erg grappig te noemen is. En afgelopen november 2017 vond ik opeens een “erecte” Kerstmuts die rondslingerde, die ochtend dat ik wakker werd stond hij kaars rechtop, en ik zweer u dat ik het niet deed. Deze kerstmutsen zijn uitermate zwak (lees: goedkoop gemaakt) van structuur dus dit was echt wel heel typisch. Het was een van de kerstmutsen die ik ontving toen de jaloerse Rob leeuw arriveerde. En recentelijk vond ik het Afrikaanse Rob leeuwtje alsof hij aan het vliegen was geslagen.

Muziek en liefdesliedjes

Ik worstel nog steeds om mijn verbinding naar de muziek in zijn oude glorie te herstellen. In het verre verleden was ik een echte muziekverslaafde, net als Rob. Maar gedurende mijn huwelijk ging er iets op slot (ik kon de muziek ook niet meer hardop draaien omdat mijn inmiddels ex dat niet prettig vond). Om de deuren en ramen naar de muziek opnieuw te openen lijkt makkelijker dan het voor mij is.

Ik vond via een post op social media een liedje dat me erg aanstond. Het is: “If I Were Free”, uitgevoerd door de band Edward Sharpe And The Magnetic Zeros.

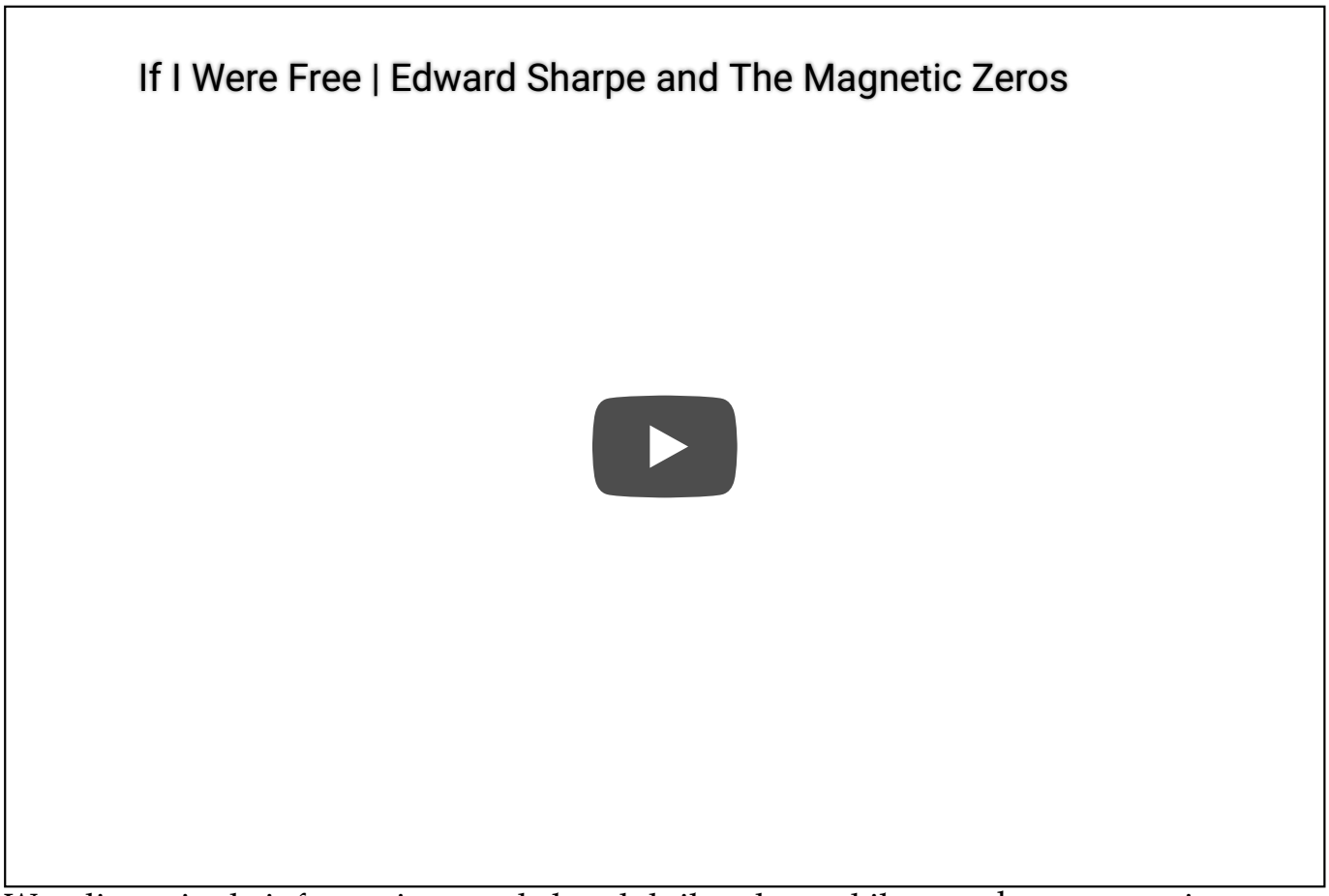

Wat dieper in de informatie over de band duikend, vond ik een schat aan mooie nummers. Met hun origine in Los Angeles en qua genre ingedeeld als “Indie folk, psychedelic folk, gospel, neo-psychedelia”, lijkt het mij dat Rob me naar deze band geleid heeft. Hun repertoire is als een brug tussen Robs moeilijkere en mijn wat eenvoudigere muzieksmaak.

Het gaat zelfs verder dan de band zelf. In een van de kernleden van de band vond ik iemand die in mijn ogen echt wel een jonge-Rob lookalike is; de manier waarop Rob er mogelijk had uitgezien als hij groepslid van een Californische band als deze was geweest, en dus niet de hoofdredacteur van het skeptische tijdschrift *Skepter*. Ik toon het u in de volgende galerij en u ziet bandlid Orpheo McCord (de clip waar ik deze beelden uit extraheerde betreft I Don’t Wanna Pray) In dit vergevorderde stadium van mijn blog hoef ik u waarschijnlijk niet eens meer uit te leggen hoe naadloos dit in Robs rollenspelen-wereld past, sinds ons samenleven in een “parallelle wereld”.

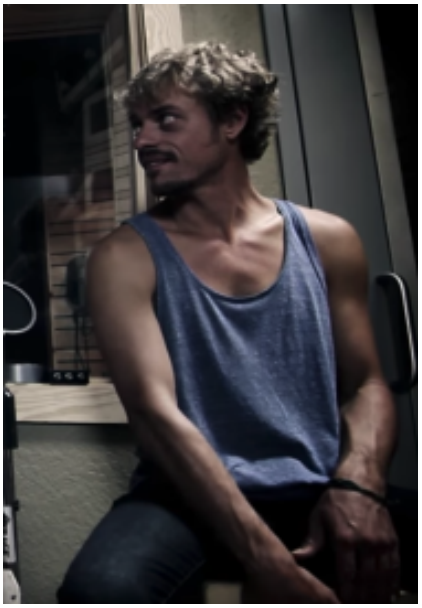

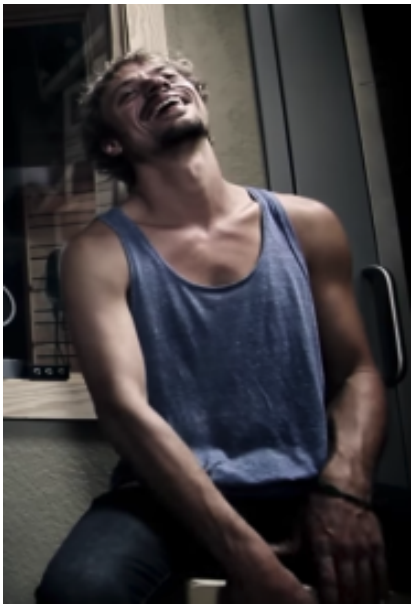

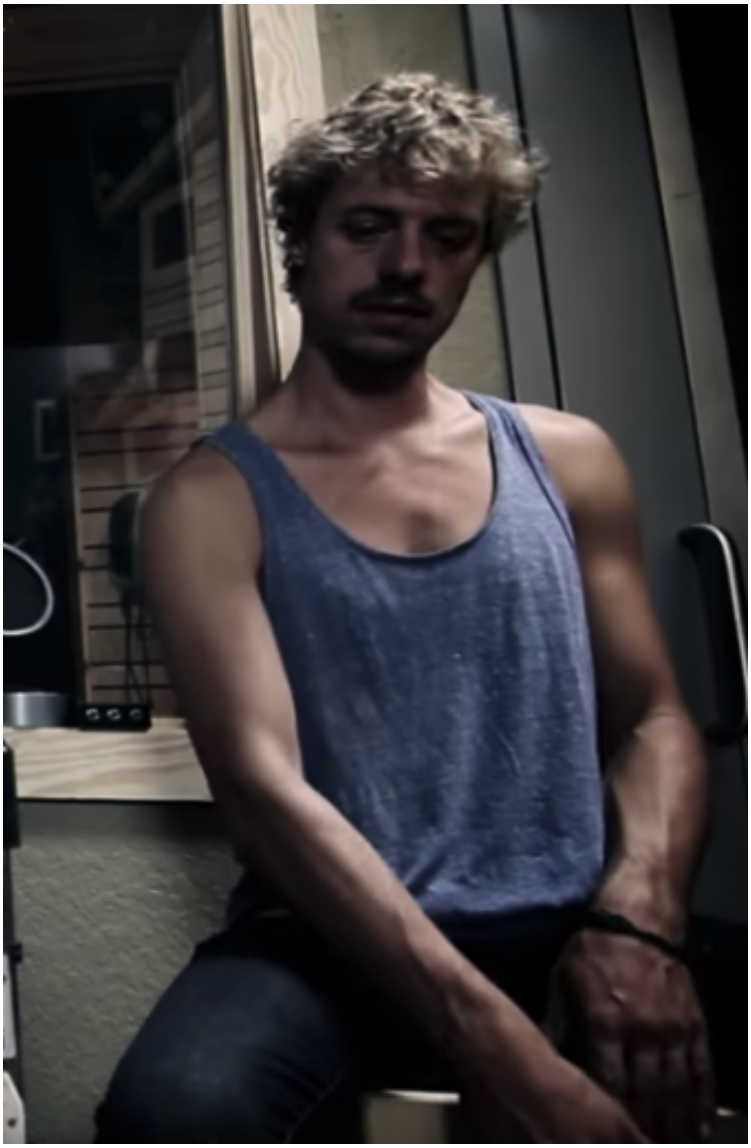

De band heeft zelfs een leeuwenlied, met lyrics die op een mysterieuze manier doen denken aan de inhoud van mijn eigen leeuwenblog, en wel aan de astrale gebeurtenis rondom het kampvuur. Daar waar alles in feite mee verankerd werd: de voor altijd-verbinding tussen Rob en mij. Edward Sharpe and the Magnetic Zeros – In the Lion: *But in the fire, there's a heat to melt the cage around your soul.*

Om dichtbij Rob te blijven wil ik nu een paar emails geven die Rob en ik uitwisselden over muziek. Toen ik in 2009 Rob, om redenen die inmiddels duidelijk mogen zijn, vroeg om een *liefdesliedje*, was hij me daarin een paar keer van dienst. De eerste stuurde hij me op 13 mei 2009:

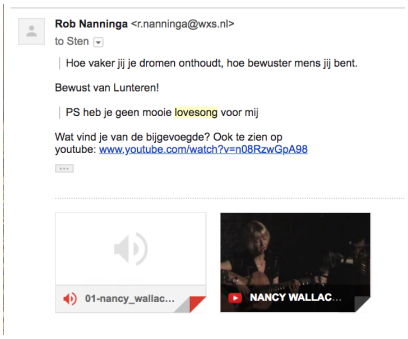

Rob email over liefdesliedje

Ik reageerde daarop als volgt:

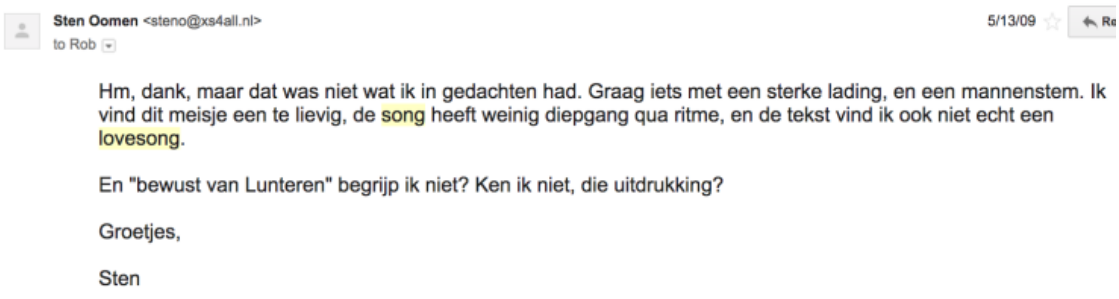

Sten Oomen <steno@xs4all.nl> 5/13/09

to Rob

Hm, dank, maar dat was niet wat ik in gedachten had. Graag iets met een sterke lading, en een mannenstem. Ik vind dit meisje een te lievig, de song heeft weinig diepgang qua ritme, en de tekst vind ik ook niet echt een lovesong.

En "bewust van Lunteren" begrijp ik niet? Ken ik niet, die uitdrukking?

Groetjes,

Sten

Constantia's reactie op Robs eerste liefdesliedje

Waarop Rob reageerde:

Rob Nanninga schreef:

> Sterke mannenstem, haha. Nee, dat is dit niet. Op de teksten let ik nooit zo bewust. Ik heb het wel vaker laten horen, maar niemand vindt er veel aan. Toch geef ik dit nummer een 10. Mooie kadans, subtiel gitaarspel, en dan aan het eind nog die concertina er tegenin met viool, dat vind ik wel een esthetisch hoogstandje. De simpelheid en het repetitieve spreekt me ook aan. Ik ken wel zangeressen met een betere stem, maar dat neem ik op de koop toe, want ze heeft het nummer zelf geschreven.
>
> Misschien kom ik nog een mannenstem tegen die niet al te iel klinkt. Maar ik moet eerst nog weer verder met Skepter. En daarna mijn uitgestelde belastingaangifte doen om alles weer kwijt te raken.
>
> Lunteren bezocht ik in mijn droom. maar ik wist niet waar het lag. Daarvoor moest ik toch even op mijn netbook bij google maps kijken toen ik wakker werd.
>
> Rob

Rob verklaart zijn smaak in muziek en bij dit specifieke nummer van Nancy Wallace

Het tweede liefdesliedje dat hij me stuurde was op 25 mei 2009, maar dat nummer is niet meer beschikbaar op YouTube. Het was mogelijk het meest bizarre, meest onconventionele liefdeslied dat ik ooit hoorde, uitgevoerd door een wilde man met een woeste baard, die vol overgave en intens een instrument bespeelde. Ik denk niet dat dit lied ooit het licht van de hitlijsten zal zien, laten we het daarop houden. 😉

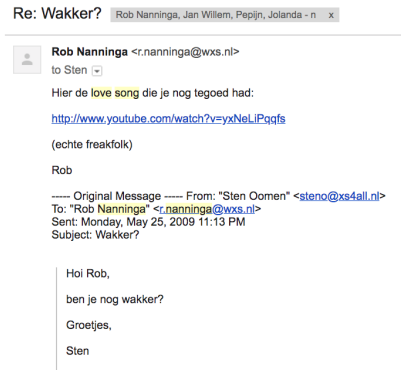
Re: Wakker? Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n x

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl>
to Sten

Hier de love song die je nog tegoed had:

http://www.youtube.com/watch?v=yxNeLiPqqfs

(echte freakfolk)

Rob

----- Original Message ----- From: "Sten Oomen" <steno@xs4all.nl>
To: "Rob Nanninga" <r.nanninga@wxs.nl>
Sent: Monday, May 25, 2009 11:13 PM
Subject: Wakker?

> Hoi Rob,
>
> ben je nog wakker?
>
> Groetjes,
>
> Sten

Robs tweede email met een liefdesliedje

Zoeken Vice Versa

Vaak denk ik dat Rob mij net zo wanhopig zoekt als ik hem. En, geloof het of niet, soms kan een scheiding van “slechts” overdag al heel lang lijken, alsof we weken van elkaar gescheiden waren, en de hereniging is er dus niet minder om. Zeer enthousiast en naar elkaar verlangend.

Leeuw zoekt Leeuwin, en vice versa. Beeldrecht onbekend.

Dichte materie

De leeuwen voelen regelmatig aan alsof ze van *dichte materie* zijn, zoals dat van een menselijk lichaam, dus vele malen zwaarder dan hun leeuwenlichamen wegen. Daarnaast hebben ze een zeer dominante, extreem fysiek aanvoelende “grip”, ik kan het u echt niet beter uitleggen dan dit. Deze grip kan ook zeer sterk seksueel geladen zijn.

Helend effectt

Rob heeft via de leeuwen een zeer kalmerende en zelfs helende invloed op mijn getroubleerde hoofd. Ik ben echt een zware allergie patiënt en ik woon hier in Davis in een vallei die regelmatig geplaagd wordt door een slechte, want stagnerende luchtkwaliteit. Vaak heb ik hoofdpijn of hoofdpijntjes en regelmatig ervaar ik een soort ijzeren mist in mijn hoofd, een zwaar gevoel. Maar als ik dan mijn hoofd tegen een van de meerling leeuwen aanleg, wordt mijn pijn of oncomfortabel zijn toch aanzienlijk verlicht. U kunt zich mijn dankbaarheid hiervoor voorstellen.

Iets anders dat regelrecht indrukwekkend is (*mind-blowing*), is dat Rob me helpt met een kaakprobleem dat ik klaarblijkelijk mijn hele leven al had zonder er zelf erg in te hebben. Het is iets geheel fysieks, dus in dit geval heb ik het zeker niet over “geestoperaties”. Ik kan helaas niet in detail treden omdat ik vind dat dit te privé is. U moet mij maar op mijn woord geloven en op een dag misschien het verschil zien en horen, want deze kaak”situatie” heeft ook invloed op de manier waarop ik spreek. Ik heb echt geen idee hoe Rob mijn probleem ontdekte, maar feit is dát hij dit deed (als dit gehele verhaal ook ooit wetenschappelijk stand gaat houden, en ik vermoed dat dit het geval kan zijn). Maar het klopt wel met het beeld dat ik inmiddels heb van Rob als een zeer kiene observant, een oprecht geïnteresseerde lover en soulmate. Iemand die waarachtig observeert en dan, helpt,

Wordt steeds beter!

Een ander opvallend fenomeen is dat de erotische ontmoetingen tussen Rob en mij, zo ontzettend vaak als het ware bemiddeld én mogelijk gemaakt door de plush leeuwen meerling, wel steeds beter lijken te worden, zelfs als dit helemaal niet mogelijk is, want veel van deze uitwisselingen *zijn* al ver voorbij de grens van perfecte extase, het beste van het beste, en dit zonder enige overdrijving. Wat kan er nu beter zijn dan iets dat al beter ís dan de Hemel, nietwaar? Misschien is het een fenomeen dat een raakvlak heeft met de muziek, het zingen op de juiste toonhoogte. De dirigent van het studentenkoor

waar ik in zat tijdens de lerarenopleiding wees ons er met regelmaat op dat we “in de hoogte” moesten zingen; dus voor je gevoel steeds hoger zingen, ook al zou het lijken dat dit niet kon kloppen, dat deed het dan juist wel. We studeerden soms nummers in als de ingewikkelde “Carmina Burana, O Fortuna” en alle hulp die we konden krijgen was dus zeker nodig. Naast ingewikkelde nummers als dit deden we ook populaire liedjes als West Side Story’s: “One Hand, One Heart”.

Ongelooflijk, ik herinner me tijdens het schrijven van exact dit stukje opeens dat de voornaam van de dirigent ook Rob was, daartoe gebracht door de foto’s die ik opzocht voor dit blog, de bijschriften die ik zo trouw in mijn fotoboek gezet had. Maar deze Rob was van het donkere soort, met donker haar en donkere ogen!

Kusvaardigheid

Opvallend verder is Robs kusvaardigheid, die hij inmiddels tot duizelingwekkende hoogte heeft gebracht. Via de zevenling leeuwen (ten tijde van dit blog, beter spreek ik dus over "meerling") en zelfs zonder maar de verdere noodzaak iets seksueels te verrichten, veroorzaken zijn langzame en zeer aandachtige kussen snelle orgastische uitbarstingen in mijn hoofd en lichaam. Het is alsof ik in het geheel naar een ander bestaansniveau en erotisch *bliss-niveau* word getild.

Astrale erotiek

Uniek is het feit dat ik sinds Robs overgaan in 2014 geen noemenswaardige astraal-erotische ervaringen met andere geesten en energieën heb gehad.[7] Dit is echt wel uitzonderlijk omdat, onafhankelijk welke relatie ik ooit had inclusief mijn huwelijk met J, ik sinds mijn achttiende levensjaar *altijd* astraal-erotische ervaringen had, op allerlei soorten manieren en in allerlei soorten astrale ontmoetingen. Het is iets wat je als astrale reiziger maar nauwelijks onder controle kunt krijgen, tenminste: zo was het voor mij. Ik heb het vele jaren geprobeerd. U kunt daartoe mijn boeken lezen – ze zijn nog steeds wel mondjesmaat te krijgen – maar ik kan u nu al verraden dat ik er niet in

slaagde. De enige tactiek die enigszins voor mij werkte wat betreft astraal-erotische ervaringen, die zich een beetje al te vaak en opdringerig aandienden, was de *uitstel*-tactiek. Richting geesten en "energieën" communiceerde ik dan dat ik *later* op hun "seksuele verzoek" terug zou komen, maar dit "later" zou dan wat mij betreft niet komen.

Frequente astrale reizigers zoals Robert Monroe en William Buhlman schreven ook over het fenomeen van de astrale erotiek. In mijn boeken Door het Raam en Door de Poort stond ik er zeer uitvoerig bij stil. Ik heb niet de behoefte mezelf te herhalen en hier alles nog eens dunnetjes over te doen. Maar mijn zeer uitvoerige astraal-*erotische* ervaringen in een breed spectrum aan astrale ontmoetingen, die zowel autonome geesten als "energieën" betreffen lijken vrijwel geheel afgelopen. Het gaat nu bijna alleen nog over en met Rob. Ik heb hier geen sluitende verklaring voor, aangezien dit astrale-erotiek leven bepaald geen eenrichtingsverkeer is; geesten en "energieën" hebben hun eigen wil en die wil kan wel eens significant afwijken van die van jou. Hiernaast is er ook nog eens het fenomeen dat je seksueel aangedaan raakt van het proces van uittreden zelf, zoals ik ook uitvoerig uitleg in mijn boeken. In het verleden dacht ik in termen van "chakra's die in beweging komen" als je zeer letterlijk uit je lichaam gaat, en die daarom ook je basale seks"chakra" niet overslaan, maar tegenwoordig ben ik wat meer op mijn hoede waar het dit gebruik van "chakra-verklaringen" aangaat.

Het zou echter kunnen, ik denk nu hardop, dat geesten en "energieën" proberen op de eerste rij te komen zitten als Rob en ik elkaar liefkozen, als het ware als voyeurs, al dan niet stiekem "meegenietend". Ik kan niet zeggen dat ik een heldere visie heb op wat er astraal gezien allemaal rondom mij gebeurt. Hierbij ga ik er dus wel vanuit dat er inderdaad zoiets ís als de "astrale wereld", zoals ik altijd al gedacht of vermoed heb, zelfs nadat ik mij *jarenlang* ondergedompeld heb in het skeptische gedachtegoed. **Misschien dat nu ook duidelijk wordt, en mag worden wat mij betreft, dat ik afwijk van het standaard idee van de "astrale wereld" en "de astrale ervaring". Door middel van uittredingen, dromen en vele andere, rijke doorgangswegen van de geest kan het wel eens heel goed zijn dat we allemaal al lang onze parallelle levens leven, in een multiversum, in de nacht maar ook overdag. We staan immers nog steeds in onze kinderschoenen wat betreft het begrijpen van de ware aard van deze wereld en haar mogelijkheden.**

Multiversum – Beeld vriendelijk geleend van: What in Zeus?! http://www.sparknotes.com/mindhut/2014/12/08/what-in-zeus-are-we-living-in-a-multiverseI

Het is niet zo dat ik mijzelf tot deze nieuwe astraal-erotische staat heb gebracht, bijvoorbeeld omdat ik trouw zou willen zijn aan Rob. Rob is de belangrijkste voor mij, hij is mijn *soulmate*, dat moge duidelijk zijn. Het gebeurt gewoon. Ik heb geen idee of "de anderen" weer zullen terugkeren in mijn astraal-erotische leven, en wanneer dat zou zijn, als het al gebeurt. Sinds Robs overgaan in 2014 is Pepijn van Erp de enige die enigszins in een paar van mijn **dromen en astrale gebeurtenissen** de grens van "meer-dan-vriendschappelijke-gevoelens" wist te passeren.

Rob reist naar me toe! 💘

Terwijl ik wachtte op de officiële scheidingsdatum voor het publiceren van dit blog, was er iets anders gaande, iets dat wederom perfect in de Rob-puzzel past, als een ontbrekend stukje.

In 2017 was ik bezig geweest met Rob Nanninga mediafiles in mijn winkelmandje te leggen op de website Beeld en Geluid. Ik dacht dat het alleen radio-interviews met Rob betrof. Omdat de order een beetje duur zou zijn vanuit de verenigde Staten, had ik de definitieve checkout nog niet gedaan en stond mijn bestelling sinds juli 2017 in hun systeem. *(Ik zag overigens onlangs, bij het gereed maken van de Nederlandse versie van dit Deel V dat Beeld en Geluid nu alleen nog online orders doet met directe ZIP-bestanden.)* Als ik toen echt gewild had, had ik natuurlijk best wat sneller kunnen zijn met mijn

bestelling. Ik weet eigenlijk niet waarom ik er zo relatief lang mee wachtte, maar in februari 2018 kreeg ik een vriendelijk mailtje van een "Vogelvrouw" (de dame draagt de naam van een wijze vogel) van *Beeld en Geluid*, waarin ze mij vroeg of ik de bestelling nog wilde plaatsen, aangezien ik de order al twee keer had uitgesteld (ik had al eerder een herinneringsmailtje ontvangen en daarop geantwoord).

Herinneringsmailtje van Beeld En Geluid. Ik had eerst drie Rob Nanninga mediafiles besteld, onder andere een waarin Rob Nanninga spreekt over Robbert van den Broeke. Op het laatste moment had ik nog een vierde file toegevoegd, omdat ik die niet eerder ontdekt had.

Zoals het lot beschikte had ik net mijn deel van de 2018 belastingteruggave gehad, en wat extra geld om te spenderen. Dus ik zette de bestelling door, deed een betalingsopdracht en daarop werden de vier bestanden naar mij toegestuurd.

Ik ontdekte tot mijn genoegen dat een van de mediafiles een **DVD** betrof en ik wachtte vol spanning hierop. Zou ik wellicht "nieuwe", zeldzame **beelden** van Rob Nanninga ontvangen? Foto's van Rob waren heel spaarzaam aanwezig, aangezien Rob het publiek vele jaren gemeden had. Maar ook zoals het lot beschikte, waren maar liefst drie van de vier bestanden verkeerd, inclusief de met hoog gespannen verwachtingen geanticipeerde DVD. Ik kreeg kopieën van uitzendingen die **één dag te vroeg** waren in de betreffende radio- of TV-show! Bij drie van de vier mediafiles waarin Rob zijn opwachting doet/deed had de website Beeld en Geluid abusievelijk niet één dag maar twee dagen als datum vermeld. Ik had, omdat ik natuurlijk niet wist welke van de twee dagen de juiste was, consequent voor de eerst vermelde datum gekozen. Voorbeeld:

Terwijl ik de CDs en DVD afspeelde was ik er vanzelfsprekend op gebrand om Robs stem te horen en zijn beeld te zien, maar slechts één *CD* bleek Rob te bevatten. Ik werd helemaal op de proef gesteld met de DVD; het bleek een hele-week-serie met Jomanda te zijn en ik dacht: misschien komt Rob pas in de laatste tien minuten aan het woord. Maar nee, dit was wat ik te zien

Weergave van de website van Beeld en Geluid. Zichtbaar zijn twee data waar het één datum zou moeten vermelden.

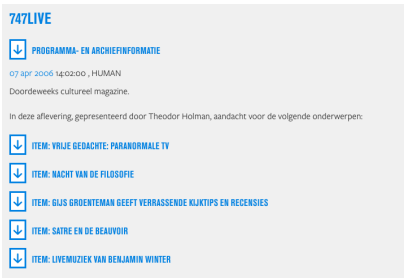

Weergave van de website van Beeld en Geluid. Zichtbaar zijn twee data waar het één datum zou moeten vermelden.

kreeg in die laatste tien minuten. U kunt zich mijn grote teleurstelling voorstellen, het “Oh Nee-effect” dat dit op me had, omdat ik al zo lang gewacht had om Rob in nieuwe beelden te zien, maar dan dit te horen 😱 (ze kondigt Rob aan voor *de volgende dag*!)

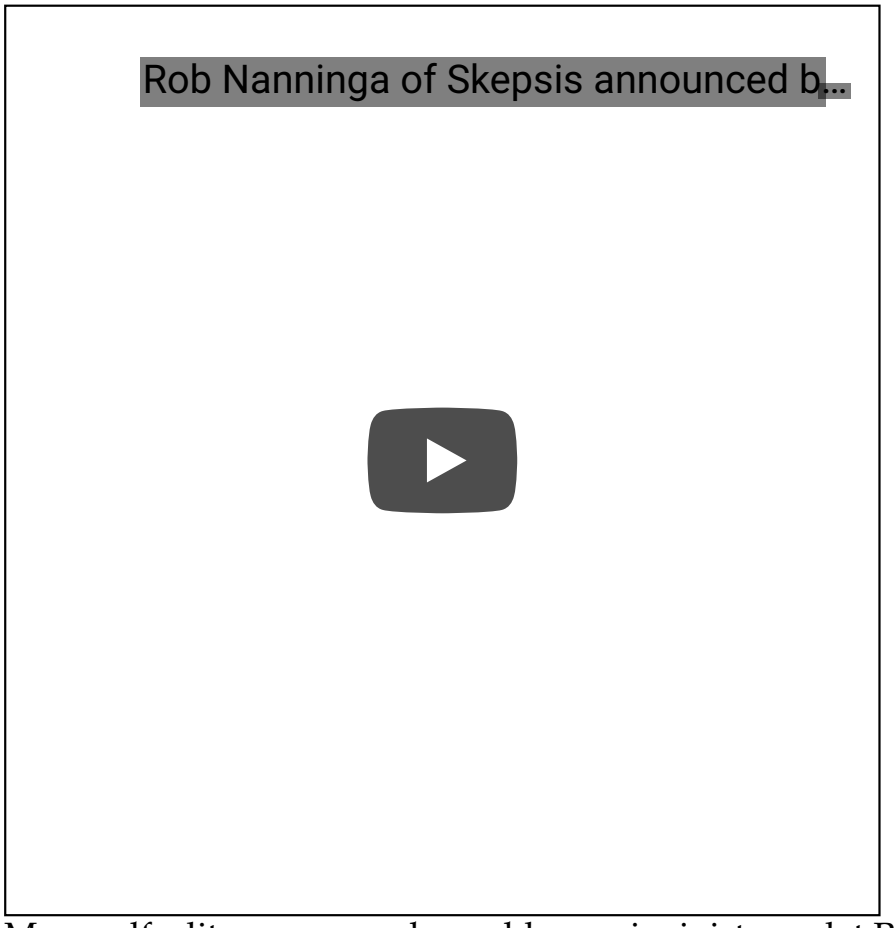

Maar zelfs dit was op een bepaalde manier juist, omdat Rob me al eerder lang had laten wachten, en ja, dit zou de manier zijn waarop hij zou arriveren: met een aankondiging, en *nog* wat meer wachten. Nooit gehaast en altijd zijn tijd nemend. Rob stuurde me ooit eens deze clip die hij erg leuk vond, en ik sinds ik hem ontving ook:

“I’ve got a love that keeps me waiting…” 🎶

Ik moest opnieuw contact opnemen met de vogelvrouw van Beeld en Geluid. Op 5 maart 2018, na alweer een spectaculaire nacht met Rob **Young** leeuw, het initiatief leek vooral ook van Robs kant te komen, mailde ik haar weer, nadat ze me had geantwoord over de drie verkeerde mediabestanden. Ze beloofde me de drie resterende bestanden nog een keer te sturen, dit keer de juiste.

En kort na het mailen, al liggende in de badkuip, liet ik mijn gedachten over de data de revue passeren, en opeens viel het muntje. Ik ben zo traag van begrip! 🐌

We hadden het hier over een DVD met Rob uit **1995**. Hij was de gast in de show "De Week van", gepresenteerd door Tineke de Groot, met als stergast de beruchte Jomanda (ik kies hier de skeptische kant). Zou het deze TV show kunnen zijn waar Rob het tegen mij over gehad had, de show waarin hij een blauw jasje droeg dat hij speciaal voor de gelegenheid had gekocht?[8]

Rob Nanninga, met het blauwe jasje

Opeens kreeg de afgelopen nacht met Rob **Young** leeuw en Robs enthousiasme van diezelfde nacht nog veel meer betekenis. Rob wist al dat het kwartje de volgende dag zou vallen. Ik zou een DVD ontvangen waarop een veel jongere Rob te zien was. Ik had er geen rekening mee gehouden dat er nog wel eens heel goed beelden beschikbaar konden zijn van deze jongere Rob.

Op 20 maart 2018 kwamen de drie juiste mediabestanden met de post in Davis aan, en tot mijn grote blijdschap kreeg ik inderdaad een TV show met een jongere Rob, ook al was het niet Rob gekleed in een blauw jasje, maar in een beige jasje. Ik weet dus nog steeds niet welke TV show hij bedoelde met betrekking to dit blauwe jasje en het mogelijke jaartal 1992. Maar de ultieme blijdschap, om hem eindelijk in een *live* vorm te zien in een jongere hoedanigheid![9]

Terwijl ik voor de tweede keer aan het wachten was op de mediabestanden, in het geheel precies vijf weken (ik had betaald op 13 februari 2018 en had alle correcte bestanden binnen op 20 maart 2018), had ik het gevoel dat Rob naar me toe aan het reizen was, wat me vervulde met een enorm geluksgevoel. Hij en ik, samen (en weer samen, en weer…)!

Op dezelfde dag dat ik de juiste DVD ontving, plaatste ik deze video van hem op YouTube, en ik presenteer hem ook hier graag:

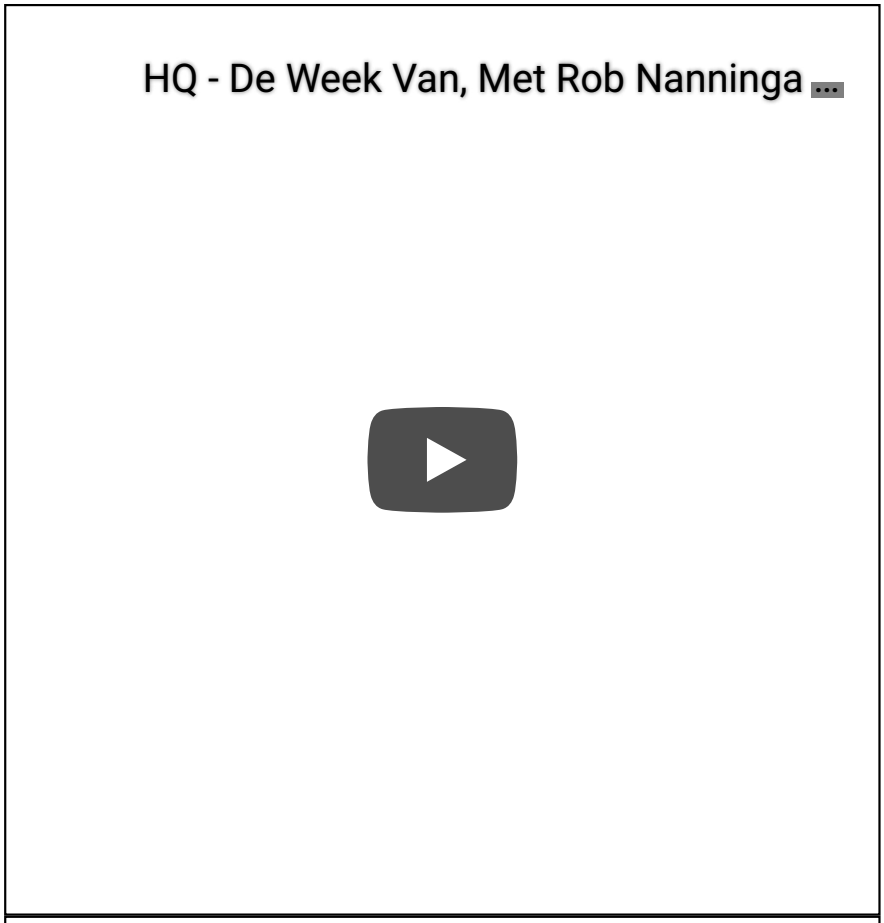

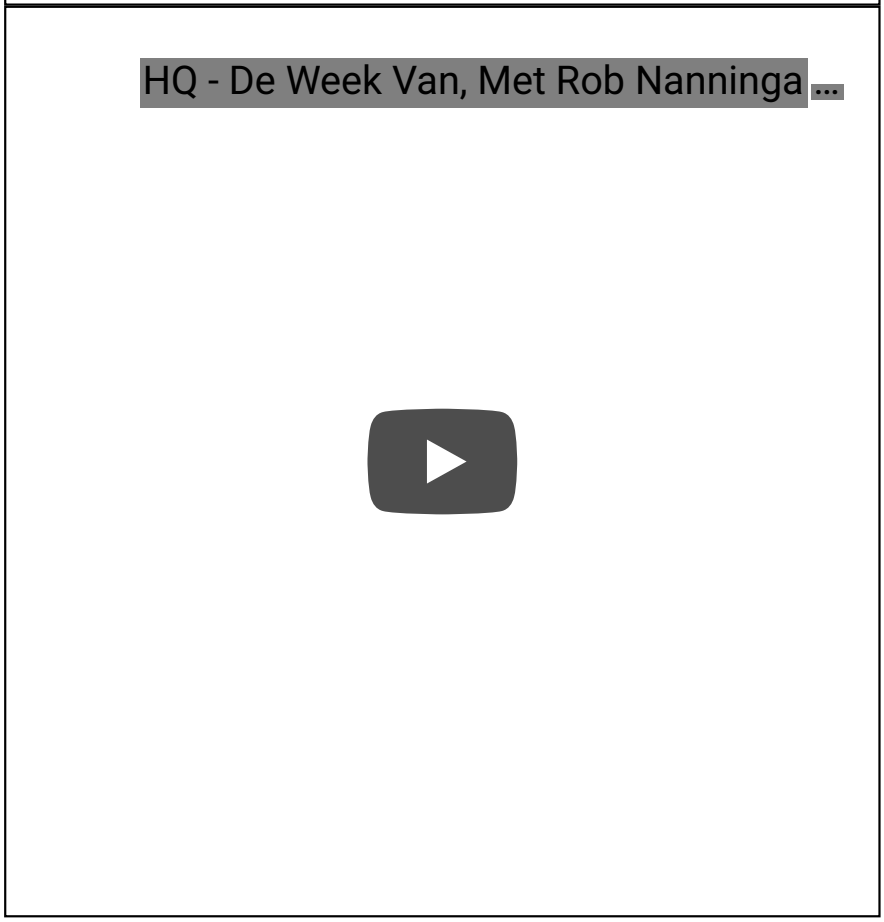

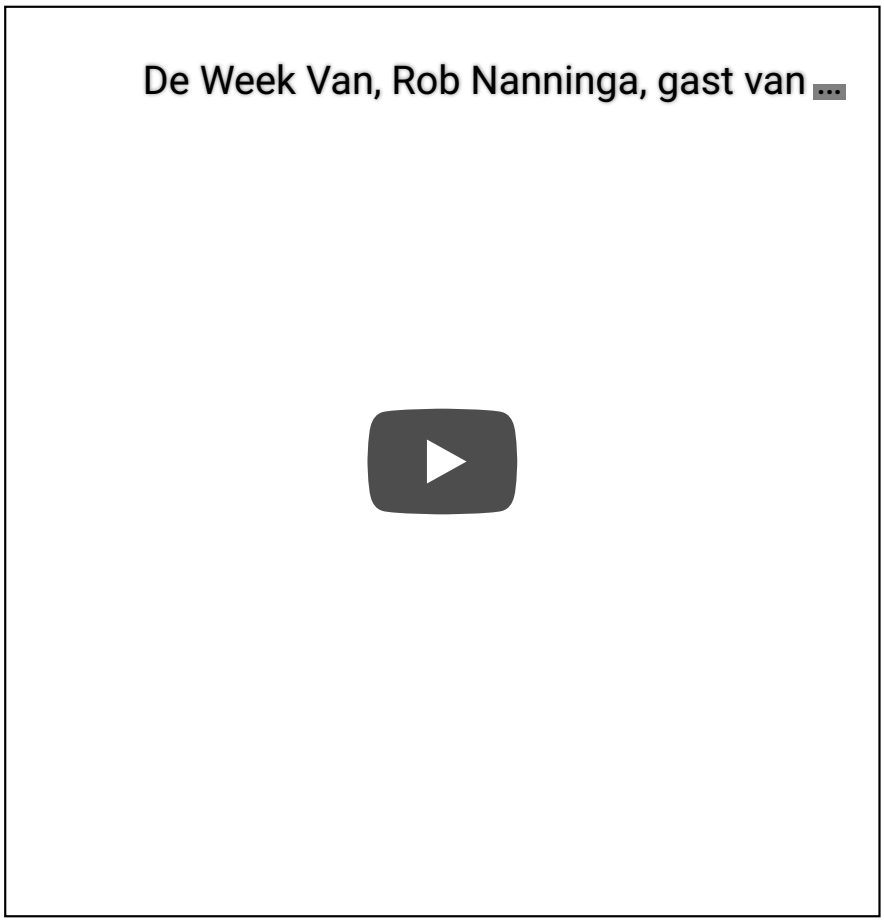

Dankzij deze video ben ik in staat de mini beeldenbibliotheek van Rob Nanninga uit te breiden. Ik word keer op keer betoverd door Robs lieve, mooie, wijze en voor mij hypnotiserende ogen en lach. Het is alsof Rob mij steeds opnieuw hypnotiseert, mij *steeds opnieuw* verliefd laat worden op hem.

Rob heeft grote en zeer diepe ogen. Ik wou dat ik voor deze gelegenheid een dichter was zodat ik kon beschrijven wat ik zie. Rob krijgt regelmatig heel speciale sterretjes in zijn ogen. Mijn tekening van hem voelde niet compleet tot het moment dat ik in staat was Robs magie in de tekening te krijgen. Het zijn sterretjes gevormd door tranen, van verdriet of ontroering, humor en geluk.

In zijn ogen kun je een onmetelijk landschap zien van rustig geduld, liefde, vrede en vooral: oneindige diepgang. Maar zijn lippen mogen er ook zijn: perfecte liefheid en onweerstaanbaarheid. Tegenwoordig weet ik heel goed hoe zijn kussen aanvoelen. Klik of swipe voor een hogere resolutie:

Rob Nanninga, ogen

Rob Nanninga, ogen

Rob Nanninga, ogen

Rob Nanninga, ogen

et Rob Nanninga als 'De Gast Van' Joman

Er is nog een ander aspect van Rob: zijn stem. Ik heb drie van zijn interviews op Soundcloud geüpload.

Parameter
Latest tracks

3
TRACKS

2 followers Follow

Parameter - Rob Nanninga in Gebeurtenissen, Hypnologica Fantastica 1996 34

Parameter - Rob Nanninga in 747 - 2006 29

Parameter - Rob Nanninga in Hoe? Zo! 2010 175

Cookie policy

Opvallends genoeg lijkt Robs stem voor mij op een mix van stemmen die ik goed ken. Het is vooral de manier waarop hij spreekt, afgemeten, met een typische cadans die ik typeer als “skeptisch”. In zijn stem herken ik elementen van vooral zijn en mijn goede vriend en collega bestuurslid van Skepsis Jan Willem Nienhuys, maar ook wel een beetje van al genoemde Pepijn van Erp en zanger, en (voormalig) DJ en Manusje-Van-Alles (want Henk heeft meer pijlen op zijn boog) Henk Westbroek. Trivia: Rob (complete naam: Roelof Hendrik) deelt de naam “Hendrik” met Henk Westbroek (volledige naam: Hendrik Otto).

Ik ga nu richting het einde van dit blog, maar niet zonder te vertellen wat het effect op mij is van de nieuwe video en de audiobestanden van Rob. De afgelopen jaren was ik in staat van Rob te houden en hem te “zien” met echt een minimum aan foto’s en videomateriaal. Ik schreef hem eens: “Ik kan je zien met mijn ogen dicht, zelfs als je aan de andere kant van het universum bent.”[10]

Voor mij is dit nog steeds waar. Maar de laatste tijd was ik naar Rob gaan verlangen in die zin, dat ik zo graag fysiek wat meer van hem wilde zien en horen. En ook dit keer kwam Rob over de brug. Het duidelijk waarneembare effect van de mediabestanden is dat mijn leeuwen- en astrale ontmoetingen met Rob nog meer geprikkeld en gevuld zijn van extreme, extatische energie.

Nu de scheiding voltrokken is, lijkt mijn astrale nachtleven weer in kracht toe te nemen. Ik wil afsluiten met een heel korte samenvatting van een astrale ontmoeting die ik in de “parallelle wereld” met Rob had op **5 april 2018**. Ik was elders met Rob samen in een huiselijke kamer (weer een parallelle wereld) en hij nam me op zijn schouders en droeg me, zogenaamd als een dolle door de kamer, maar het tempo was desondanks heel draaglijk. Hij speelde dat hij Quasimodo was. We hadden echt enorme pret samen. Rob gooide een paar muntjes in een rond gaatje boven de haard of zo, alsof dat een automaat was waar je muntjes in moest gooien (maar het was gewoon een richeltje in de muur). Dit was ronduit hilarisch. Toen ik terugkeerde naar mijn kamer in Davis schoot me de naam “Quasimodo” te binnen. Opvallend hier weer aan was, dat ik noch het boek gelezen noch de film hiervan gezien had, ik kan me slechts herinneren dat ik de trailer van de Disney film wel eens gezien had. En in het verleden zal ik wel een paar alinea’s over Quasimodo gelezen hebben. Zoals met Robs andere rollenspelen zie ik dit toch al bewijs dat dit echt van Rob komt. Ik kan me niet voorstellen dat ik zelf met dit *Quasimodo* idee op de proppen ben gekomen (onbewust dus, in mijn brein). Bovendien hield ik me voor Robs overgaan werkelijk nooit met rollenspelen bezig; alleen tijdens de lerarenopleiding kwam er wel eens heel sporadisch een rollenspel aan bod, maar dit vond ik toen nooit erg leuk. Het is echt Rob die dit (en zeker het fantastische aspect ervan: de vele mogelijkheden en vrijheden die het biedt) bij mij introduceerde.

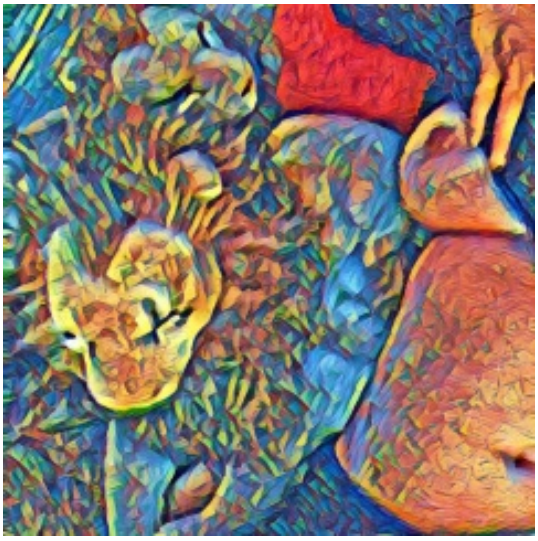

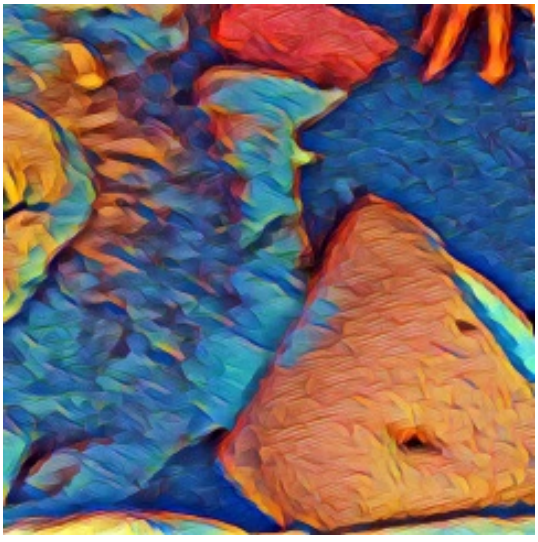

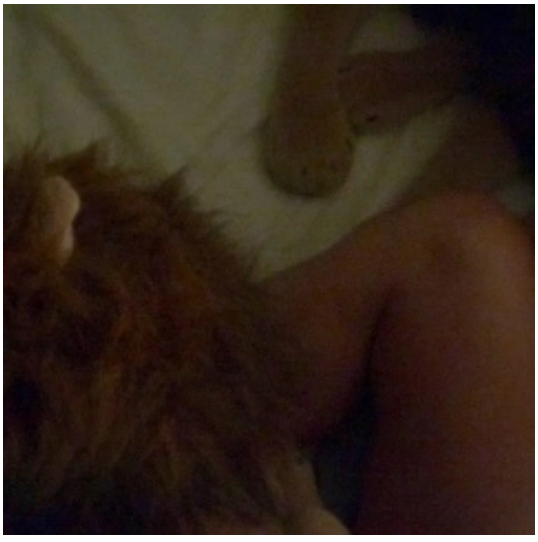

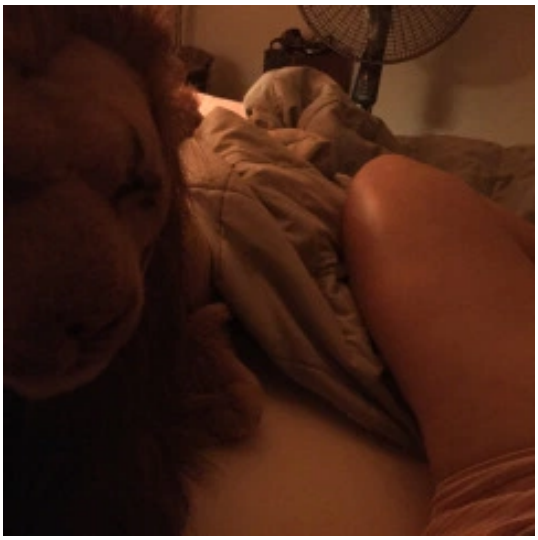

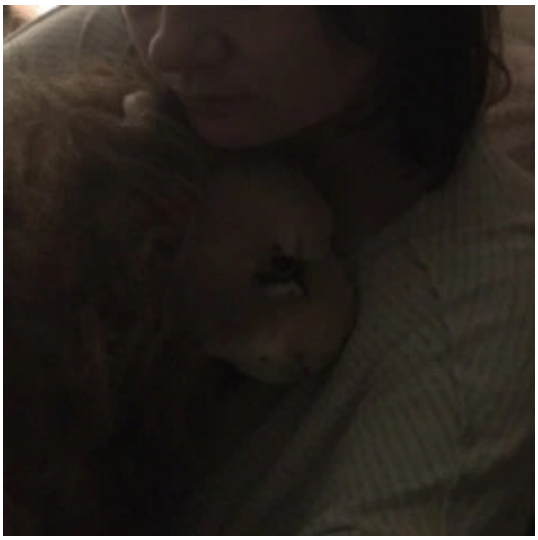

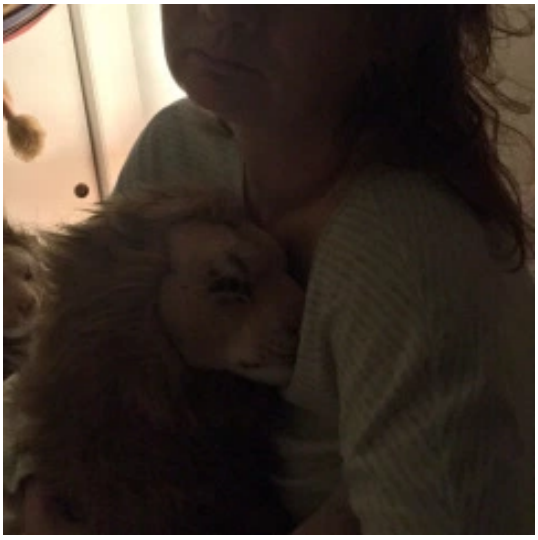

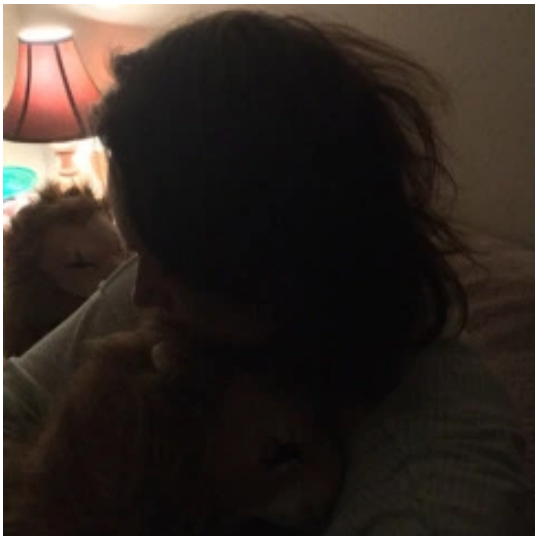

Voetnoten

[1] Zie Lion Hearts III.

[2] Ik wil Sjaan van Altena bedanken voor haar virtuele klankbord wat betreft zowel de Robbert van den Broeke/Stan zaak als mijn persoonlijke gebeuren.

[3] Sten Oomen, **Door Het Raam**, Uitgeverij Schors, 2004: Gewijzigde en uitgebreide druk van de uitgave uit 2000 (Sigma Press), Amsterdam, Deel II II, bladzijde 316-320.

[4] Beren worden gezien als betekenisvolle droomsymbolen. Er zijn talloze "droomwoordenboeken" en -duidingsboeken en – pagina's wat betreft deze en andere droomsymbolen.

[5] Zie Leeuwenharten IV.

[6] Zie Leeuwenharten IV

[7] Als u meer wilt lezen over deze “geesten en energieën”, zou u mijn boeken kunnen lezen, in het bijzonder mijn eerste en tweede boek.

Sten Oomen, **Door Het Raam**, Uitgeverij Schors, 2004: Gewijzigde en uitgebreide druk van de uitgave uit 2000 (Sigma Press), Amsterdam.
Sten Oomen, **Door De Poort**, DHR Soul Travel, 2007.

[8] Zie Leeuwenharten I.

[9] In oktober 2015 ontdekte Pepijn van Erp dat Rob Nanninga’s optreden van 2001 in “Het Zwarte Schaap” beschikbaar is op YouTube en hij wijdde er een kort artikel aan op de website Kloptdatwel.nl.

[10] Zie Leeuwenharten II

Rob magie

Rob magie

Rob magie

De magie gaat onverminderd door, meer en meer puzzelstukjes vallen op hun plaats: – wordt vervolgd

Kijk eens hoe Robs naam in het Pashto eruit

Kijk eens hoe Robs naam in het Pashto eruit ziet

ziet

Gepubliceerd door constantiaoomer

☐ Bekijk alle berichten van constantiaoomen

☐**juni 9, 2018**
Rob Nanninga, Uncategorized

Astraal, Astrale reis, Constantia Oomen, Dromen, Droom, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuys, Lama Ole Nydahl, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Hearts, Lucide Dromen, Magisch Realisme, NDE, OBE, Pepijn van Erp, Rob Nanninga, Robbert van den Broeke, Skepsis, Skepter, Skeptisch, Stan, Uittreding, Uittredingen

2 gedachten over “De brul – Leeuwenharten Deel V”

1. **constantiaoomen**

   schreef:
   juli 19, 2018 om 7:50 pm
   Dit is op Constantia Oomen herblogden reageerde:

   Leeuwenharten COMPLEET, Deel I – V. Lees dit ware verhaal!

2. Pingback: Steppin’ Out With My Baby 🕺 – Leeuwenharten VI – Leeuwenharten

Deze site gebruikt Akismet om spam te bestrijden. Ontdek hoe de data van je reactie verwerkt wordt.

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Steppin’ Out With My Baby 🕺 – Leeuwenharten VI

Plaats: Another Davis, *California*
Datum: *Zondag 27 mei 2018*

Rob, middelbare leeftijd, en Constantia staan in de keuken in Another Davis. Rob draagt zijn huiselijke schort.
Rob zegt: "We gaan koekjes bakken voor je verjaardag."
Constantia: "Maar ik ben niet jarig." Rob: "Dat weet ik, maar dat maakt niet uit."

Inhoud

Deel I: “Steppin’ Out With My Baby, Can’t Go Wrong Cause I’m In Right”

Another Davis

Let’s get physical

Boevennieuws

Deel II: Robs en Constantia’s Steppin’ Outs

Raptures

Uittredingen en verwante ervaringen

Voetnoten

Deel I “Steppin’ Out With My Baby, Can’t Go Wrong Cause I’m In Right”

Het slow-motion gedeelte, waarin de magie door het dak gaat:

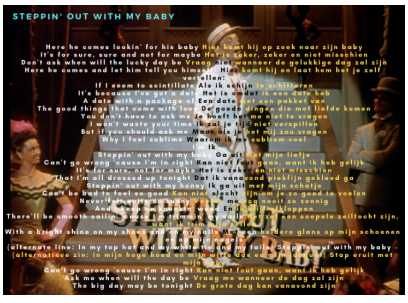

Steppin’ Out, deze fotocollage en

About “Steppin' Out With My Baby” 1 contributor

1 Kristian_Lin 536,629 100%

Created by Kristian_Lin 2 years ago
Accepted by pressburg

VIEW ALL EDITS

Reportedly this song was written in 15 minutes for the 1948 musical film *Easter Parade*. Lyrically, it covers much the same ground as his earlier song “Puttin' on the Ritz,” with a staccato minor-key melody offset by a smoother, major-key release. In the film, the number features Fred Astaire dancing in slow motion while the chorus members dance at normal speed behind him, a special-effects breakthrough for the time.

Nederlandse vertaling: Constantia

From: https://genius.com/Irving-berlin-steppin-out-with-my-baby-lyrics

Steppin' Out With My Baby, Easter Parade (film)

Toen ik op **6 januari 2019** de herkomst van dit nummer ging opzoeken en bij Fred Astaire én deze fantastische clip belandde, wist ik meteen dat ik mijn nieuwe titel voor *Leeuwenharten VI* had gevonden. Grappig genoeg was ik op het spoor van het nummer gekomen naar aanleiding van een reply van iemand op een (wetenschappelijk overigens niet geheel correcte) tweet over **GELUK**: (en ik wil niet veel zeggen, maar kijk naar de kleuren én de *steppin'* lijnen van dit clipje en die van Fred Astaire, synchroniciteit?)

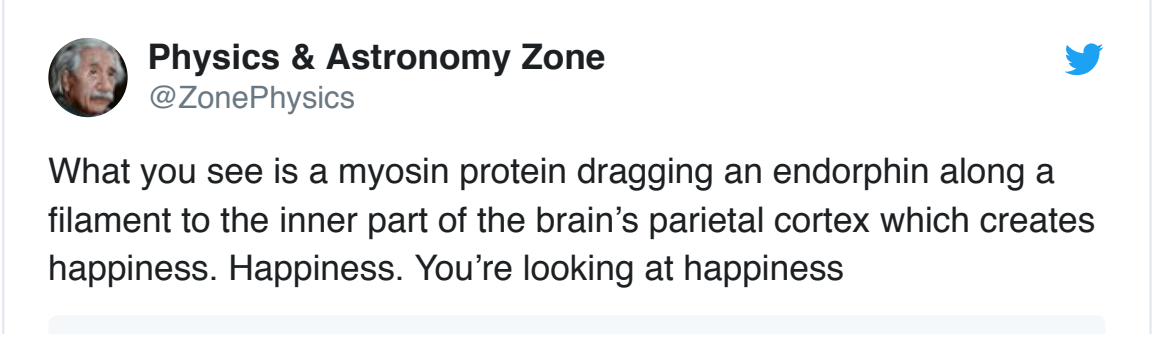

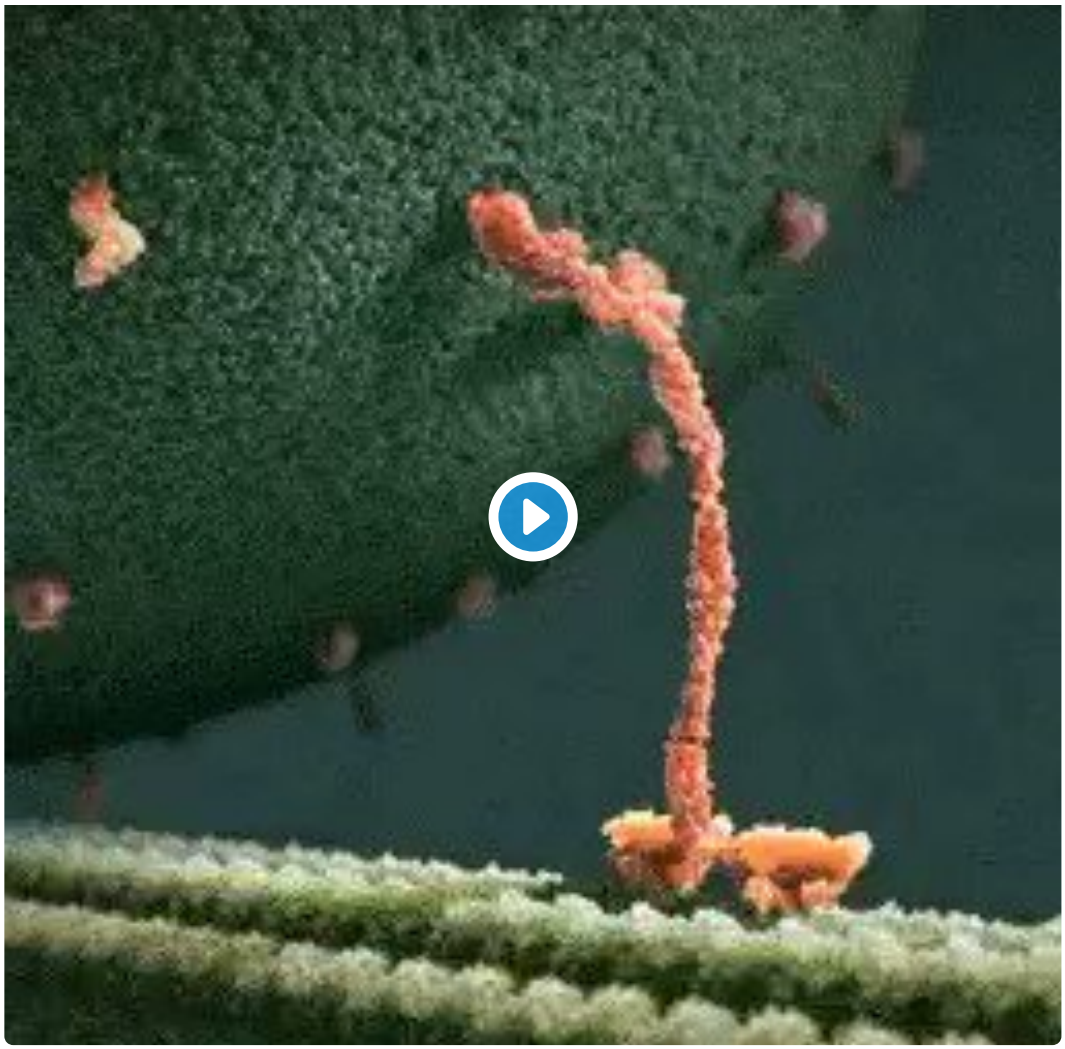

♡ 83.720 11:36 - 12 dec. 2018

33.406 mensen praten hierover

Elizabeth Snelling @elizabethsnel15 · 12 dec. 2018
Antwoorden op @ZonePhysics @bighappyhead
Looks happy! Pink and green, strollin' along!

tom
@bighappyhead

I'm steppin' out with my baby
Can't go wrong 'cause I'm in right
It's for sure, not for maybe
That I'm all dressed up tonight

♡ 4 15:26 - 12 dec. 2018

Andere Tweets van tom bekijken

Waarom spreekt mij dit optreden zo aan? Het is wegens de schaamteloze geluksuitbarsting, in beeld gebracht door Fred Astaire die de sterren van de hemel tap-danst. In plaats van Fred Astaire is het nu Rob die mij komt ophalen, voor onze eigen, persoonlijke “Steppin’ Out”!

Dit blog beslaat 2018 en een stukje 2019. 2018 Was het jaar dat op 9 april mijn scheiding van mijn ex officieel werd. Al in het jaar ervoor waren ex en ik ieder onze eigen weg gegaan. Wat gebeurde er in dit jaar? Gedurende het hele jaar volgden er weer een extreme hoeveelheid raptures[1] met Rob, vooral mogelijk gemaakt via de allerliefste Rob leeuwen meerling-crew. Nóg meer zelfs dan in 2017. Geteld heb ik de *petite morts* én meest opvallende orgastische uitbarstingen, die zich regelmatig vaker dan “slechts” een keer per nacht voordoen. Ik vind dat andere woord onpoëtisch, okay, ik ga het nu toch maar vrij gebruiken: orgasme. Die multitude per nacht is overigens niet opgenomen in de tabellen waarin ik alleen de *nachten* met raptures tel. Gesteld dus dat er inderdaad een afterlife bestaat, kun je wel stellen dat Rob en ik met elkaar door het dak van het universum gaan, als een constant uitbarstende vulkaan. Beter zou ik zeggen: not-so-afterlife, want wat mij betreft is niets aan Rob “after” maar *nu* (nog steeds). Voor mij wordt het beeld van hiernamaals en “astraal leven” steeds meer verdrongen door een beeld dat ik beter vind, namelijk dat van multiversum en parallelle werelden, meer als gelijktijdige werelden dus. Misschien bestaat er niet zoiets als “na” (en in lijn hiervan: “verleden” en “nu”), maar eerder een “altijd” bestaand leven.

Er kwamen in 2018 twee extreem knappe Rob meerling leeuwen bij, Rob MG Ician Lion en Rob Hungry Lion:

Wat zet de leeuwenharten in vuur en vlam? Moeizaam blijf ik naar woorden zoeken, maar ik denk dat ik deze woorden-queeste moet opgeven, mijn falen hierin erkennen en het feit accepteren dat de brug naar mijn lezer niet wordt gevormd door woorden alleen. Het is eenvoudig niet mogelijk te beschrijven wat er nu al jarenlang gebeurt, sinds het moment dat ik in 2005 Rob virtueel ontmoette, hoe ik het ook beschrijf en welke woorden ik ook gebruik of doelbewust vermijd. Ik kan alleen maar hopen op zéér telepathisch begaafde en invoelzame lezers (nu of ooit), en misschien moet ik me er bij neerleggen dat dit iets voor Rob en mijzelf is, als een Doornroosje die minstens honderd jaar zal slapen zonder ooit gezien of wakker gekust te worden, of als een privé tuin die wel opengesteld is, maar desondanks maar heel weinig bezocht wordt. Deze blogs hebben in ieder geval voor mij een grote waarde: ik koester de vlam.

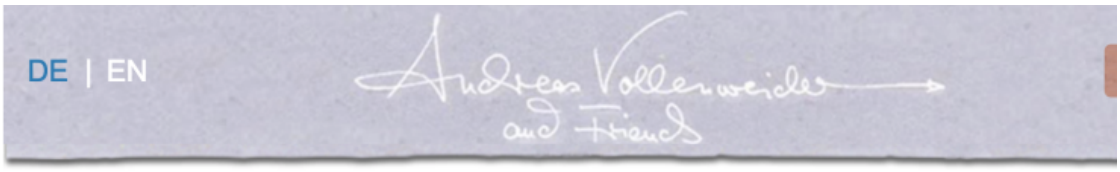

The soul is a veiled light, neglect it, and it will dim and die. Fuel it with the sacred oil of love and it will burn with an immortal flame.
(Sung at the Temples of Ammon-râ)

The soul is a veiled light, neglect it, and it will dim and die. Fuel it with the sacred oil of love and it will burn with an immortal flame. (Sung at the Temples of Ammon-râ)

Another Davis

Voor ik highlights van raptures, uittredingen en verwant geef, ga ik in vogelvlucht over het jaar. Uiterlijk veranderde er zo niet veel in 2018, maar onder die maatschappelijke schil waren er wel degelijk kleine en grote aardverschuivingen gaande. Ik woon al sinds 2011 op hetzelfde adres in Oost-Davis. Ik kreeg geen (nieuwe) baan. Er was wel

een wisseling van de wacht wat betreft een van mijn huisgenoten, op dit moment heb ik zowel een mannelijke als een vrouwelijke huisgenoot. Ik had voor het eerst weer een klein beetje contact met mijn twee zussen (F sinds 2018, L sinds 2019). Ook begon mijn moeizame relatie met muziek, zoals verteld in mijn vorige blog, langzamerhand wat te ontspannen en meer zoals de prachtige vlinder van vanouds te worden.

Mede dankzij de magische KDRT Grass Roots radio van Davis die ik in de ether wist te vinden nadat ik op 11 oktober 2018 voor $3.50 een Sony Dream machine in de plaatselijke Thrift store op de kop had getikt, vliegen de tunes weer om me heen. Davis DJs leiden me terug naar Muziekstraat. Dankzij suggesties van YouTube heb ik verder een paar groepen gevonden die mij echt enorm aanspreken, zoals Sonne Hagal en Novemthree. Ik denk niet dat Rob ze kende, maar zeker weten doe ik dat niet. Ik vermoed dat hij ze dik in orde had bevonden en vindt. Mijn muzieksmaak sinds Robs overlijden is echt duidelijk specifieker geworden. Vond ik vroeger doorsnee pop ook vaak heel goed, nu ben ik eigenlijk alleen nog maar in voor de no-main-stream en alternatieve muziek, zoals de (neo) Folk muziek, net zoals Rob dus. Gewone pop en algemeen bekende muziek vind ik nu vaak veel te saai en vlak. Folk muziek is een graag gezien gast op het Davis radiostation, dus het was een kwestie van tijd dat deze schat door mij ontdekt zou worden.

Keer op keer bewijst Davis in Californië zich als een magische plaats. En dat is niet alleen mij opgevallen. Op de Davis Wiki staat iets heel treffends: “Davis, 10 square miles surrounded by reality”; “Davis, tien vierkante mijlen omgeven door de realiteit”. De K-DIRT, 95.7 FM radio van Davis heeft een programmering die in zekere zin onnavolgbaar is, met herhalingen op onverwachte tijdstippen. Zo tunede ik een keer rond half twaalf in de avond in om daar tot mijn opgetogenheid Ruth Chambers haar eerste gekozen fragment van “Alice in Wonderland” te horen voorlezen. Dertien dagen gingen voorbij en ik deed zomaar en op ingeving voor de afwisseling eens de radio in de ochtend om elf uur aan. Wat schetst mijn verbazing: diezelfde Ruth Chambers begint precies op dat moment haar tweede selectie van “Alice in Wonderland” voor te lezen. Alsof het niet een onevenredig aantal dagen en uren later was. Dit is naar mijn mening een wisselwerking tussen het stadje Davis en de personen die een ontvangstation hebben voor deze magie. En magie wil kennelijk bevestigd worden, want tijdens dit tweede deel van “Alice In Wonderland” kreeg ik een berichtje van USPS dat mijn tweede speciale leeuwenring zojuist bezorgd was. Over de eerste magische leeuwenring vertelde ik al eerder.

Chambers Street Theatre

Join host Ruth Chambers as she shares stories from 1800 to 1920 in the dialogue and dialects of the time as written by the authors. You'll hear Gold Rush and Wild West Stories, Tall Tales, and plenty of Mark Twain. Some of the stories were written by the reader herself! Tune in, sit back, and enjoy a taste of simpler times.

DJ(s): Ruth Chambers

Replays Friday 2:30-3pm, Saturday 11:30pm-Sunday 12am

Live Thursday 11-11:30am

Podcast

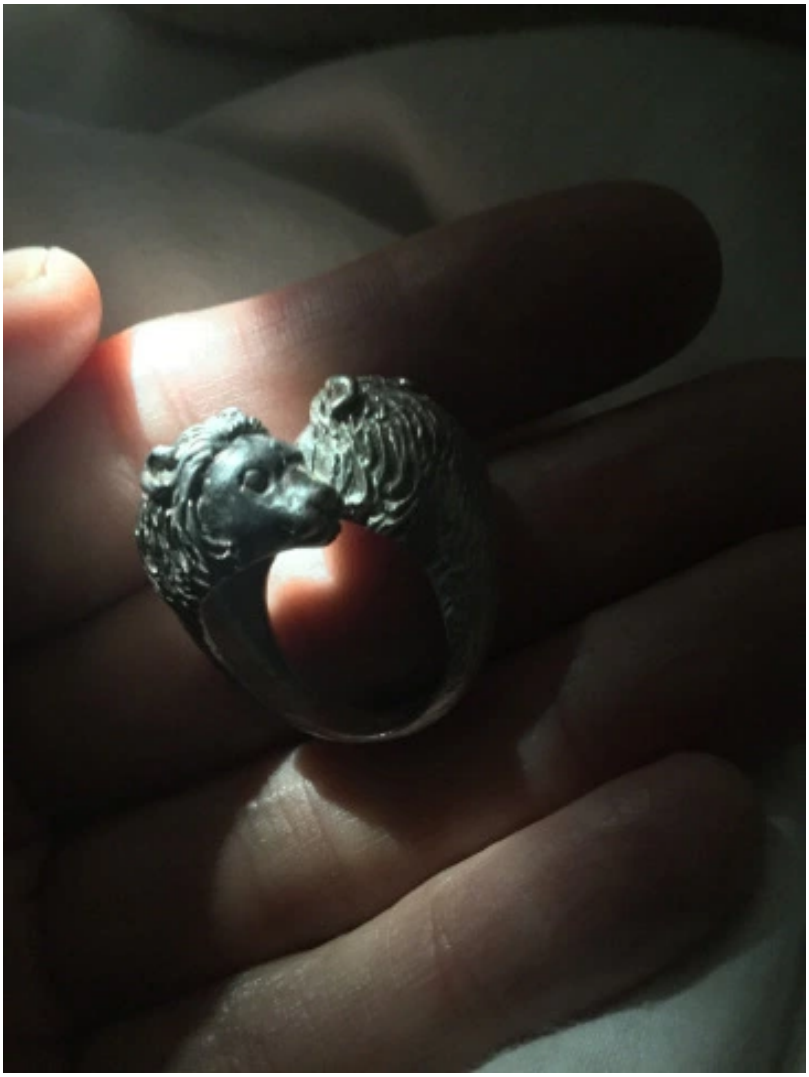

Misschien is het ook geen toeval dat juist hier in Davis, Californië, zich het magische verhaal van Rob en mij, het ***Another Davis***, afspeelt. Davis bevindt zich ook tussen twee werelden, en staat bekend als magische bubbel, een Snowdome; op anderhalf uur autorijden West ligt San Francisco en op twintig minuten autorijden Oost, de hoofdstad van Californië, Sacramento, en Davis is geheel omgeven door boerenvelden die als het ware een eiland creëren. Het is een wereld op zich, met zijn eigen, magische bestaansrecht.

Copyright © 2012 Coco de Paris

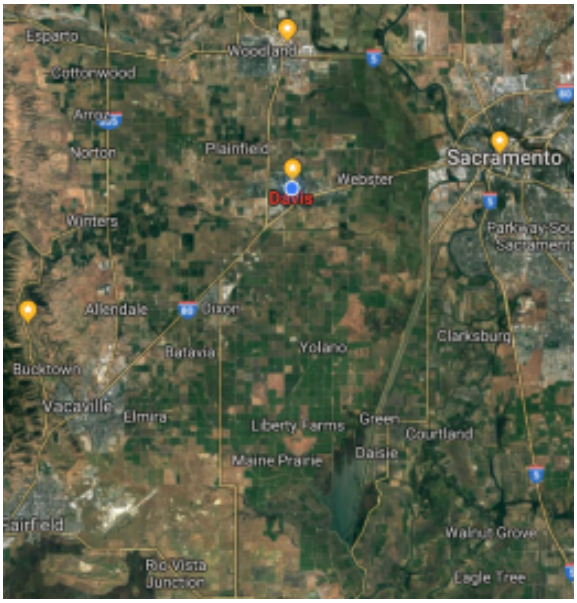

De Californische zon heeft volgens mij een sterk verhoogde impact op geest én lichaam van mensen die niet in Californië en in een hete-zomer mediterraan klimaat, maar in een gematigd zeeklimaat geboren en getogen zijn. Vergelijk het maar met iemand die geen alcohol gewend is en dan stevig drinkt. Vooral na het urenlang fietsen in de Californische zon voel ik altijd een flinke boost die je misschien best kunt vergelijken met “high” zijn. Zelf heb ik overigens nog steeds nooit cannabis, laat staan hard drugs gebruikt.

Ik denk dat Rob het hier, in het muzikale universiteitsstadje Davis, uitstekend naar zijn zin gehad zou hebben, en het nu ook heeft, vanuit het ***Another Davis***. De getalenteerde blaas- en slaginstrument studenten rondom de bekende Davis Picnic Day vormen een ultieme match met Rob. Toen ik hem een keer links naar mijn “Battle Of The Bands” YouTube clips van Picnic Day stuurde, schreef hij me enthousiast hoe goed hij de gespeelde muziek vond. Zie bijvoorbeeld deze en deze clip.Tegenwoordig upload ik zelfs wel eens iets persoonlijks op YouTube. Ik denk eigenlijk dat zowel Rob als ik hippies zijn. En ja, waar kun je dat beter zijn dan hier in de bakermat van de hippies: Californië.

Met andere woorden, langzaam maar zeker beweeg ik mijn weg terug naar mijn ware zelf dat ik tijdens mijn huwelijk bijna verloren was.

Let’s get physical

In 2018 werd ik geplaagd door fysieke zaken. Dankzij mijn gedegen dagboeknotities is alles betrouwbaar en chronologisch op te zoeken. Het eerste deel van het jaar werd gekenmerkt door zowel langdurige rug- als hielpijn, maar ondanks deze kwalen kon ik gewoon blijven fietsen (dus toch nog kudos voor mijn lichaam!).

In de zomer van 2018 en om precies te zijn: op **8 augustus 2018** liep – of beter gezegd: fietste – ik een rookvergiftiging op. Ik had die ochtend weer een blog over Robbert van den Broeke en Stan (en maten) gepubliceerd en besloot daarna te gaan fietsen, ofschoon Noord-Californië de hele zomer en het hele najaar geteisterd werd door ernstige bosbranden. Schreef ik nog in een vorig Leeuwenharten blog dat ik de brandlucht van Californië zo aantrekkelijk vond, mijn lichaam noteerde dit jaar toch een danig opgetrokken wenkbrauw wat betreft de gevolgen ervan.

Ik fietste weer naar Lake Solano, maar merkte dat de rook dit keer geen gezellige kampvuur rook was, maar een smerige, chemisch zwaar verontreinigde variant, en ja, toen wilde ik snel terug naar huis. Maar dat ging niet. Ik had geen partner meer om even te bellen om me te komen halen. Niet dat ik dit vaak gedaan heb. Ik deed dat in al die jaren slechts een paar keer in overmachtsituaties, zoals een lekke band zonder reparatiespullen en een onderschatte, niet meer fietsbare temperatuur van 46°C. Nee, ik moest op eigen kracht ook weer terug, en dat was nog zo'n twee uur.

De volgende foto is een repost van mijn persoonlijke website, ik maakte deze selfie toen ik bijna een zonnesteek opliep omdat ik in Vacaville fietste in een temperatuur van 46°C, en nee, ik overdrijf niet met het getal:

Ik wond mij tijdens dit terugfietsen buiten evenredig op over een foutje dat ik al nadenkend in het zojuist gepubliceerde blog had ontdekt en dat ik thuis snel wilde verbeteren. Direct na deze fietstocht werd ik weken ziek en met zelfs maandenlange nasleep. Ik kreeg veel last van mijn hoofd, keel en longen. En verder was het weer eens knoepert-heet 's nachts (en overdag) in deze zomer, dus er volgden weken, maanden van fysiek ongemak, waarin ik mogelijk het begin van Slaapapneu ontwikkelde, waarbij je ademhaling meermaals per nacht stopt terwijl je ligt te slapen. Verscheidene keren overkwam mij dit en werd ik met een volledig gestopte ademhaling wakker,

Bijna zonnesteek tijdens fietsen

hierna snakkend naar zuurstof. De aanzienlijke last van mijn hoofd (de “ijzeren mist”) waarover ik het al eerder had, bleef ook dit jaar en tot op de dag van vandaag aanhouden. Die “ijzeren mist”, alweer bij gebrek aan een betere omschrijving, is overigens met nadruk niet de bekende vermoeidheidsnevel na te weinig slaap.

Rond het einde van 2018 stopte ik met de energy-drinks die de complete hoeveelheid suiker bevatten en switchte naar de zero en low calorie varianten, waarbij ik echter zorgvuldig alleen die varianten kies die geen aspartaam bevatten, want daar heb ik in het verleden migraine van gekregen. De reden voor de switch was dat de hoeveelheid calorieën (260) per blikje niet goed meer aanvoelde. Paracetamol bleef en blijf ik echter gebruiken, standaard drie tot zes stuks per dag. Toen de gelegenheid zich voordelig aanbood, upgrade ik ook het cafeïne gehalte van mijn energy-drinks:

Cafeïne!

Cafeïne!

Om de een of andere reden werd ik standaard om het uur of om de paar uur, en vaak rond 4 uur ’s ochtends wakker, en vooral rond dat tijdstip van 4 uur ’s nachts werd de last in mijn hoofd regelmatig zo groot, dat ik het licht aan moest doen en rechtop moest gaan zitten.

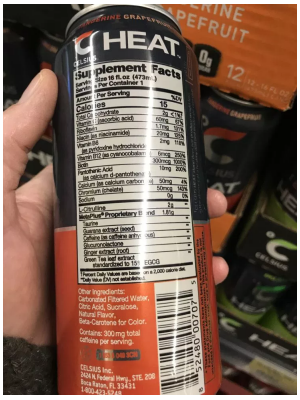

Het volgende zal mogelijk voor een gefronste wenkbrauw zorgen, maar ik vertel het zoals het is. De paracetamol-tabletten met cafeïne ontspannen mijn hoofd juist. Ik neem er standaard drie in als ik naar bed ga, en juist zonder is mijn brein een stuk minder genegen weg te doezelen.

Cafeïne! **Paracetamol en cafeïne!**

Mijn alertheid ’s nachts wijt ik dus niet aan de cafeïne, waar ik bijna immuun voor lijk te zijn qua opwekkend effect; zelfs na het een enkele maal in de avond drinken van energy-drinks met 300 mg cafeïne (plus de inname van drie tabletten paracetamol met cafeïne) kan ik namelijk wel inslapen.

Dat licht aandoen ’s nachts doe ik minimaal één keer per nacht. Het komt nog maar zelden voor dat ik het licht ’s nachts helemaal niet aandoe. Standaard pak ik dan de iPad om me bezig te houden met een ongezonde bezigheid: het afstruinen van Twitter, Wordfeud en het internet. Contacten met Nederland (+ negen uur) kunnen op deze manier natuurlijk wel goed onderhouden worden.

Aangezien mijn vorige blog al op de confessionele toer ging, zal ik dat ook nu voortzetten. Regelmatig word ik zo wanhopig van mijn eigen brein dat maar blijft pieken, dat ik in 2018 een nieuwe methode ben gaan uitproberen: in korte tijd een voor mijn doen stevige hoeveelheid whisky opdrinken, tot ongeveer 200 milliliter per keer. Als u nu denkt dat ik veel plezier heb in verrijken van mijn bloed met vuurwater: nou nee niet bepaald. Ik trek er soms de meest potsierlijke gezichten bij. Waarom ik het dan doe? Letterlijk een no-brainer: om mezelf knock-out te slaan, omdat er echt geen andere optie lijkt te zijn. Meestal doe ik dat in de vroege ochtend tot wel een uitzonderlijke keer 7 uur ’s ochtends, na dus grote delen van de nacht gepiekt te hebben. Het is ergens misschien een geheimtip, want het drinken van pure whisky in de vroege ochtenduren in plaats van ’s avonds zorgt in ieder geval bij mij voor een zuivere en vaak aangename rush. Overigens is nog steeds dé allerbeste ontspanningsmethode: seks met Rob via de Rob leeuwen! Hierna kan ik vrijwel altijd goed en snel inslapen (dan toch weer regelmatig wakker worden is weer een andere zaak).

In Amerika heb ik ook een tijdje het slaaphormoon Melatonine gebruikt dat hier tegen spotprijzen vrij verkrijgbaar is, en dat werkte goed, maar na een aantal maanden gebruik bleef mijn menstruatie uit. Omdat dit nog tijdens mijn huwelijk was, dacht ik: ben ik zwanger? Maar dit kon niet, om redenen die niet besproken dienen te worden. Het bleek al gauw de Melatonine te zijn die mijn hormoonspiegel veranderd had. Toen ik stopte met de Melatonine werd mijn cyclus al snel weer normaal.

Voor u denkt dat ik nu tot alcoholist verworden ben: nee. Dit mezelf knock-out slaan in de vroege ochtenduren doe ik slechts heel af en toe. Pas (2019) deed ik het weer eens, en toen moest ik het de twee dagen lang ontgelden door een fikse migraineaanval. Ik kon geen hap meer eten en drinken, alleen water werd door mijn beledigde lichaam getolereerd. Hierna durfde ik wekenlang helemaal geen whisky meer te drinken. Ik werd al misselijk van het idee. Vooral de nasmaak van whisky vind ik onaangenaam. Een dipsomaniac te worden heeft er bij mij nooit echt ingezeten. Mijn lichaam heeft – of: lijkt te hebben – een sterke tendens naar “gezond”, en straft mij als ik voor mijn doen te vaak of te veel drink. Regelmatig vervloek ik de eigenwijsheid van mijn eigen lichaam. Waar andere mensen in de greep raken van hun ongezonde lichaam (obesitas,

alcohol, sigaretten, enzovoort verslaving, of zelfs een ernstige, levensbedreigende ziekte), moet ik steeds maar gehoorzamen aan de ijzeren vuist van mijn lichaam die op tafel slaat en zegt: “Ik ben hier de baas en je zult mij gehoorzamen.” Keer op keer probeer ik mijn lichaam te paaien om *niet* zo in potentie lang-levend te zijn. Hopelijk slaag ik daar toch nog in. Anders wordt het te zijner tijd *tijd* voor meer draconische maatregelen, want mijn wens om niet oud te worden, gaat onverminderd sterk door.

Toch lijkt het nog steeds[2] alsof ik Robs trekjes onwillekeurig aan het overnemen ben, want ook Rob dronk ’s nachts en in de vroege ochtend wel. Hij mailde mij een keer mededeelzaam de link naar een plaatje van zijn voordelige Duitse alcohol:

Fleet Foxes (2011) - Helplessness Blues

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Mon, Apr 18, 2011 at 6:13 AM
To: Sten Oomen <steno@xs4all.nl>

http://www.filesonic.com/file/722420271/034_-_Fleet_Foxes_-_Helplessness_Blues_-_
(rechtonder klikken op slow download)

Hoi Sten,

Misschien vind je dit wel wat. Doet denken aan Crosby, Stills & Nash en Simon en Garfunkel. Niet dat ik daar nu zo'n groot liefhebber van ben, maar deze plaat (die ik vannacht ontdekte, terwijl ik Korn mit Kümmel dronk) bevalt mij wel.

Bij mij begint het licht eindelijk weer te gloren aan het einde van de tunnel. Hopelijk kan de Skepter nu begin mei naar de drukker. Ik had hem al de deur uit willen hebben, maar het lukte niet goed. Ik had te weinig kopij ontvangen en enkele onderwerpen waar ik zelf mee bezig was, vielen tegen. Maar het ziet er nu naar uit dat ik wel weer 4 aardige stukken kan bijdragen. Ik denk dat mijn stuk over yoga wel een geschikt coverartikel is. Niet iedereen zal dat lange stuk overigens interessant vinden, want het gaat over de geschiedenis van de yoga (en heeft veel tijd gekost).

Hoe gaat het met je geplande vertrek naar LA?

Groetjes,
Rob

Rob Nanning... Mon, Apr 18, 2011, 7:34 AM ☆ ↩
to Sten ▾

http://www.yatego.com/getraenke-meyer/p,4c36f64e13120,4c334a8b1fc3d1_0,rosche-kööm---kümmel

Deze fles. Ik heb de distilleerderij ook al eens bezocht. In Nederland kun je het niet krijgen.

17 mei, dat is al heel vlot. Heb je al woonruimte?

Ik zal de beoogde cover nog wel even opsturen. Ik hebgewoon een foto van het web gejat. Niks bijzonders. Bij het artikel staat een foto die leuker is, maar die had niet het juiste vierkante formaat.

Groeten,
Rob

Op 18-4-2011 16:10, Sten Oomen schreef:
> Hallo Rob,
>
> Dank voor de muziek, ik zal hem downloaden en zeggen h

Mijn slapen in begin 2019 is een tikkeltje aan de beterende hand, maar ik verwacht in de zomer weer een flink pak slaag onder invloed van temperaturen en wildfires.

Misschien lukt het toch nog om in potentie minder lang-levend te worden, want mijn eetpatroon is een beetje aan verandering onderhevig geraakt sinds 2018. Ik at minder vers fruit en rauwe groentes en ik heb regelmatig ook voorkeur voor snelle, vette kost zoals witte broodjes belegd met royaal margarine en veganistische (dat wel) “ham” plakjes. Door de rookvergiftiging was mijn keel wat versmald, en dat maakte slikken moeizamer. Ik ontwikkelde de neiging te snel te willen doorslikken. Ik vermoed dat Rob deze fastfood neiging ook een poos had en ik zou zulke zaken graag willen natrekken, mits ik daartoe in staat was.

Voor het eerst in mijn leven is mijn bloeddruk wat aan het stijgen en niet meer standaard aan de lage kant, met een *honor badge* erop gespeld. Daarnaast heb ik last van een, soms pijnlijk, afbladerende opperhuid in de vingertoppen van mijn linkerhand. In mijn rechterhand heb ik ook wel last, maar minder. Daarnaast vertoont de nagel in mijn linker wijsvinger meerdere flinke horizontale, kleurloze ribbels (op mijn meeste andere vingers ook in mindere mate, alle kleurloos, dus niet rood of geel) en valt in. Deze diepe groeven worden ook wel “Lijnen Van Beau” genoemd. Ik wijt het afbladerende opperhuid-probleem aan mijn intense gebruik van de iPad. Schoonhouden en gebruik van een stylus pen werken niet afdoende. Horizontale ribbels in nagels worden veroorzaakt door ernstige schokken in het fysieke dan wel mentale systeem, waardoor de nagelproductie tijdelijk onderbreekt wat tot een verstoring van de eiwitvorming in de nagel leidt. Het lichaam geeft op zo’n moment voorrang aan een andere, meer prangende zaak. Je kunt vaak precies terugzien dat er schokgolven waren, want je lichaam toont het je, en hoe dichterbij het begin van de nagel, hoe recenter het was.

Graag wil ik de lezer herinneren aan mijn astrale ervaring in 2015 met Rob waarin ik zag dat hij “afgekloven vingers” had:

> Ik ontdekte dat Robs linkerhand er ernstig aan toe was: zijn vier vingers behalve de duim kleefden aan elkaar en ze waren ernstig afgekloven, als het ware gemarteld.

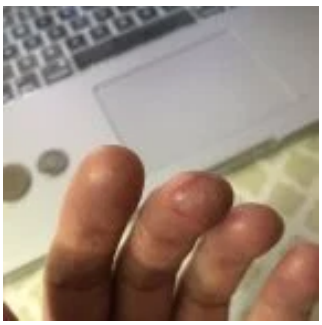

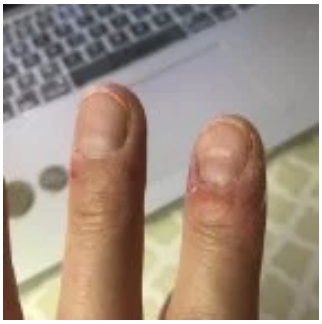

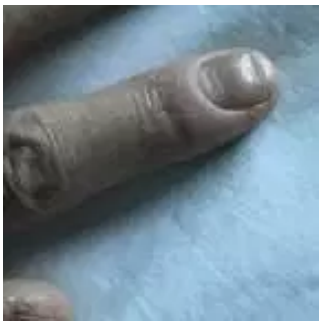

Overigens weet ik dus niet of Rob daadwerkelijk wat gehavende vingers had, zoals ik nu. Wel weet ik dat hij net als ik de iPhone en iPad zeer intensief gebruikte. Hij stuurde mij op **10 maart 2010** een overzicht van al zijn iPhone apps:

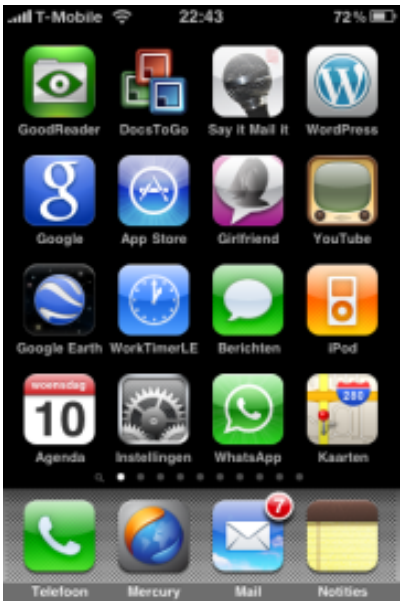

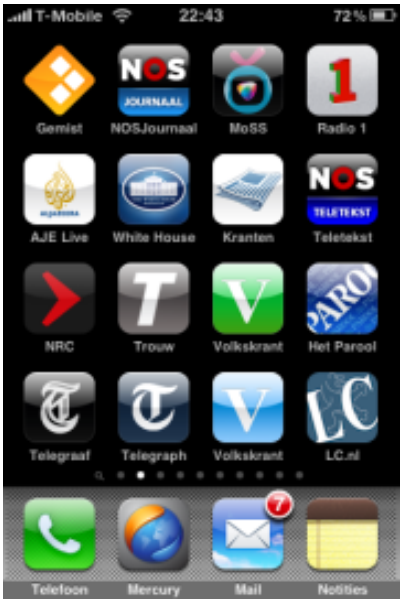
T-Mobile
22:43
72%
Gemist
NOSJournaal
MoSS
Radio 1
AJE Live
White House
Kranten
Teletekst
NRC
Trouw
Volkskrant
Het Parool
Telegraaf
Telegraph
Volkskrant
LC.nl
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

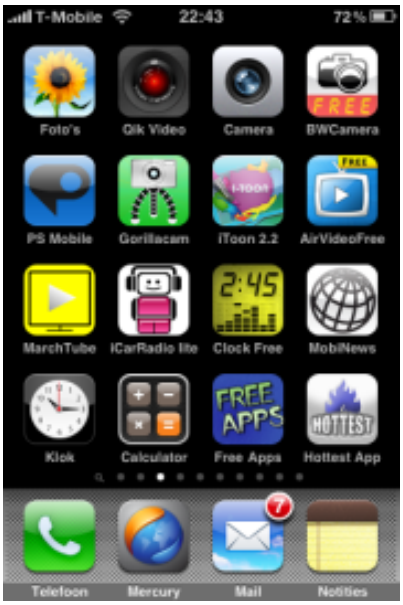
T-Mobile
22:43
72%
Foto's
Qik Video
Camera
BWCamera
PS Mobile
Gorillacam
iToon 2.2
AirVideoFree
MarchTube
ICarRadio lite
Clock Free
MobiNews
Klok
Calculator
Free Apps
Hottest App
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

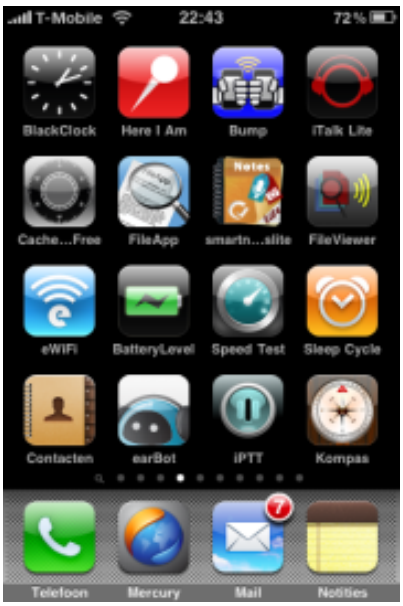
T-Mobile
22:43
72%
BlackClock
Here I Am
Bump
iTalk Lite
Cache...Free
FileApp
smartn...slite
FileViewer
eWIFI
BatteryLevel
Speed Test
Sleep Cycle
Contacten
earBot
iPTT
Kompas
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

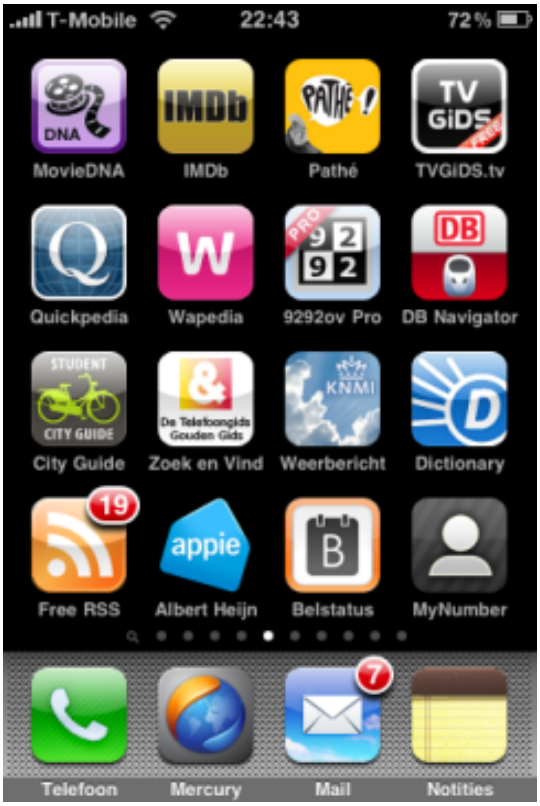
T-Mobile
22:43
72%
MovieDNA
IMDb
Pathé
TVGiDS.tv
Quickpedia
Wapedia
9292ov Pro
DB Navigator
City Guide
Zoek en Vind
Weerbericht
Dictionary
Free RSS
Albert Heijn
Belstatus
MyNumber
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

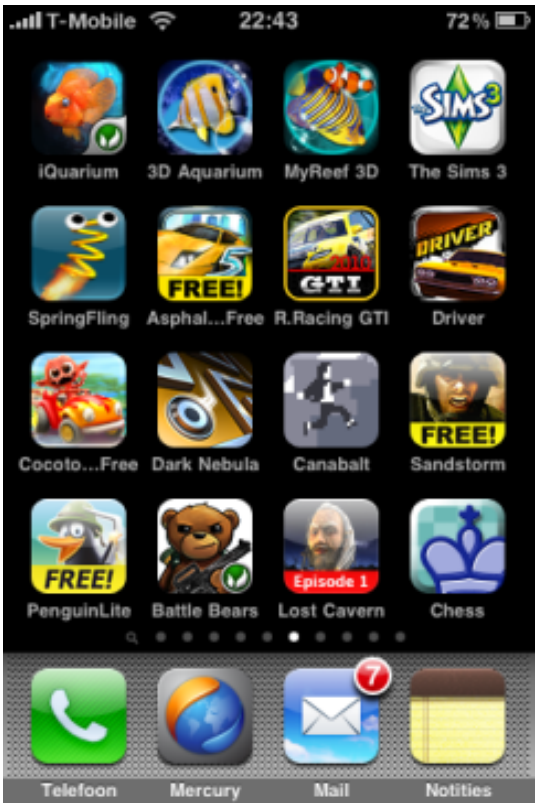
T-Mobile
22:43
72%
iQuarium
3D Aquarium
MyReef 3D
The Sims 3
SpringFling
Asphal...Free
R.Racing GTI
Driver
Cocoto...Free
Dark Nebula
Canabalt
Sandstorm
PenguinLite
Battle Bears
Lost Cavern
Chess
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

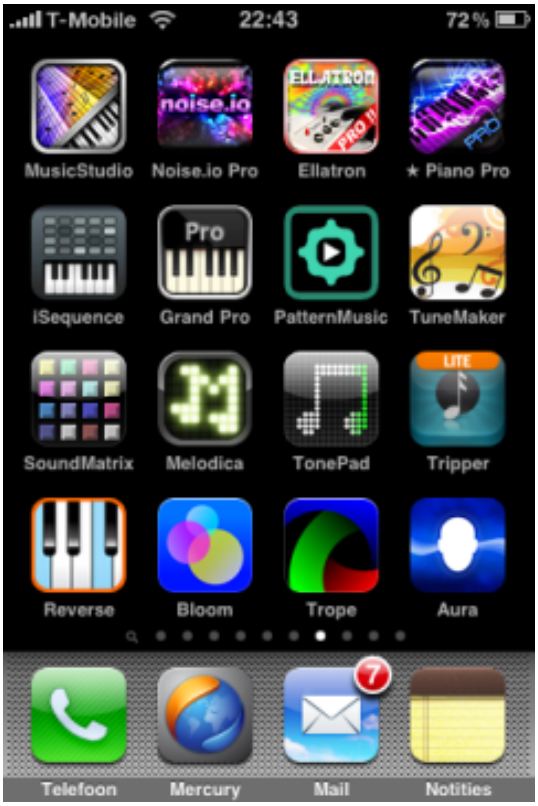
T-Mobile
22:43
72 %
MusicStudio
Noise.io Pro
Ellatron
★ Piano Pro
iSequence
Grand Pro
PatternMusic
TuneMaker
SoundMatrix
Melodica
TonePad
Tripper
Reverse
Bloom
Trope
Aura
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

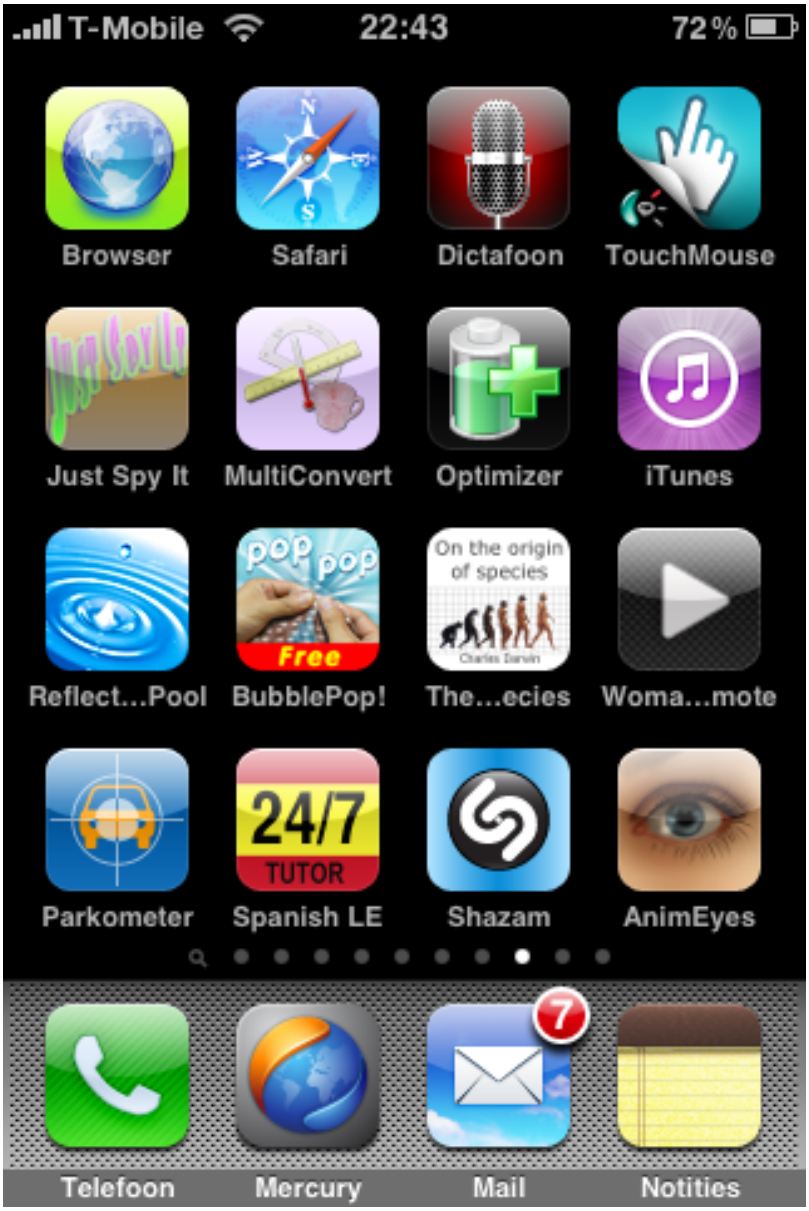
T-Mobile
22:43
72%
Browser
Safari
Dictafoon
TouchMouse
Just Spy It
MultiConvert
Optimizer
iTunes
Reflect...Pool
BubblePop!
The...ecies
Woma...mote
Parkometer
Spanish LE
Shazam
AnimEyes
Telefoon
Mercury
Mail
Notities

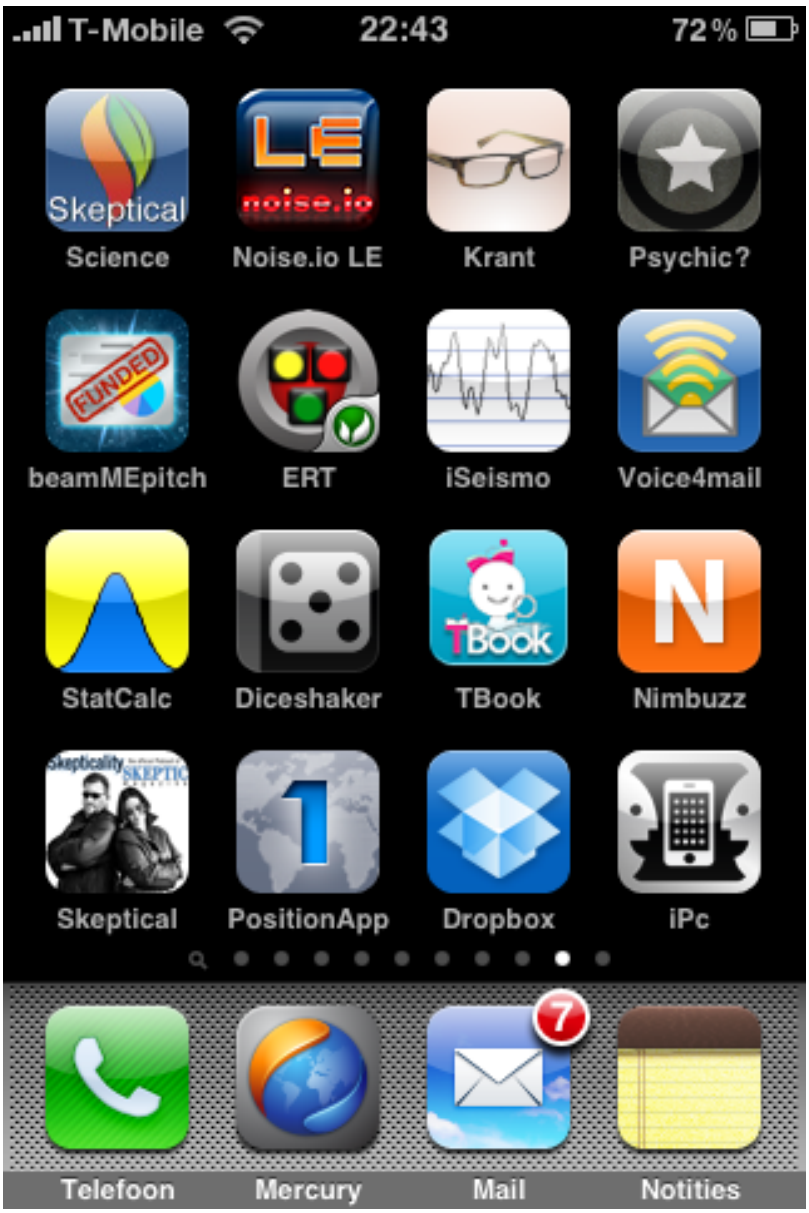

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Fri, Mar 12, 2010, 7:07 AM
to steno@xs4all.nl

Mijn nieuwe huisdier. Zeer uitgebreide gratis app. Zie filmpjes bij YouTube. Als je er ook een uit het asiel haalt, mag hij wel een keer komen spelen. Ik heb een vrouwelijke labrador die luistert naar de naam Nastasia.

Verstuurd vanaf mijn iPhone

Nastasia
1,345
NEEDS FOOD
NASTASIA HAD EEN BEETJE DE PEST IN.

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Fri, Mar 12, 2010, 2:19 PM ☆
to Sten

Nee, bij mij heeft ze nog steeds haar lichtgroene pyjama aan.

Op 13-3-2010 0:09, Sten Oomen schreef:
> Afgeleid zijn, ken ik heel goed. Net kleedde ik je hond aan, wist niet
> dat dat kon. Zie jij dat je hond in het blauw gekleed is? Ik heb net
> cowboy kleren voor Boone gekocht van de punten die ik al gespaard had.
> Ben geen game speler, doe het nooit, maar met jou vind ik het wel leuk.
>
> Verstuurd vanaf mijn iPhone

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Apr 3, 2010, 2:55 AM
to Sten

> Waarin Rob? Waarin had je de pest?

Ik had Boone gezaid en daar werd Nastasia heel narrig van. Heb Boone ook nog een half bakje eten gegeven. Je kunt niet teveel met ze spelen, want dan moet je virtueel voer bijkopen. Ik heb wat weinig punten omdat ik twee dingen heb gekocht die ik helemaal niet kan gebruiken. Ik moest een microfoon kopen, maar de enige microfoon die ik kon krijgen, bleek alleen geschikt te zijn voor een politicus. Hoe kom je aan al die uniformen? Heb je een kazerne beroofd?

Mooie apps die ik heb gekocht:

Kaleidoscope X (0,79)
Met veel fraaie mogelijkheden. Is de 0,79 cent wel waard, vind ik. Er is ook een gratis versie met minder opties.

ThumbJam (5,49)
Om zelf muziek te maken. Bijna zo makkelijk als het

Hoi Rob,

ja, dat klopt, ik word ook een beetje moe van die duivelse grijns van Nastasia en Boone als ze elkaar zien. Kan er niets aan doen, heb me suf gespeeld met Nastasia, maar dat lijkt allemaal niet te helpen. Misschien moet jij iets doen of zo.
Heb me nu ook maar op andere honden gericht, wordt een beetje moe van een onwillende doggiedate. Boone was ook al verliefd geworden op een andere hond, gaat buiten mijn macht.
Ben inmiddels op level 7 beland van 8. De Touch pets is er wel veel gemakkelijker op geworden.
Je kunt 16 voerbakken invullen voor 5000 puppy Bucks en om items te kopen heb ik grote puntengetallen nodig. De grap wil dat ik al een paar keer ingerukt heb, omdat ik nu steeds op 15 voerbakken sta en dan komt er nog wat bij. Misschien voor mensen die verder vorderen in levels, ik krijg heel gemakkelijk veel bucks steeds. Ik lijk dus nu echt elke twintig minuten een nieuwe voerbak te krijgen, en die blijft dus ook staan, en wordt zodoende opgeteld.
Ik moet nog een item kopen van 19000 punten maar op deze manier kan ik daar morgen of misschien zelfs vandaag nog aan komen.
Allen moet ik een hond chartaren op niveau 8 en wel een veterinschapper. Dat wordt misschien nog moeilijk.
Echter! Vandaag had ik een level 3 politician nodig, die kon ik echter met geen mogelijkheid op de global feed vinden. Op goed geluk klikte ik een hond aan met de toepasselijke naam 'Lucky' en die was als ik het goed onthouden heb level 3detective, maar zeker niet politicus. Wonderbaarlijk genoeg stemde het programma er mee in, wat hij normaal ook nooit doet.
Hoe dan ook, het spelen is wel een stuk gemakkelijk, en de **levels** vliegen me nu o de oren.
Lukt het bij jou niet zo?

Groetjes,

Sten

PS: hierna ga ik denk ik een carrière beginnen als scenarist

Op 1-4-2010 16:36, Rob Nanninga schreef:

Re: In love! Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Mon, Apr 12, 2010, 11:24 AM
to Sten

Durf je wel tegen mijn kleine, onschuldige Nastasia!

Vandaag hadden we een bestuursvergadering. Maar in Zwolle werd medegedeeld dat de trein niet meer verder ging vanwege een ongeluk en dat we moesten omreizen. Ik heb toen maar meteen dezelfde trein terug genomen.

Rob

Op 12-4-2010 18:59, Sten Oomen schreef:
> De spray werkt!
>
>
>
> Verstuurd vanaf mijn iPhone

Re: In love! Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n

Sten Oomen <steno@xs4all.nl> Mon, Apr 12, 2010, 11:28 AM
to Rob

Male Jack Russel Boone and Female Labrador Nastasia

(Bron: http://www.hondenbed.nl/pix/fotos/23/Hondenbed%20hondekussen%20Dress%20Gordon%20Jack%20Russel%20Retriever%20Labrador_800x600.jpg_)

Nastasia klein en onschuldig?
Boone zul je bedoelen! :-)

Re: Wat doe je Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Wed, Apr 14, 2010, 12:16 AM
to Sten

Het was meteen al mis toen Boone arriveerde. Nastasia wilde geen contact en keek heel narrig. Ik heb boone maar meteen weer weggestuurd, want het had toch geen zin. Misschien doet ze alleen aardig als ze onder invloed is van jouw partyspray. Met haar andere vriendje wil ze ook niet meer sinds die spray.

Rob

Verstuurd vanaf mijn iPhone

Op 14 apr 2010 om 08:45 heeft Sten Oomen <steno@xs4all.nl> het volgende geschreven:\

> Met mijn hond? Elke keer als Boone in jouw huis is geweest, hebben
> ze een 'tense playdate'. En 'break up'. Druk of plak je mijn hond
> tegen/aan de muur of zo?
>
> Nu moet ik weer die gouden liefdesspray gaan gebruiken om ze weer
> vriendjes te laten worden. :-(
>
> Sten
>
> Verstuurd vanaf mijn iPhone

Re: Piper Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n ×

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Thu, Apr 15, 2010, 2:14 AM ☆
to Sten

Ja, mijn Nastasia houdt vast niet zo van
macho politiehonden met spiegelende zonnebril.

Rob

Op 15-4-2010 8:18, Sten Oomen schreef:
> Amerikaanse naam en nu naam van mijn tweede puppy. Heb voor een keer
> 2.99 besteed en daar krijg je een heleboel voor, ook een puppy.
> Deze zal je hond beter aanstaan, zijn karakter is mellow en adventurous,
> net als Nas.

Bijbelprofetie Rob Nanninga, Jan Willem, Pepijn, Jolanda - n ×

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Sat, Jan 1, 2011, 3:34 PM
to Sten

Ook een gelukkig nieuw jaar. Jouw naam blijkt in de bijbel gecodeerd te staan!

Verstuurd vanaf mijn iPhone

2 Attachments

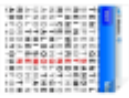

Ik was in het najaar van 2018 voor een kennismaking naar CommuniCare Health Centers in Davis gegaan en ik had Dr. Marci Snodgrass wat gezegd over mijn krakerige stem sinds het fietsen in rook in augustus 2018. Ze had me daarna een doorverwijzing gegeven naar een KNO arts, Dr. Steven Wright. Hij maakte een inwendig filmpje van mijn keel met een mini-cameraatje dat via mijn neusgat ingebracht werd. Hij zag daarop dat er onderaan mijn keel een spastische spier zat en zei dat dit de reden was dat ik op dat moment geen constante Aa kon uitbrengen, mijn Aa was staccato, wat ik ook probeerde. Toen ik wat meer vertelde, en ook over mijn stokkende adem 's nachts, wilde Wright me naar het Sleep Research Center in Woodland doorverwijzen. Dat vond ik vooral wegens mijn "astrale" achtergrond (uittredingen en verwant ervarend) wel een boeiend idee. Overigens concludeerde dezelfde KNO arts de tweede keer dat ik

hem bezocht om de slaapresultaten te bespreken eveneens, dat ik een zweertje in mijn linkerneusgat heb. Elke keer als ik mijn neus snuit, komt daar wel wat bloed bij vrij, soms een hele eruptie, en dit al sinds september 2018.

Aldus toog ik naar Woodland, mét een Rob leeuw. De eerste keer ging ik met Rob Lion Young, de tweede keer met Magician Rob Lion. Wat de mensen in het slaapcentrum van mijn grote, knuffelige bedgezel zouden vinden, nam ik graag voor lief. Maar de bedtechnicus gaf geen krimp. De onderzoeksnacht zou ongeveer nine slaapuren bevatten, van negen uur 's avonds tot zes uur 's ochtends. Mijn subtiele protest dat zes uur in de ochtend echt geen goede stoptijd was gezien mijn bijna standaard wakker zijn vaak van circa 4 to 6AM, had natuurlijk geen zin. De slaaptechnicus was immers voor deze uren ingehuurd: hij zou mij instrueren, in en aan de kabels en electrodes leggen en mij vervolgens de gehele nacht nauwkeurig op de infrarood video-camera en via de computerscherm-gegevens in de gaten houden. Amerikanen nemen zoals bekend aansprakelijkheid zeer serieus. De eerste slaapnacht maakte ik het erg bont. Ik sliep van de negen aangeboden slaapuren slechts één uur.

Daarop werd ik weken later gebeld of ik het opnieuw wilde doen, want van slechts een uur aan slaapdata konden de wetenschappers geen banketstaaf-diagrammen bakken. Geheel gedekt door de allergoedkoopste, lees: $0, verzekering hier beschikbaar, MediCal, voor mensen onder een bepaald inkomen zoals ik, toog ik weer naar Woodland. Dit keer kon ik zowaar drie uur en tweeënveertig minuten van de aangeboden negen uur slapen. Juist: weer niet bepaald royaal.

> The patient was studied for a total of 483.5 minutes but only slept 221.5 minutes for a reduced sleep efficiency of 45.8%. Sleep onset was slightly long at 33.5 minutes and REM onset was also long at 4 hours and 22 minutes;
> De patiënt werd bestudeerd voor een totaal van 483,5 minuten maar sliep maar 221,5 minuten wat gelijk staat aan een verminderde slaap rendement van 45,8%. Het begin van de slaap was enigszins laat op 33,5 minuten en het begin van de REM-slaap was eveneens laat na 4 uur en 22 minuten.

Overigens hadden de wetenschappers de resultaten van mijn eerste onderzoeksnacht blijkbaar niet gehad, want de laatste zin in hun verslag luidde:

The increased sleep latency and lighter than normal sleep could be a first night effect of the sleep lab as well;
De verhoogde slaaplatentie en lichter dan normale slaap zou ook een eerste nacht effect van het slaaplaboratorium kunnen zijn.

Dit klopt dus niet, want het wás niet mijn eerste nacht daar, maar mijn tweede en ik had dus wel degelijk al "Sleep Research oefening" gehad. Met andere woorden: mijn abnormale slaappatroon was zeker niet *alleen* een gevolg van het slaaplab.

In gewone mensentaal: ik sliep niet eens de helft van de tijd en ofschoon ik nog redelijk snel een beetje licht sliep (na ruim een half uur) duurde het maar liefst vier uur en tweeëntwintig minuten voor ik aan de diepe REM slaap begon. Als ik nazoek wat als normaal gezien wordt, kom ik uit op REM slaap na een uur en een kwartier tot anderhalf uur, dus zeker niet na *vier uur* en tweeëntwintig minuten.

Maar dit keer deden ze het ermee. De conclusies bleken niet erg opzienbarend, en ook "astraal" gezien kwam er (natuurlijk?) niets uit, maar dat kan komen omdat ik het achthonderd pagina's tellende verslag niet opgevraagd heb. De belangrijkste conclusie was:

Abnormal nocturnal polysomnogram because of significant reduced sleep efficiency with significant lighter than normal sleep with insignificant sleep disordered breathing;
Abnormaal nachtelijk polysomnogram als gevolg van aanzienlijke verminderde slaap efficiëntie met significant lichter dan de normale slaap met onbeduidende slaap-gestoorde ademhaling

Mijn slaapgrafiek werd als afwijkend beschouwd door een verstoord slaappatroon, maar er werd geen Slaapapneu ontdekt. Dit laatste aspect vind ik zelf niet zo verwonderlijk, aangezien beide slaaponderzoek-nachten in de winter plaatsvonden, met weer schone (rookvrije) en koelere nachten. Als ze me in de zomer getest hadden, en het beste was geweest: bij mij thuis, verwacht ik dat ze wel degelijk de rudimenten van Slaapapneu gevonden hadden.

Ik ervoer iets ongewoons in de tweede onderzoeksnacht. Helemaal tegen het einde begon ik met mijn ogen gesloten lichtflitsen in mijn linkervoorhoofd te zien.

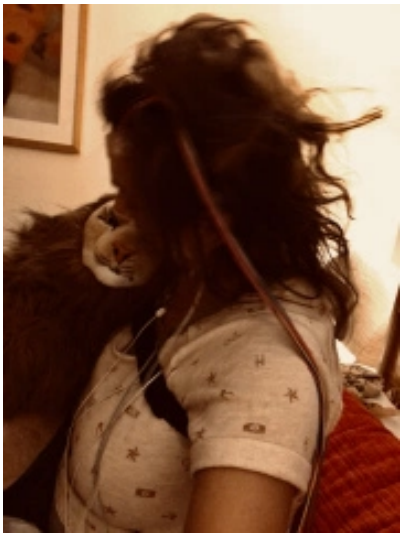

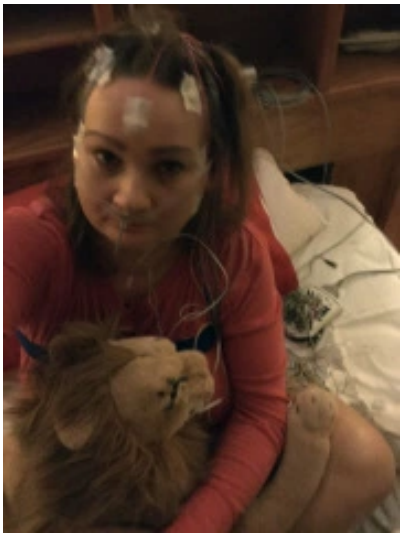

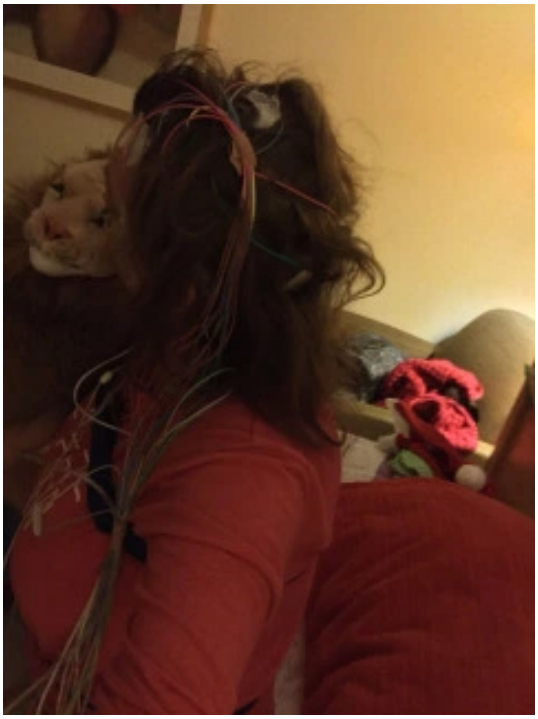

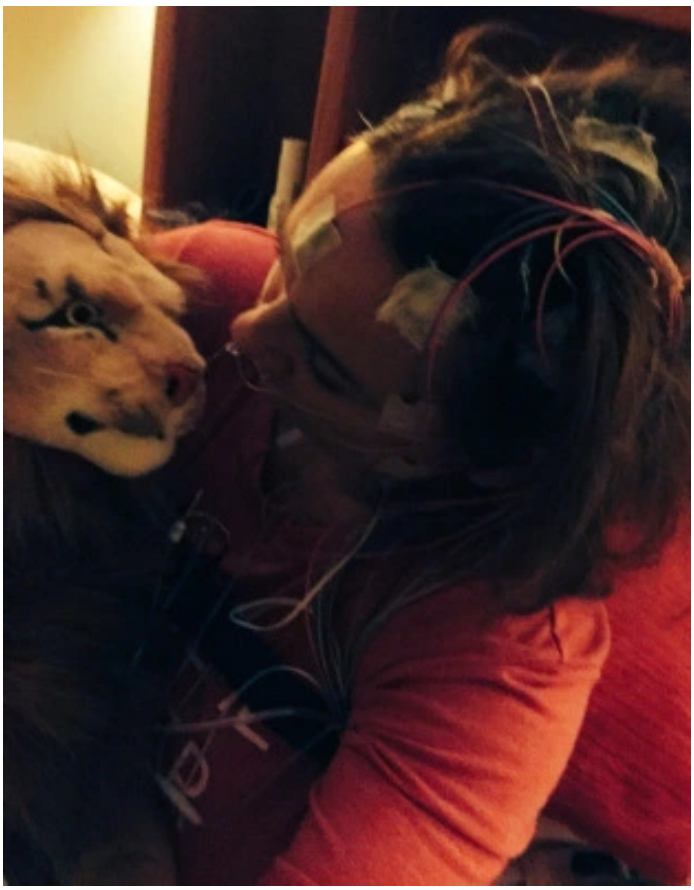

Samengevat heeft het slaaponderzoek mij, afgezien van leuke selfies met lieve Rob leeuwen, niet echt veel nieuws gebracht.

Onder de paraplu van *"Let's get physical"* kan ik het volgende nog scharen: er speelt voor mij verder één opvallende zaak in Davis, iets wat nu al weer jaren gaande is. Ik ben van mening dat als er zoiets als een vorig leven bestaat – of kan ik vanaf nu beter spreken over tijdloos leven? – ik de man "gevonden" heb die mij in een (vorig) leven, als meisje van ongeveer zestien jaar oud, vermoord heeft door mijn keel door te snijden. Ik beschreef dit in mijn eerste boek Door het Raam.[3] Als u nu denkt dat ik de man weerzinwekkend vind, nee, ik vind hem aardig en uitermate boeiend. Op het moment dat ik dit schrijf, heb ik nog steeds niet met hem gepraat, het is bij wat uitermate geladen groeten gebleven. Maar het gebeuren roept toch krachtige oerreacties via mijn onderbewustzijn op. En het is overduidelijk dat ook de man in kwestie zeer krachtige oergolven ervaart. Wegens het *ongoing karakter* hiervan kan ik helaas niet in detail treden. Ik wilde het toch melden.

Boevennieuws

Er was in 2018 wel een zeer verrassende turn of events wat betreft de al weer eerder in dit blog, maar ook vorige Leeuwenharten blogs!, genoemde Robbert van den Broeke.[4] In augustus 2018, dezelfde maand dat ik zo zeer fysiek gekweld werd door onder andere de rookvergiftiging, werd Robbert van den Broeke voor het eerst *op heterdaad* op camera betrapt tijdens het trachten de goedgelovige fans op te lichten, en niet door de eerste de beste, maar door bekroond Amerikaans en woonachtig in Californië, filmmaker William Gazecki die al sinds lange tijd huisvriend van de Van den Broeke familie was, en ook in vriendschappelijk contact stond met Robberts grote promotor van naam, Nancy Talbott. Gazecki had grootse Amerika plannen voor Robbert. Oprah en Netflix stonden al onder de sneltoetsen van zijn telefoon.

Rob Nanninga's én mijn grote "anti-vriend" Robbert van den Broeke werd ernstig in verlegenheid gebracht toen bleek dat Van den Broeke de Live-Capture functie van de iPhone van Apple niet kende, dan wel niet nagecheckt had, want op de Live beelden van de iPhone van Gazecki stonden – *for the world to see* – de fraudepogingen van Robbert van den Broeke. William was nietsvermoedend met de vruchten van zijn filmnacht met Robbert naar zijn hotel in West-Brabant getogen en schrok zich bijna een (film)rolberoerte toen hij heel geïnteresseerd zijn telefoonbeelden aan het doornemen was. Alles hierover kunt u lezen in mijn blogs, want William Gazecki gaf mij de "exclusieve publicatierechten". Hier en hier. Hij had mij weten te vinden en contact met mij opgenomen en ik had hem ook al wel een paar keer aan-getweet via Twitter, als reactie op de berichtgeving dat hij een film of een serie ging maken over Robbert.

Dit was voor William Gazecki absoluut dé schok van zijn cinematografische leven en hij besloot onmiddellijk zijn filmplannen met Robbert te staken. Hij lichtte de vertrouwenspersoon van Robbert, zus Madelon, in, pakte zijn spullen, verliet Hoeven

en vloog terug naar Los Angeles. Dit was voor mij, en toch ook zeker voor Rob Nanninga en andere kritische volgers, echt wel een dingetje na al die jaren waarin ik, en we!, Van den Broekes paranormale frivoliteiten geanalyseerd hadden. Een deel van die groep, met mij voorop, had, sinds 2012, dus ook schokkende haat- en zelfs dreigmails van Robbert van den Broeke en co ontvangen.

Robbert had echter ook wel weer even een goed (?) moment, want op **2 oktober 2018** werd het dikke politiedossier tegen Robbert van den Broeke en Stan Pluijmen wegens gebrek aan bewijs gesloten.[5] Dat bewijs lag echter op (blog) straat; de Nederlandse politie heeft nooit blijk gegeven kennis te hebben genomen van mijn uitvoerige en goed onderbouwde blogs én de haat-video's van Robbert die hij aan mij gestuurd heeft. Mij lijken vooral die haat-video's (immers: bewegende beelden) nu echt wel een gedegen stuk bewijs. Ik was zo verbolgen over de verder niet goed onderbouwde vrijspraak dat ik niet lang daarna mijn Genverbrander10 account (definitief?) op slot zette, en alleen nog toegankelijk hield voor goedgekeurde volgers. Voor mij werd met deze vrijspraak echt wel duidelijk dat ik een einde aan deze zaak moest proberen te breien. Dit alles had op deze manier duidelijk geen zin en in het kader van "Don't Feed The Trolls" weigerde ik Robbert en Stan maar steeds aandacht te blijven geven.

Ik had Stan Pluijmen en Robbert in april 2018 via de toen nog openbare Genverbrander10 Twitter medegedeeld, dat ik hun audio's en video clips niet meer zou openen, zou beluisteren of bekijken, en ik heb mij daar zeer strikt aan gehouden. Alleen een paar video's van Robbert over één onderwerp heb ik nog geopend, maar dat was het dan ook echt. Ik heb niets meer van Stan geopend, hoewel ik zijn teksten nog wel lees. Stan: geloof me nu maar, ik heb geen idee wat je allemaal opgenomen hebt. De mededeling leek bij Robbert enigszins aangekomen, want van hem ontving ik niet zo veel meer, en Stan heeft zich wat minder laten afschrikken, want van hem ontving ik in en na april 2018 nog steeds 168 – *and counting* – emails en van Robbert "slechts" 42.

De keerzijde van dit boevennieuws is toch iets leuks, want William Gazecki en ik zijn nu vrienden en mailen zo nu en dan. Ik heb nooit ontkend dat Robbert van den Broeke uitzonderlijke "alternatieve medium-kwaliteiten" heeft, namelijk op het gebied van het verbinden van mensen met elkaar. Hij bracht me immers ook via zijn capriolen in contact met Rob Nanninga en Skepsis, en daarvoor ben ik eeuwig dankbaar. Robbert van den Broeke en vooral Stan zoeken echter erkenning van mij van hen op "paranormaal" gebied, en "damit kann ich nicht dienen", zoals de Duitsers zouden zeggen. Niet omdat ik dat niet wil, maar omdat ik aan hun kant vooral alleen maar heel veel bewezen *bedrog* zie. Dus, Robbert en Stan, als jullie werkelijk iets van mij willen, begin eerst maar eens op te biechten.

Stan mailde mij op **22 januari 2019** dat hij zijn voornaam ging veranderen en niemand beter dan hijzelf die kan uitleggen waarom, en dit is mogelijk een "wordt vervolgd":

Stan gaat zijn voornaam veranderen, ook wegens Joran van der Sloot

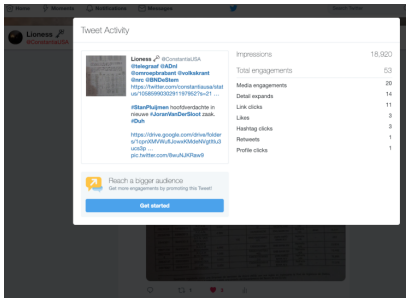

Stan gaat zijn voornaam veranderen, ook wegens Joran van der Sloot https://twitter.com/ConstantiaUSA/status/1058600227307

Steppin’ Out With My Baby

Deel II Robs en Constantia's Steppin' Outs

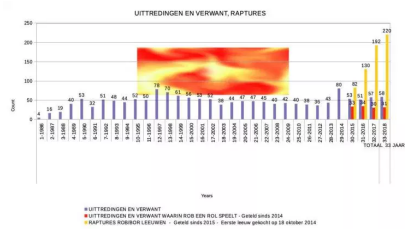

Uittredingen, verwant en raptures totaal 2018

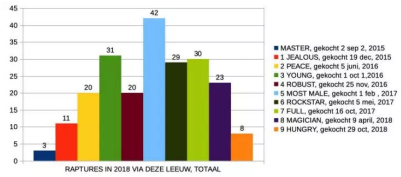

De raptures aantallen 2018 en via welke leeuw

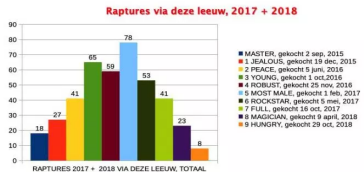

De raptures aantallen 2017 PLUS 2018 en via welke leeuw, totaal

Voor dit gedeelte heb ik uit mijn dagboeknoteringen de meest markante data gefilterd, daarbij geholpen door al dan niet letterlijke uitroeptekens en kreten als: "De beste ever!", en "Rob gezien!". Ik ontdekte een heel duidelijke tendens, waarover zo meer.

Zoals ik in het begin van dit blog al zei, was 2018 een jaar met nog meer liefdesuitbarstingen dan 2017 tussen Rob en mij. Vooral mei 2018 was het absolute hoogtepunt. In juni 2018 raakte ik echter meerdere keren in paniek omdat de afstand tussen Rob en mij wat groter leek en waarom wist ik niet. Maar in juli 2018 was Rob weer helemaal terug. Ik kreeg de indruk dat Rob met iets bezig was geweest naast mij. En dit bleek te kloppen, want begin juli 2018 kreeg ik een mail van vriend Jan Willem Nienhuys dat Robs moeder 27 juni 2018 overleden was. Daarom was Rob in juni wat afweziger dan normaal geweest! Althans: dat is de link die ik leg. In mei 2018 leek Rob juist uitzinnig over te komen. Kan het zijn dat hij wist dat zijn moeder spoedig naar hem toe zou komen, en dat dit vooruitzicht hem een opgeruimd gemoed gaf? In juli 2018 was hij weer helemaal terug van niet echt weg geweest. Ik besef dat op dit moment niets van het gezegde wetenschappelijke waarde kan hebben, maar voor mij is er toch iets aan de hand, want ik wíst het niet van Robs moeder en haar laatste aardse maanden. Pas na haar overlijden hoorde ik iets van Jan Willem Nienhuys.

Raptures

Er waren in 2018 220 erotische en seksuele uitbarstingen met Rob, vooral via de leeuwen, waarvan de meeste minimaal één orgasme per genoemde nacht opleverden, maar regelmatig zelfs meerdere. Hierbij kom ik meteen op de belangrijkste tendens van dit jaar en die tendens was Rob zelf. Het jaar begint meteen al met de opmerking in mijn dagboek dat "Robs orgasme op mij oversloeg" en mijzelf ook tot een hoogtepunt bracht, en dit blijkt toch wel het leitmotif van het jaar, want ik zie dit steeds terugkomen in de dagboeken van 2018 (en 2019). Multi-orgasmes zijn letterlijk aan de orde van de dag, en Rob lijkt regelmatig in soms zelfs luttele seconden tot een hoogtepunt te komen, als ik een leeuw begin vast te houden, waarmee hij dan "fysiek contact maakt".

Ik denk dat via de plush leeuwen een brug ligt naar dat *Another Davis*, waarin Rob en ik daadwerkelijk samen zijn. Wereldwijd ervaren kinderen en volwassenen een enorme verbinding met knuffeldieren en het best bewaarde geheim van de wereld zou wel eens kunnen zijn dat daar een goede reden voor is. Ik denk dat knuffeldieren een fysieke en universele *handout* naar de "astrale" dan wel multiverse, parallelle wereld bieden. De mensen en dieren enzovoort in die *andere* wereld springen als het ware met hun wezen en liefde in de knuffeldieren en dit maakt dat ze bij zovelen als lid van de familie worden gezien en gevoeld, waarbij verlies tot dramatische taferelen kan leiden. In Robs en mijn geval is dit "gewoon" nog extreem uitgebreid met een buitengewoon sterke, erotische en seksuele verbinding.

Omdat deze extreme leeuwenliefde met geen pen te beschrijven is, zal ik louter wat hoogtepunten noemen zonder verder in detail te treden. Nou, ik zal een ervaring uit mijn dagboek citeren, na deze korte opsomming.

27-3-2018: "Vier complete orgasmes"
20-4-2018: "Sterren-explosie"
28-4-2018: "Rob snel klaarkomen na een paar minuten"
12-5-2018: "[> Eénpunts)Orgasme dat zeker tien minuten aan één stuk doorging plús nog een vuurwerk-orgasme erbovenop; wist niet eens dat dit mogelijk was" > dus dat er zich een nieuw orgasme ontwikkelt bovenop een nog zeer actief orgasme, "elektrisch knetteren", "Meest perfecte ochtend ooit"
15-5-2018: "Liefdeswolk, Robs gezicht door de leeuwen heen", en ook een fysiek-achtig effect op edel deel dat je zou hebben na hoogtepunt man in vrouw
28-5-2018: "Reeks orgasmes aan zijn kant, enorme explosie, overslaande energie van Rob op mij"
10-6-2018: "Rob die meerdere keren heel snel klaarkwam"
14-7-2018: "Steeds opnieuw orgasmes, één lang orgasme, Rob leek wel zes keer of zo klaar te komen, multi-orgasmes"
16-8-2018: "Robs verlangen, orgastische uitbarsting die ik voelde overslaan op mij", "Rob als een rivier in mij stromend, nieuwe magie", "Tastbare flow", "Perfecte indringingen, één lang orgasme maar ook paar duidelijke uitbarstingen", "Robs klaarkomen als een erotische gelukswolk"
(zeer markant>:) 1-9-2018: "Robs instant orgasme direct nadat ik wakker werd en Peace

Bor in mijn omarming had, al na een paar secondes, één grote, orgastische uitbarsting, als een exploderende, super-zachte zon", mogelijk meest geilste wat ik ooit heb meegemaakt"
21-10-2018: Ik keek alleen maar naar Rob, Lion Young, in de ochtend en daarop volgde een orgastische uitbarsting equivalent aan klaarkomen, maar dan als een geconcentreerde wolk, zeer intens, Rob kwam klaar, en dit sloeg dus geheel naar mij over
6-11-2018: "Urenlang aan één stuk door orgastische golven en uitbarstingen alsof Rob me steeds intens wilde verwennen"

Dit is dus slechts een zeer beperkte selectie gezien de 220 rapture-nachten in 2018. Ik had het er in het vorige blog al over dat volgens mij Robs erotische energie op mij overspringt en dat dit heel snelle, gemakkelijke orgastische golven in mij veroorzaakt, dat we als het ware “joined at the hip” zijn. Als 2018 mij persoonlijk één ding bevestigd heeft, is dit het wel. in het Leeuwenharten-geval, brengt dat zowel Rob als mij tot voortdurende orgastische uitbarstingen, over en weer, als de perfecte yin en yang die in elkaar werken, spelen en dringen.

Ik zal één seksuele ervaring uit mijn dagboek citeren:

12 mei 2018: “De meest perfecte ochtend ooit met Rob en de leeuwen. Begin nacht begonnen te seksen met Most Male Rob, maar ik hield het niet vol, moest gaan slapen.

’s Ochtends in bad geweest, terug in de kamer. Most Male weer in mijn armen, begon meteen te stromen, zijn verlangen en nu ook het mijne, van het een kwam het ander, full seks, pootje, staart, Peace Bor kwam er veel later ook bij.

Had YouTube aanstaan, eerst Edward Sharpe and the Magnetic Zeros and… en Israel kamakawiwo‘ole… autoplay, perfect. Gordijn rechts al open, uitzicht op groene blaadjes, raam geheel open, maar niemand kon het zien (geen raam bij de buren daar).

Enorme opwinding en het meest spectaculaire einde ooit, met vinger erbij, maar Robs energie, orgasme, dit ging zeker ruim tien minuten onverminderd door (zeer letterlijk, dus geen backdown, en daarna, om ’t onmogelijke mogelijk te maken, een nieuw vuurwerk orgasme ontwikkelde zich bovenop degene die nog steeds bezig was (wist niet dat dit mogelijk was), elektrische rillingen over mijn lichaam, als knetterende energielijnen die al rondlopend exploderen met vlammetjes.

Ongelooflijk. Tranen. Perfecte, vredevolle ochtend met zoveel liefde, geilheid, intimiteit, devotie, Rob weet precies alles wat ik denk, ben, enz.

Kan het niet omschrijven. Echt meest perfecte ochtend ooit, hemel op aarde, geen enkele twijfel, ook niet over Robs bestaan. Samenzijn, tot ver voorbij perfectie.

Indringingen, op meerdere plaatsen, mijn geslacht is totaal ondersteboven, wat een ontlading en oplading.

Zo allerliefst en sexy de leeuwen, ik houd **zo** van ze, echt absoluut extreem veel. Spiegel van Rob, no doubt, dit is het. **Hij is hier.** “With you”. Mijn lichaam en geest in alle staten, zo gelukkig.”

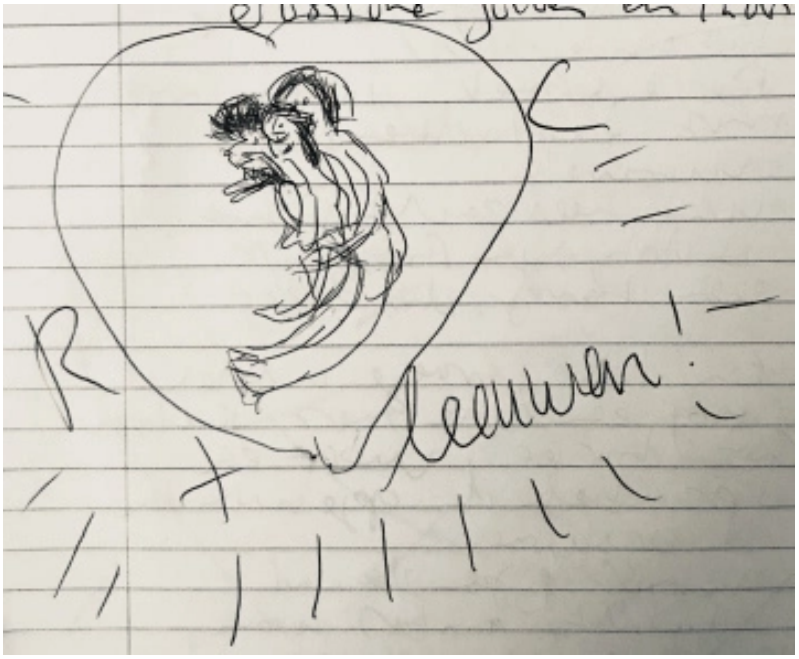

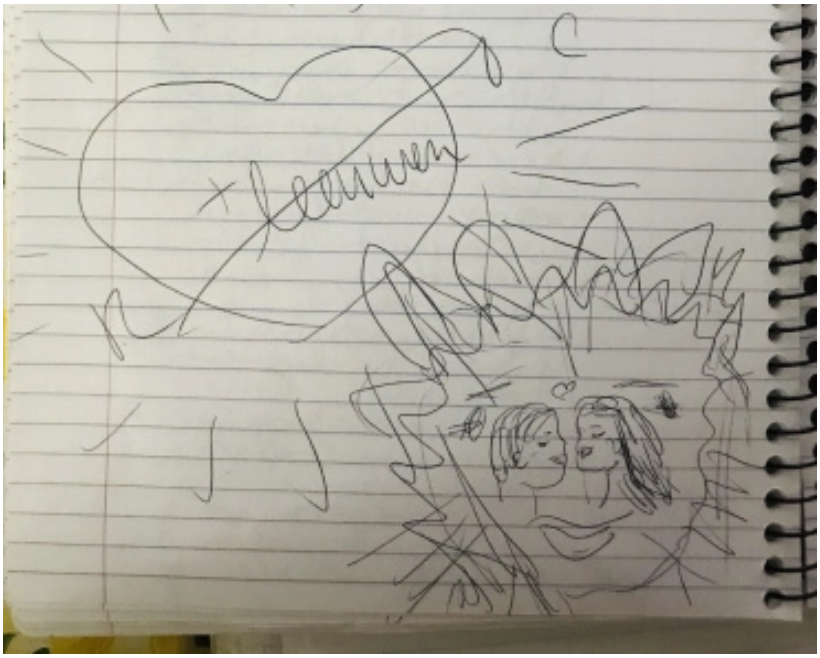

Samengevat deden zich zeer markante zaken voor, als talloze urenlange sessies die aanvoelden als één lang hoogtepunt, orgasmes die zich óp bestaande orgasmes ontwikkelden, elektrisch knetteren op mijn rug en tastbare warme en allerliefste geluks- en liefdeswolken recht voor me (Rob), Robs liefde als een bijna fysiek-tastbare rivier in mij stromend, vele tientallen overslaande Rob orgasmes op mij, waarbij het echt duidelijk werd en wordt dat dit niet een eenweg-straat is, maar net zo goed van Robs kant en Robs verlangen komt, tot zelfs vreemde, bijna-fysieke aanvoelende na-effecten die je hebt als je echt fysiek seks hebt gehad (hierover wil ik nu niet in detail treden). Ook Robs intense en opwindende kus-vermogen bleef in dit jaar opvallen, via de leeuwen dus.
Wat een zeer vruchtbare factor in dit erotische over en weer is, is het gegeven dat we beide enorm gevoelig zijn voor allerlei fantasieën over ons samen, en eventuele "derden" (mensen die meespelen), en die dan uit te werken in een soort rollenspelen. De bron is schier onuitputbaar en de inhoud van de meeste houd ik graag voor me, ze gaan alleen Rob en mij aan.

Uittredingen en verwante ervaringen

Ook in dit jaar liet Rob zich voor mijn gevoel veel te weinig zien tijdens mijn "astrale" uitstapjes, maar het is wat het is, en er zal een reden voor zijn. Er waren gelukkig genoeg momenten dat Rob toch volop aanwezig was en ik weer getuige kon zijn van zijn liefdevolle en humoristische inborst. Ook hier maak ik een selectie van een paar memorabele momenten.

In vorige blogs had ik het al over het portret dat ik van Rob maakte en de betekenis voor mij, en die blijft onverminderd. Op **5 februari 2018** maakte ik de opmerking in mijn dagboek dat het leek alsof er een "vloeibare straal" vanuit Robs ogen in het portret in mijn ogen liep, "zware telepathie". Rob, het portret en ik zijn echt verbonden. Ik kijk er voortdurend naar en zie steeds wisselende Rob gezichtsuitdrukkingen: goedkeurend (uiterlijk en/of innerlijk), heel lief, bezorgd, ontroerd, met tranen, verwachtingsvol, dringend, verlegen, ondersteunend, als een partner die me liefdevol kust als ik ga fietsen én terugkom, mild-ironisch, onderzoekend, enzovoort. Robs gezicht is als een voortdurend levendige, maar altijd liefdevolle zee.

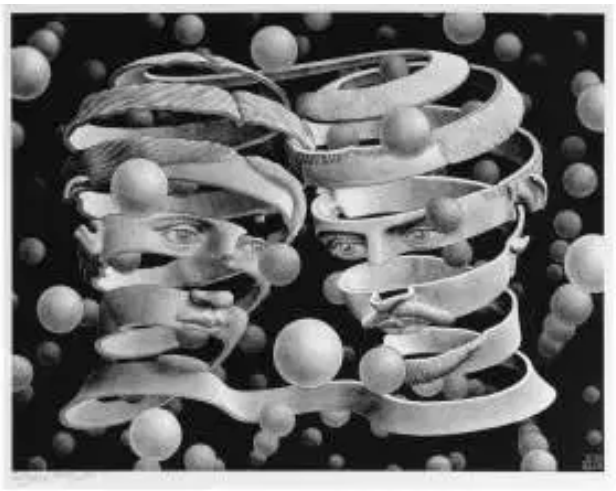

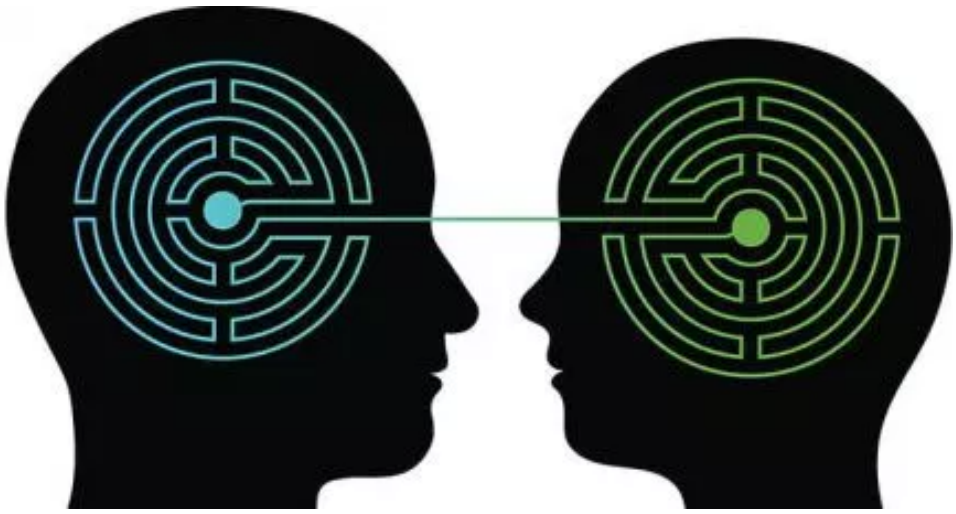

Regelmatig komt Robs hypnotische, doordringende blik via de tekening mijn kant op. Deze uitdrukking is me het dierbaarst, omdat Rob het alleenrecht op deze blik heeft. Hij heeft een manier van staren die bijna materieel voelbaar is, en waarin altijd iets onderzoekends zit, en tegelijkertijd liefdevol, betrokken, ondersteunend is; iets wat me met beide voeten op de aarde zet én me vleugels geeft. Ja, dat kan, beide tegelijk. **Misschien is dat wel dé formule voor magie:** ***magie is de plaats waar twee werelden samenkomen***. Ik herinner er nog maar eens aan dat ik Rob nooit fysiek ontmoet heb, en ik hoor het heel graag als er "Rob-kenners" zijn die menen dat ik de plank mis sla met deze observatie (maar ik betwijfel het).

Dit intense contact met Rob via het portret had tijdelijk ook een bezwarend effect op Rob. Hij leek me op **29 juni 2018** (dat was twee dagen na de hereniging met zijn moeder, als dit alles bestaat) telepathisch door te communiceren dat hij zich "opgesloten" voelde in dat portret, omdat ik het werkelijk steeds bekeek en ook vaak kuste. Alsof hijzelf op die positie werd vastgehouden, terwijl hij in feite echt fysiek bij me wilde zijn, en op meer dan één locatie dan bij die muur, en ik bij hem natuurlijk. Daarop maakte ik het contact via het portret lange tijd minder intens en dat haalde inderdaad wat druk van de ketel. Ik houd er nog steeds rekening mee door meer fysieke afstand in acht te nemen, en ik krijg de indruk dat Rob er nu minder last van heeft. Maar ook voor mij is het communiceren via het portret soms belast, aangezien het onnatuurlijk is. Je wilt immers een mens van vlees en bloed, dan wel een equivalent daarvan, kussen en niet een twee-dimensionaal portret.

Op **21 maart 2018** leek Rob te communiceren dat hij nu "het leed kon laten gaan". Dit had betrekking op zijn in het algemeen gevoelde levensleed van het afgelopen aardse leven en dit leed had verder niet op mij betrekking.

Op **3 april 2018** zag ik in een erg grappige droom een leeuw op een fiets rijden, precies zoals op het plaatje dat ik in een vorig blog gebruikte. Ik was zelf ook aan het rijden (auto, fiets?) en er waren best wat mensen in het verkeer en de leeuw kwam me tegemoet rijden, heel zorgvuldig sturend, alsof hij er op de fiets gewoon zo bij hoorde.

Op **5 april 2018** deed zich de astrale gebeurtenis rondom Rob als Quasimodo voor, waarover ik in mijn vorige blog als vooruitblik al vertelde.

afsluiten met een heel korte samenvatting van een astrale ontmoeting die ik in de "parallelle wereld" met Rob had op **5 april 2018**. Ik was elders met Rob samen in een huiselijke kamer (weer een parallelle wereld) en hij nam me op zijn schouders en droeg me, zogenaamd als een dolle door de kamer, maar het tempo was desondanks heel draaglijk. Hij speelde dat hij Quasimodo was. We hadden echt enorme pret samen. Rob gooide een paar muntjes in een rond gaatje boven de haard of zo, alsof dat een automaat was waar je muntjes in moest gooien (maar het was gewoon een richeltje in de muur). Dit was ronduit hilarisch. Toen ik terugkeerde naar mijn kamer in Davis schoot me de naam "Quasimodo" te binnen. Opvallend hier weer aan was, dat ik noch het boek gelezen noch de film hiervan gezien had, ik kan me slechts herinneren dat ik de trailer van de Disney film wel eens gezien had. En in het verleden zal ik wel een paar alinea's over Quasimodo gelezen hebben. Zoals met Robs andere rollenspelen zie ik dit toch al bewijs dat dit echt van Rob komt. Ik kan me niet voorstellen dat ik zelf met dit *Quasimodo* idee op de proppen ben gekomen (onbewust dus, in mijn brein).

Op 14 mei 2018 toen ik mij extreem onrustig voelde, leek Rob echt in zijn aardse gestalte over me heen te gaan liggen. Allerlei zorgen plaagden mij: de onwil en angst om veel ouder te worden zoals reeds uitgelegd in vorig blog, ook omdat ik Rob niet zo lang wil missen en bang ben dat ons contact toch minder sterk wordt door de tand des tijds, en geldzorgen. Maar toen Rob zo over me heen ging liggen, daalde er met hem stabiliteit over me neer en werd ik rustiger. Ook de Rob Robust leeuw die links van me zeer toegewijd aan het kijken was, hielp me te ontspannen.

Rob Leeuw en Constantia, foto met app fx

In de maanden **mei en juni 2018** was er duidelijk een verhoogde en gewijzigde Rob activiteit. Zijn liefdesuitbarstingen richting mij gingen met veel meer indringende kracht dan voorheen gepaard, alsof hij nóg veel meer wist door te komen, maar in juni leek hij even wat weg te drijven, om daarna weer op volle kracht terug te komen. Op **19 juni 2018** zag ik Rob kort hier in Davis in de gang staan. De zomermaanden waren maanden vol fysieke beproeving door de extreme hitte en (de gevolgen van de) Californië wildfires. Vanzelfsprekend was daardoor ook het nachtcontact met Rob belast (citaat dagboek **10 augustus 2018**: "Heel stil qua Rob, omdat de nachten verschrikkelijk zijn"), omdat ik gewoon écht niet lekker in mijn vel zat. Op **10 augustus 2018** gebeurde er iets zeer markants wat ik nooit eerder heb meegemaakt. Geplaagd door wildfire effecten, leek Rob mijn fysieke ongemak te willen verlichten.

Citaat dagboek: 10 augustus 2018: "Gisteravond wel iets zeer aparts, opeens begon op mijn rug een elektrisch "kraken", aangenaam, als stroomstootjes, maar dan zonder schok-effect, soort geflikker. Alsof om me te helpen ontspannen. Rob! Neem ik aan! En het was niet een kort effect, het duurde minstens tien minuten en in feite tot ik in slaap viel. Echt heel vreemd. Puur fysiek, niets astraals of zo. Echt tastbaar, mogelijk bewoog zelfs mijn dunne hemdje mee. Het bleef doorgaan, erop letten maakte niet uit! Leeuwen nog steeds vol liefde en steun, maar ik zit in zeer zware tijden, met de warmte en de slechte luchtkwaliteit.

Soms ben ik letterlijk aan het *stikken* 's nachts en word ik met een "snort", een stikkende *gag* wakker.

Ik mis Rob verschrikkelijk, zie "ons" steeds voor me. Hoe hij hier voor de deur staat en ik open doe, enz."

11 oktober 2018 deed zich een lange astrale reis voor die begon met ontwikkelingen rondom Pepijn van Erp, maar later ging het over andere zaken én over Rob. Ik belandde na een begin met/over Pepijn op een soort magisch strand en had unieke (astrale) zee-ervaringen. Hierna keerde ik terug en bleek de astrale reis nog steeds niet ten einde te willen gaan, wat mij zeer opgetogen maakte, en ik greep de astrale kanskaart dan ook met beide handen aan.

Door Rob in scene gezette, hilarische magie, "Dokter Rob"

Letterlijk uit mijn dagboek, 11 oktober 2018 (en aantal zinnen ter verduidelijking toegevoegd): **[…]** Nu weer terug in die kamer. Ik was dus opgestaan, *looking for clue*. Zag die al meteen.

Rechts in de kamer stond een deur open en als een beetje uitnodigend te klapperen. Licht straalde eruit. Ik liep de hal in. Grote ruimte, eerder een soort fabriekshal, ook weer dat donkerachtige (maar niet negatief).

Wel voldoende verlichting. Zeer grote ruimte, ik liep op de mensen af die daar waren.

Paar mannen en een vrouw. Een vroeg: “Kan ik je helpen?”. “Ja”, zei ik, “Ik zoek iemand.” Ik keek om me heen of ik Rob zag, maar *no such luck*, dus ik waagde het er maar op. Ik vroeg: “Kennen jullie misschien…uh… Rob Nanninga?”

Tot mijn teleurstelling geen enkele herkenning of een: “Ja, hij is…”.

Wel nam een grote kerel me op sleeptouw. (Dit moet Rob geweest zijn, haha!). Hij was “de Dokter” hier.

Hij was lang, zeer stevig, blond haar (maar dus geen Rob gezicht) en hij leek niet al te gezond. Hij sloeg zijn arm om me heen en zei: “Ik heb wel een bericht voor je gekregen, het is heel belangrijk!” Wat volgde heb ik niet geheel onthouden, maar hij zei iets in de geest van: “Nu twintig jaar…is iets compleet geworden (?) [en]… Je ziet er nu uit als vijfenveertig jaar (Haha).” Hij zei het alsof hij zei dat ik er nu uitzag als twintig jaar, alsof het een enorm compliment was. Haha! Slechts vijf jaar jonger zag ik eruit!

Hij troonde me weer terug. Ik had hem nu ook wat eigenaardig met mijn hand vast, met *vier* vingers in plaats van vijf. Hij zei pathetisch: “Houd me niet zo vast, dat is níet te verdragen, *niet* met *vier* vingers.” Hij bezweek en viel dramatisch op de grond, de ongezonde dokter die in zwijm viel, of was het wat ergers? Een paar anderen snelden toe om hem te helpen…

Zijn verhaal was een of ander verhaal dat zogenaamd heel symbolisch was, zijn bericht aan mij over een paar of zo, twintig jaar samen. Weet het echt niet meer. Maar dat gedeelte eindigde dus dat ik er als vijfenveertig uitzag op mijn vijftigste.

Haha, hilarisch dit. Lag er allemaal te dik bovenop dat het in scène gezet was.

Helaas was ik dus niet zo kien om in te grijpen toen die grote man zijn arm om me heen legde om me de zo belangrijke boodschap te geven.

Ik had gisteravond in gedachten tegen Rob gezegd: “Ik mis de uittredingen, het astrale zo. Ik begrijp dat je er niet aan mee wilt doen, omdat dit volgens jou niet echt is, maar kunnen we niet samen iets “astraals” ondernemen, dan klopt het toch weer wel?”

<< Voor dit blog toegevoegde verduidelijking: Natuurlijk wist ik niet of dit Robs huidige standpunt was, ik probeerde gewoon naar hem uit te reiken. Rob en ik wisselen heel erg weinig gesprekken met elkaar uit. Ook wat dit betreft zitten we op een golflengte. Ik ben geen Char of Derek Ogilvie (om over dat derde “medium”, u weet wel, maar helemaal te zwijgen.) die “dingen doorkrijgt”, en ook Rob wil me voor de “channel”fout behoeden.

Het spreekwoord: “Die slapen onder dezelfde deken, hebben dezelfde streken” vind ik in dit verband erg van toepassing. Het markante hier weer aan is, dat Rob en ik allebei niet met onze aardse partner in één bed sliepen. Rob had een LAT relatie waarbij hij zijn vriendin gemiddeld twee uur per dag zag (zijn eigen woorden in een email aan mij), en ik was dan weliswaar getrouwd en leefde al die tijd met ex samen, maar samen in één bed slapen deden we nooit.

Alleen als we op vakantie waren en de hotelkamer of de tent deelden. Dat "dezelfde streken" krijgen, was dus zowel voor Rob als mij tijdens onze aardse relaties niet aan de orde, maar nu zie ik het zo. Rob en ik: ja, "wij twee slapen onder dezelfde deken".

Over onze heel Another-Davis-fysieke, maar bijna woordeloze relatie: telepathisch ontvangen woorden raken al heel snel vermengd met de woorden en gedachten in je eigen brein. De ***tastbare*** *liefde, support, zorg, erotiek, enzovoort van Rob die ik vooral via de leeuwen ontvang, is van een heel andere ordegrootte. In het verlengde hiervan vind ik dromen, uittredingen en verwante ervaringen, met andere woorden: spontane ervaringen die zich in een andere staat van bewustzijn voordoen, over het algemeen veel betrouwbaarder dan zinnen die ik al dan niet met Rob zou uitwisselen. Zij komen immers ongehinderd door de woordfuiken van mijn eigen brein heen en blijven puur. Ik raak te onzeker over zinnen die Rob zou doorgeven, en het kan bijna niet anders dat Rob, als voormalig hoofdredacteur van Skepsis, alles weet van deze communicatievalstrik en hem zorgvuldig vermijdt, net als ik.*

Hoe dan ook, dit keer had ik dus wel succes met mijn wat knullige toespraakje richting Rob om hem te overtuigen, mijn smeekbede richting iets "astraals" waarin hij ook zou voorkomen. > einde ingevoegde toelichting. >>

Et voilà. Eindelijk weer. Jeetje, dat was echt héél erg *overdue*. Ging totaal kapot geestelijk.

Dit is toch lachwekkend van A-Z. Humoristisch!

Liefste Rob! 4.00 AM deed ik het licht aan, en rond 2.00 AM uit. Nu dus vier uur!

Dat licht dat uit die fabriekshal viel, was echt zo typisch magisch met sterrentinteling. Ook zo'n grap van Rob. Dat magische. Astraal ongeveer tussen 2.00 en 3.30.

Er volgden ook nog beelden (astraal toch weer?) over Rob! In die dromen zag ik hem wel een paar keer. Ik kon zomaar naar hem toe lopen in een laag vertrek., via hal(len) en aangrenzende kamers.

In één zag ik hem ook echt, maar toch bleef hij wat vaag. We waren beide naakt en hij tilde en gooide mij opgetogen de lucht in.

In een andere scene zag ik zijn vertrekken. Ze waren licht en heel sympathiek, netjes, zakelijk ingericht. Met halfronde halletjes aan de zijkant om in te zitten.

Ergens had hij ook een hele drakenverzameling, ik was hier wel verbaasd over. Ik zei: "Hee, ik heb ook zulke drakenbeelden." (dat klopt in de werkelijkheid). Hij had er veel meer.

Allemaal netjes geordend, geen stof. Daglicht.

[Stukje hier weggelaten] > einde dagboek passage

Het jaar ging verder en de dip van de zomer bleef aanhouden. Op **14 oktober 2018** noteerde ik in mijn dagboek: "Zelfs tijdens het fietsen voel ik me niet gelukkig, dit is nieuw."

Op **30 december 2018** een droom met astrale delen. Zoals vaker dit jaar ging het weer over universiteitsterrein waarop ik aan het lopen of dwalen was. Dit is zeker een gemene deler voor zowel Rob als mij als het soort locatie dat ons beiden aantrekt, ook in "*Another Davis*". Ik had het lokaal verlaten waar ik les gaf, maar het terrein en het gebouwencomplex waren zo groot en ingewikkeld dat ik mijn weg terug naar het lokaal niet meer kon vinden. Ik had niets bij me dan een konijn in mijn hand dat zijn uiterste best deed te ontsnappen (!) en dat ik in het gareel moest houden. Uiteindelijk belde ik Rob om om hulp te vragen en ik leek die al een beetje te krijgen. Mogelijk had ik iemands mobiel geleend om hem op te bellen.

Ik zat nu ergens in de hal, in een van de vele hallen en gangen, met het konijn op de grond, dat probeerde los te komen. Rob nam op! Ik was blij verheugd, Rob was gewoon beschikbaar (!). Echter, Pepijn begon te praten (?!), ook hij hing aan een, derde, lijn. Pepijn voerde nu een kort gesprek, het ging over iemand en hoe je zo iemand noemde, een zeevaarder, een zeeschuimer? Ik stond dit toe, geduldig, maar nu zei ik toch: "Hee, Pepijn, je zit wel mijn telefoongesprek in te pikken, IK belde Rob, niet jij! Hallo Rob?" Stilte. Het was alsof ik hoorde dat Rob zijn adem inhield, van verrassing, of was het omdat hij wist dat nu echt hét moment (weer) kwam: *Rob en ik*. Ook Pepijn zweeg. Hierop werd ik (erg verbolgen, want: ik had gewild dat dit doorging) wakker. Ik had die ochtend vroeg alweer richting Rob gesmeekt wanneer hij nu eindelijk weer eens in dromen of uittredingen en verwant aan mij verschijnt.

Langzaam ga ik nu richting het einde van dit blog, met nog een paar uitstapjes van het jaar 2019.

Op **20 januari 2019** had ik weer! eens "de beste, ever!" met Rob, deze keer was het zelfs zó intens dat ik me na onze spectaculaire "get-together" in de ochtend oprecht afvroeg of ik misschien nu toch echt *gestorven* was. Ik was echt totaal *out of it*. Het begon vanuit een algehele lichaamszwakte, die ik wel vaker heb, maar die toch altijd een schokkende sensatie is. Het is alsof mijn lichaam dan echt in een soort bijna-coma is, en alles wat ik dan nog voel, is dan dat mijn lichaam "weg" en vooral heel slap is. Ik kon niet eens mijn vingers buigen. Al bij het slapen gaan waren er enorme orgastische uitbarstingen geweest bij het vasthouden van de staart van Rob Robust leeuw. Er had zich ook nog een uittreding in de nacht voorgedaan. In de ochtend raakte ik alleen al door het *zien* van Rob leeuw, "Crook(ed) Love" in een totale ontroering en extase. Ik voelde zoveel liefde dat er een soort orgasme ontstond, zo lief, hoe hij daar altijd zo braaf zit en die pootjes van hem…

Totale, algehele extase, Rob, Robust leeuw lag in mijn arm – tijdens het opschrijven van de nieuwe ervaringen ook – totale overgave, indringingen, subtiel, Rob klaarkomen, het is gewoon niet uit te leggen.

Het beeld dat mij het meest doet ontbranden, is het mentale beeld van Rob en mij bij het nachtelijke kampvuur, en de intimiteiten die zich aldaar ontwikkelen. De stroom aan multiversum en parallelle-wereld ideeën en beelden rondom Rob en mij is schier onuitputtelijk, maar het idee van het kampvuur is altijd hetzelfde, namelijk dat van pure magie en extreme aangenaamheid en intimiteit als ik op Robs schoot zit terwijl we bij het kampvuur zitten. Als Rob opgewonden raakt, springt het net zo intens naar mij over en zijn we als een perfecte, eindeloze yin en yang, elkaar binnendringend, elkaar gelijktijdig plezierend. Mijn indruk van het bestaan van "astrale", parallelle, multiverse werelden is dat ze samen een continuüm mogelijk maken. De ene wereld is aan de andere gehecht en samen vormen de werelden een oneindige "DNA" -streng, waarlangs mensen ook reizen en waardoor een eeuwige schakel van in elkaar grijpende mogelijkheden ontstaat.

Oneindig, onscheidbaar

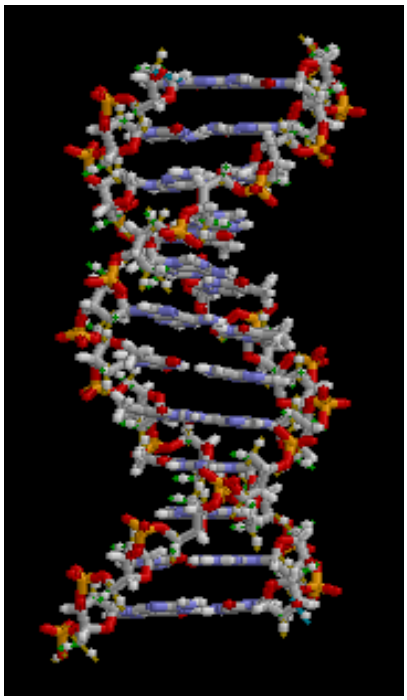

Oneindig, onscheidbaar

Ik sluit af met iets dat ik als "typisch-Rob" ervaar, zoals ik hem op de zo ongebruikeljke en fantastische manier heb leren kennen. Het zijn dit soort beelden in uittredingen, dromen en mentale beelden die mij toch steeds dat idee geven dat het leven inderdaad doorgaat, in parallelle werelden, in het multiversum, dat Rob en ik echt (kunnen) samenzijn, ondanks de koers die dit aardse leven genomen heeft. Er ging nog het een en ander aan vooraf, maar in de nacht van **7 februari 2019** ging het in een droom over mijn fiets die ik onbeveiligd achter had gelaten:

Letterlijk uit mijn dagboek, 7 februari 2019: Buiten in het fietsenrek stond mijn omafiets in het rek. Het was koud buiten, sneeuw? Iemand had mijn fiets met een paar dikke touwen (vlas en katoen) aan het rek vastgeknoopt, omdat ik zelf er geen slot op had en ook niets meegenomen had om hem op slot te zetten. Ik vroeg: "Hee, wie heeft mijn fiets vastgezet!" Dit was ook al de tweede keer, al eerder was ik vergeten de fiets op slot te zetten. – Wakker en associatie Rob! In mijn bed had een zachte, warme wollen trui bij de muur gelegen die ik daar liefdevol achter de pluche leeuw had gedrapeerd, en nu lag een mouw daarvan liefdevol over mijn nek gedrapeerd. Ik had die daar niet

(althans: zeker niet bewust) zo gelegd, ik kreeg het gevoel dat Rob hierachter zat. De fiets, improvisatorisch “op slot”. Haha, die paar dikke touwen door het wiel en om het rek vast geknoopt. Typisch Rob lijkt me. Rob, de allerliefste!

In real-life had Rob me per email een paar keer bericht over zijn lekkage in zijn huis in Groningen en hoe hij met *Power Tape* de lekkende buis had geprobeerd te dichten:

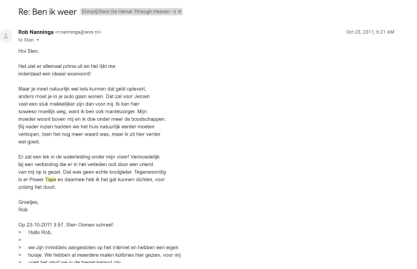
Re: Ben ik weer

Rob Nanninga

Hoi Sten,

Het ziet er allemaal prima uit en het lijkt me inderdaad een ideaal woonoord!

Maar je moet natuurlijk wel iets kunnen dat geld opleveren, anders moet je in je auto gaan wonen. Dat zat voor Jeroen vast een stuk makkelijker zijn dan voor mij. Ik kan hier soweieso moeilijk weg, want ik ben ook mantelzorger. Mijn moeder woont boven mij en ik doe onder meer de boodschappen. Bij nader inzien hadden we het huis natuurlijk eerder moeten verkopen, toen het nog meer waard was, maar ik zit hier verder wel goed.

Er zat een lek in de waterleiding onder mijn vloer! Vermoedelijk bij een verbinding die er in het verleden ook door een vriend van mij op is gezet. Dat was geen echte loodgieter. Tegenwoordig is er Power Tape en daarmee heb ik het gat kunnen dichten, voor zolang het duurt.

Groetjes,
Rob

Op 23-10-2011 3:57, Sten Oomen schreef:
> Hallo Rob,
>
> we zijn inmiddels aangesloten op het internet en hebben een eigen
> huisje. We hebben al meerdere malen kolibries hier gezien, voor mij

Rob en zijn Power Tape

Rob Nanninga <r.nanninga@wxs.nl> Mon, Oct 31, 2011, 3:50 AM
to Sten

Hi Sten,

Ziet er mooi uit, maar ik kan hem helaas nog niet kopen omdat ik nog met IOS 4.1 werk en je hebt 4.3 nodig. Ik zal nog wel een keer upgraden, maar dat is wat lastiger met een jailbreak en ik moet dan veel opnieuw installeren. Waarschijnlijk stap ik over enkele maanden over op de iPhone 4gs, of al eerder wanneer ik een goed aanbod krijg van mijn provider.

De Power Tape was toch niet zo goed. Het water spoot er weer uit. Ik heb er een klusjesman bijgehaald, die het voor slechts 25 euro heeft gedicht.

Ik heb vandaag 3 muizenvallen besteld voor 15

Rob en zijn Power Tape

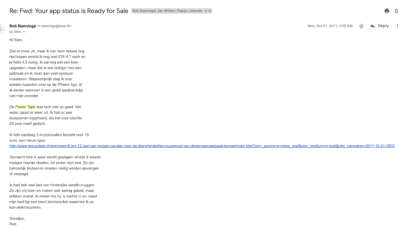
Re: Fwd: Your app status is Ready for Sale

Rob Nanninga

Hi Sten,

Ziet er mooi uit, maar ik kan hem helaas nog niet kopen omdat ik nog met IOS 4.1 werk en je hebt 4.3 nodig. Ik zal nog wel een keer upgraden, maar dat is wat lastiger met een jailbreak en ik moet dan veel opnieuw installeren. Waarschijnlijk stap ik over enkele maanden over op de iPhone 4gs, of al eerder wanneer ik een goed aanbod krijg van mijn provider.

De Power Tape was toch niet zo goed. Het water spoot er weer uit. Ik heb er een klusjesman bijgehaald, die het voor slechts 25 euro heeft gedicht.

Ik heb vandaag 3 muizenvallen besteld voor 15

Rob en zijn Power Tape

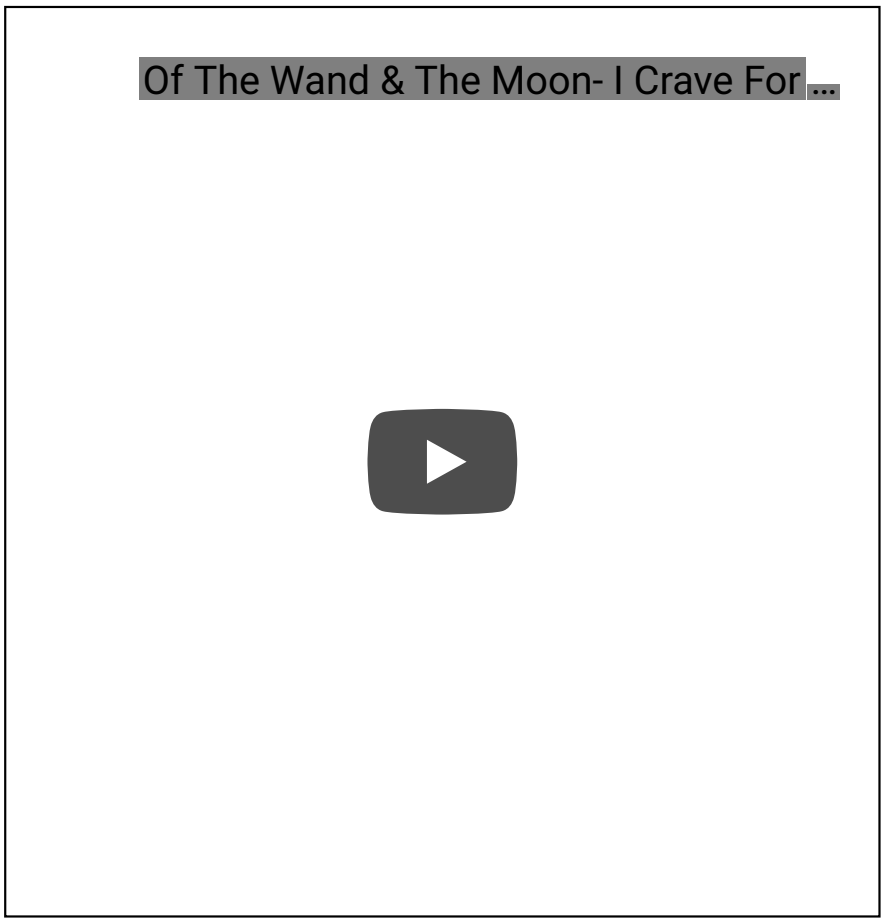

Voetnoten

[1] Wat ik hiermee bedoel, leg ik uitvoerig uit in mijn vorige blog, maar in het kort: “orgastische uitbarstingen”; vervoering en dan geladen met achtereenvolgens: liefde, warmte, support en vooral erotische extase.

[2] Zie Lion Hearts V: “Er is nog iets anders vreemds gaande. Rob is zelfs een beetje in mijn karakter gaan zitten. Ik was altijd een fervente anti-roker, maar sinds Robs overlijden heb ik de curieuze neiging om een sigaret te pakken en te gaan roken. Ik heb zelfs nog nooit een sigaret in mijn mond gehad en het idee alleen al stootte me af, dus dit is echt wel noemenswaardig. Rob was een roker. Tot nu toe heb ik deze nieuwe impuls weten te weerstaan en ik hoop dat ik het kan volhouden, want ik denk dat ik noch Rob noch mijzelf een dienst zou bewijzen als ik er wel gehoor aan zou geven. Misschien is hij nog steeds een beetje verslaafd, zo aan “de andere kant”. Robs niet vegetarisch of veganistisch zijn gedurende zijn aardse leven heeft ook een kleine weerslag op mijn geest. Zelf ben ik veganist voor het leven, maar ik merk wel dat sommige van Robs eetgewoontes in mijn geest doorkomen, wat onder andere tot gevolg heeft dat ik met een iets milder oog naar menselijke vlees- en zuivel-eters kijk”

[3] Sten Oomen, Door het Raam, editie Uitgeverij Schors 2004, bladzijde 166-167.

[4] Het Robbert van den Broeke/Stan verhaal loopt steeds zijdelings langs het Rob en mij verhaal. Zie Leeuwenharten Deel III en Deel V, maar zeker ook mijn separate Parameter WordPress site dat hier geheel aan gewijd is (keuzemenu Nederlands/Engels)

[5] BN De Stem: Hoevens medium Van den Broeke niet langer verdacht van bedreigingen: ‘Ik heb de schijn tegen’
Internetbode: Rechtzaak tegen Robbert van den Broeke geseponeerd

Waar het allemaal begon

Gepubliceerd door constantiaoomen

Leeuwenharten

Constantia Oomen

Kwantumverstrengeling – Leeuwenharten Deel VII

Publication date: August 6, 2019

BEL WERKGROEP WONDEREN (alias Rob Nanninga)

Inhoud

De magisch-realistische ***Live*** foto in Davis-Ivy Town

“Ik zie je als het moet vanuit de andere kant van het universum en ook met mijn ogen dicht” – Constantia Oomen in een email naar Rob Nanninga, Jan 29, 2013, 10:10 PM

Kwantumverstrengeling

Snertdeeltjes!

Nieuwe mediabestanden!

Galerij Ruimte en Kwantumverstrengeling

Voetnoten

De magische ***Live*** foto in Davis-Ivy Town

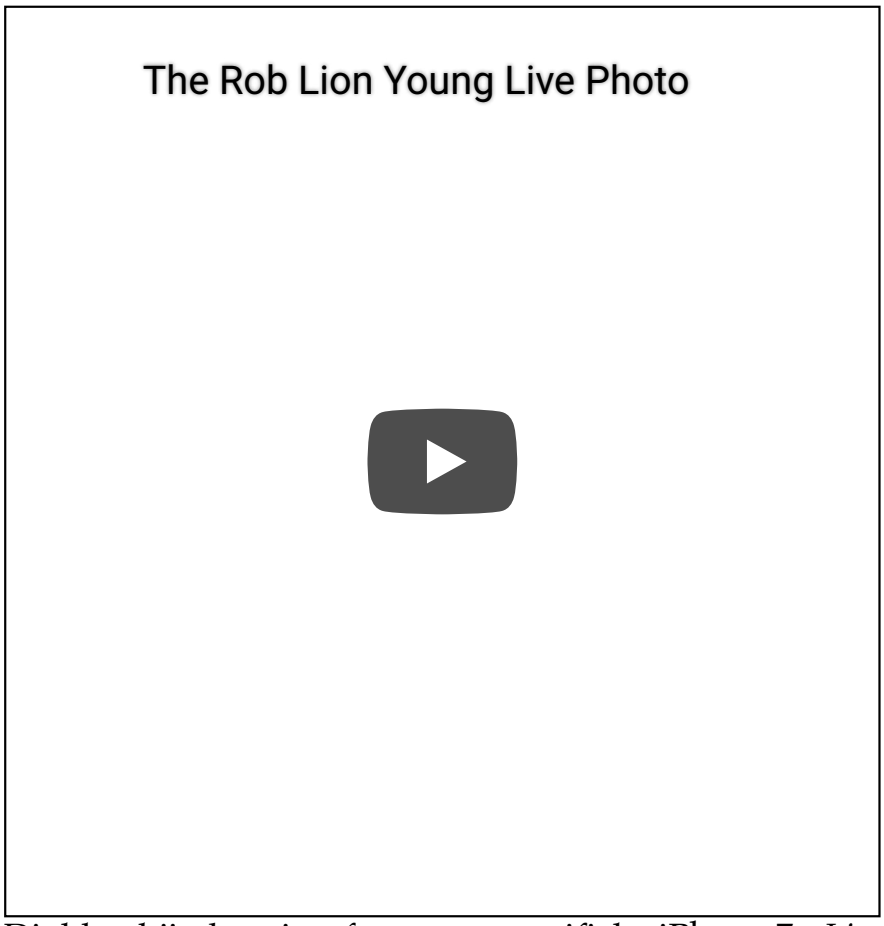

Dit blog bijt de spits af met een specifieke iPhone 7+ *Live* foto zoals ik die maakte op 21 november 2018 in “Davis-Ivy Town”. Ik ontdekte de foto pas op 31 mei 2019, jawel, precies 5 jaar en één dag na Rob Nanninga’s overlijden op 30 mei 2014. Ik heb de foto voor meer dan een half jaar over het hoofd gezien.

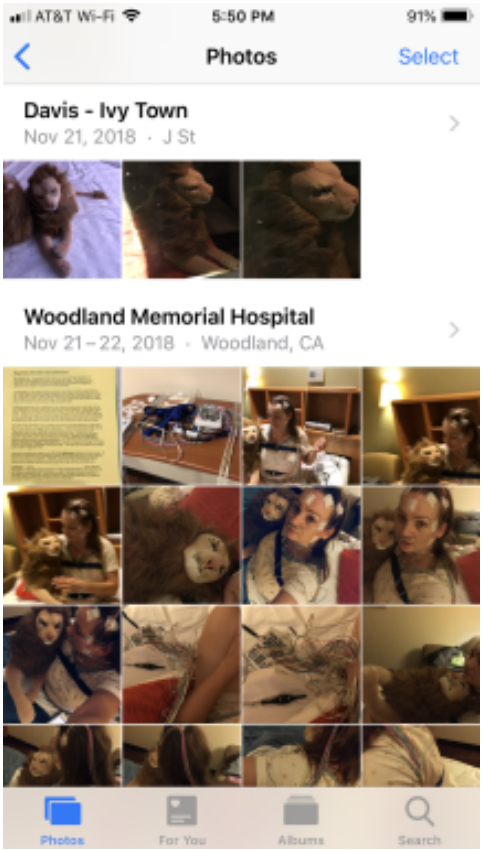
AT&T Wi-Fi
5:50 PM
91%
Photos
Select
Davis - Ivy Town
Nov 21, 2018 · J St
Woodland Memorial Hospital
Nov 21 – 22, 2018 · Woodland, CA
Photos
For You
Albums
Search

Zowel mijn iPhone 7+ als mijn iPad Air 2 (maar vreemd genoeg niet mijn MacBook Pro) blijven mijn woonplaats Davis koppig "**Davis – Ivy Town**" noemen. Toen ik dit eindelijk eens een keer opzocht (ik weet niet waarom ik dit pas zo laat deed), maakte de informatie die ik vond me aan het glimlachen, aangezien blijkbaar twee van mijn drie Apple machientjes collaboreren dan wel flirten met het gedachtegoed dat ik in mijn vorige Leeuwenharten blogs heb opgevoerd, en dat steeds meer in een bepaalde richting begint te sturen: het bestaan van parallelle werelden, multiversum en **Another Davis** (een concept dat ik lanceerde🚀), aangezien Ivy Town "een fictieve stad in het DC universum" betekent.

Nou, dat wil zeggen, pas bij het voltooien van de Engelse versie van dit blog, dat ik als eerste schreef, ontdekte ik dat waarachtig ik in het blok "**Ivy-Town**" in Davis **woon.** Ik ben overigens niet verhuisd en woon al op hetzelfde adres in Davis sinds oktober 2011. Ik heb sinds de echtscheiding nog steeds twee roommates en sinds augustus 2019 zijn dat twee mannen, de een werkt voor de *labor rights union* en de ander is een PhD kandidaat. Over Ivy-Town is zelfs een aparte pagina in "mijn" eigen Davis Wiki. Wie heeft er collaboratie van Apple devices nodig voor het ondersteunen van het gedachtegoed, als men daadwerkelijk het gedachtegoed *leeft*?

Aanvankelijk dacht ik dat ik zelf een filtereffect aangebracht had in de foto, zoals ik immers wel vaker doe, en dat ik de betreffende handeling vergeten was, maar de *compositie van de foto* vond ik raadselachtig en leek niet op de filtereffecten die ik de revue heb zien passeren. Ik swipe-te terug in mijn telefoon en zag toen dat de foto een originele, onbewerkte *Live* photo was, zoals ik die op de eerste van de twee dagen van mijn Woodland Sleep Research avond had gemaakt. De foto's die volgen op deze foto zijn allemaal foto's die ik maakte in het onderzoekscentrum en de foto die eraan vooraf gaat, is eveneens een *Live* foto van Rob Lion Young. Ik heb de foto hier tot een .JPG moeten converteren, aangezien ook WordPress nog steeds geen .HEIC foto's (= *Live* foto's) accepteert.

De foto's laten Rob Lion Young zien, zoals hij op de passagiersstoel van mijn Honda zit, als geplande bedpartner voor het Woodland Sleep Research Center. Hij zat op mijn bedkussen dat gewikkeld was in een rode handdoek. De foto moet van buitenaf de auto gemaakt zijn, want op deze manier is de compositie goed te begrijpen, behalve het papierachtige, oplichtende object onder het dashboard van de auto (?) dat ik niet geheel kan duiden. Voor mijn gevoel gaat er een sterk kosmisch, lanceeridee van de foto uit. Rob Lion Young lijkt wel van links naar rechts te glijden in de avondduisternis, verlicht door de glinstering van het autoglas en het licht dat van buiten naar binnen valt…

Aangezien er slechts zeven foto's voor de hier beschreven fotoreeks in mijn iPhone te vinden zijn, moet ik de fotogalerij kort voor november 2018 opgeschoond hebben. De eenzame zeven foto's bestaan uit drie foto's van parende leeuwen, een paar selfies, een foto van een kip die ik maakte bij de UC Davis Domes gedurende een van mijn fietstochten en een Strava kaart van de fiets-artiest Stephen Lund die in maart 2018 een beeld van een uil-fietsroute creëerde, en deze datum werd trouw zo opgepikt door mijn iPhone.

De zeven foto's geven een aardige samenvatting van mijn huidige leven dat immers bestaat uit het beminnen van leeuw Rob Nanninga, vogels, fietsen, Strava en mezelf natuurlijk. Mijn iPhone heeft de nog aanwezige plaatjes chronologisch gerangschikt, met behulp van de Exif -metadata.

In de bevreemdende en betoverende compositie van de foto zie ik de penseelbeweging van magie, Robs magie!

Kwantumverstrengeling

Voor nog meer magisch realisme dat zich in 2019 spontaan aanbood, ga ik naar het tweede deeltje van dit blog: Kwantumverstrengeling. Tegenwoordig is de *Google News* app mijn nieuwe, standaard nieuwsjongen en je kunt gerust stellen dat Google ook dit niet onverdienstelijk doet. Gebaseerd op je eigen voorkeuren wordt er 24/7 een fraaie,

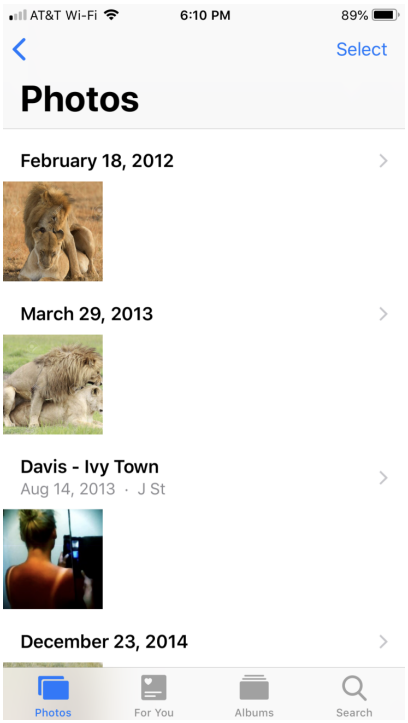

Constantia's iPhone, eerste zeven foto's

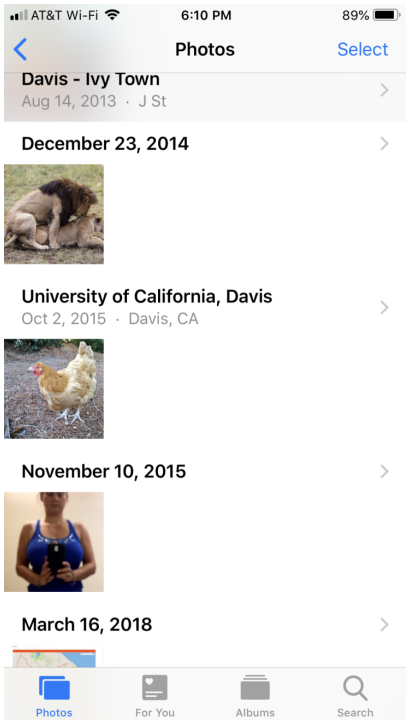

Constantia's iPhone, eerste zeven foto's

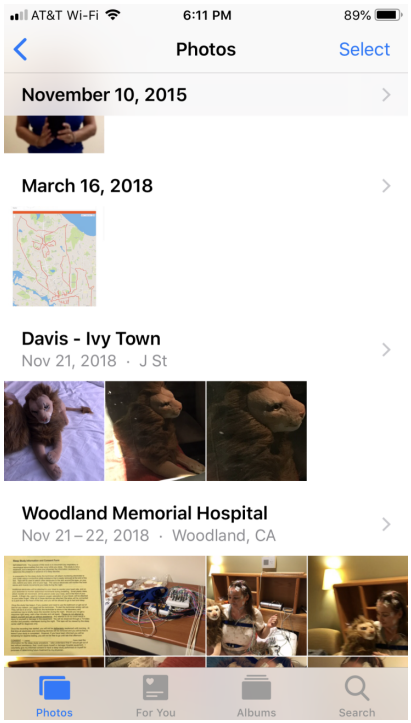

Constantia's iPhone, eerste zeven foto's

nternationale keur aan artikelen aangeleverd, waarvan de inhoud op niveau is, dus zeker niet alleen boulevard gehalte, en met ruimschoots wetenschappelijke prikkelingen. Zo krijg ik sinds juli 2019 met enige regelmaat artikelen aangeleverd over kwantumverstrengeling. Veel van deze artikelen komen met de vermeende eerste **foto** van kwantumverstrengeling:

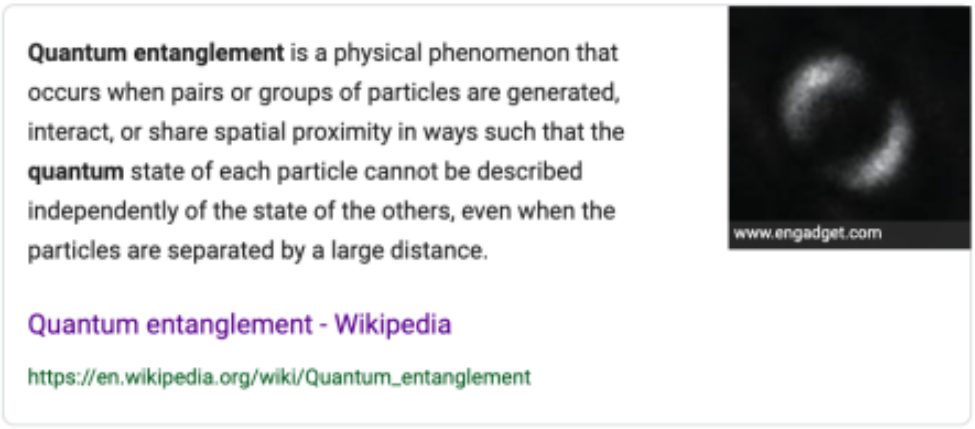

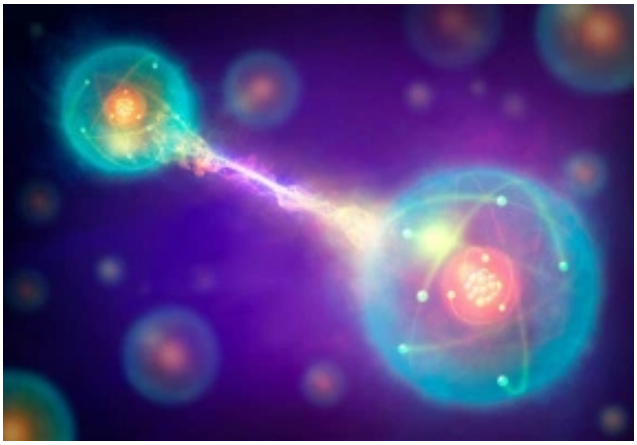

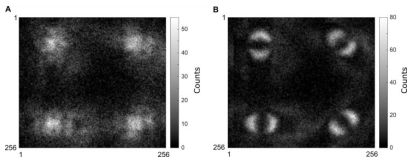

Quantum Entanglement, Photo Courtesy: Science Advantages https://advances.sciencemag.org/content/5/7/eaaw2563

In 1993, na het behalen van mijn Doctoraal cum laude in de Duitse Taal en Letterkunde, had ik het plan opgevat om ook nog een PhD te doen aan dezelfde Duitse afdeling binnen de Universiteit Utrecht. Het onderwerp dat ik daarvoor in gedachten had, was: Verschlungenheit; verstrengeling: *het begrijpen van de menselijke geschiedenis door middel van alle denkbare kunstvormen (inclusief literatuur)*. "Verschlungenheit" is een niet vaak gebruikte Duitse term voor verstrengeling in het algemeen, maar het is wel het woord dat ik erg mooi vind en prefereer boven de meer gangbare Duitse woorden als "Verschränkung" en "Verstrickung".

Het woord "Verschlungenheit" werd door Peter Weiss gebruikt in zijn Titanenwerk "Die Ästhetik des Widerstands". Verschlungenheit drukt uit dat zaken zo met elkaar verweven zijn dat je eigenlijk nauwelijks nog kunt zeggen of vaststellen waar de een ophoudt en de ander begint. Voor mijn gevoel drukt de Duitse *uitspraak* van het woord zijn inhoud perfect uit, je ziet, als je het woord op zijn goed-Duits uitspreekt, als het ware de organische welvingen al voor je verschijnen. De mond opent met de eenvoudige "Ver" uitspraak, en wat dan volgt kun je het beste omschrijven als een mini windtornado, die, uitgesproken zonder trilling van de stembanden, alle klanken samenvoegt met de "Schlu…" reeks. Het is de beroemde, typische Duitse, "aangeblazen" Sch-klank, ook wel "Stemloze postveolaire fricatief" genoemd.

De uitspraak-sprong van de "Sch" mini windtornado in de "zware en diepe" /u:/ klank (plus het -heit achtervoegsel) bevestigt mijns inziens het idee van het bewegen en springen in iets, waarop "(klank)deeltjes" worden samengevoegd die vervolgens resoneren in eenheid.

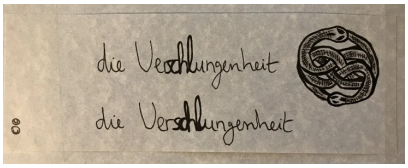

Peter Weiss gebruikte dit woord in letterlijke zin om schilderijen en sculpturen te beschrijven waarin figuren te zien zijn, die bijna organisch in elkaar lijken over te vloeien. Maar het verstrengelings-concept wekte ook op een figuurlijke manier Peter Weiss' aandacht. Hij was van mening dat de menselijke geschiedenis via kunst

Die Verschlungenheit 🖇️🔗⚕️☯️🧬

authentiek, realistisch doorvoeld en echt begrepen kan worden, juist omdat mensen op een tijdloze wijze met elkaar verstrengeld zijn. Dit tijdloze karakter van de verstrengeling maakt het mogelijk je op een betrouwbare manier te *verenen* met historische gebeurtenissen, ook als ze voor jou in een ver verleden liggen.

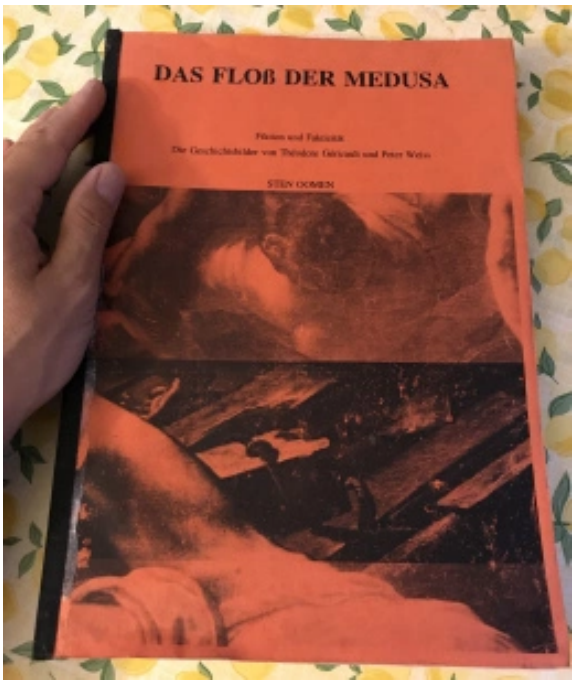

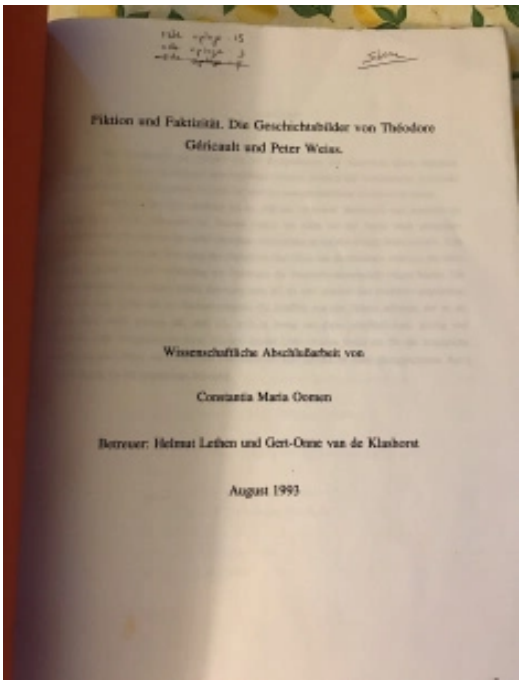
Fiktion und Faktizität. Die Geschichtsbilder von Théodore Géricault und Peter Weiss.

Wissenschaftliche Abschlußarbeit von

Constantia Maria Oomen

Betreuer: Helmut Lethen und Gert-Onne van de Klashorst

August 1993

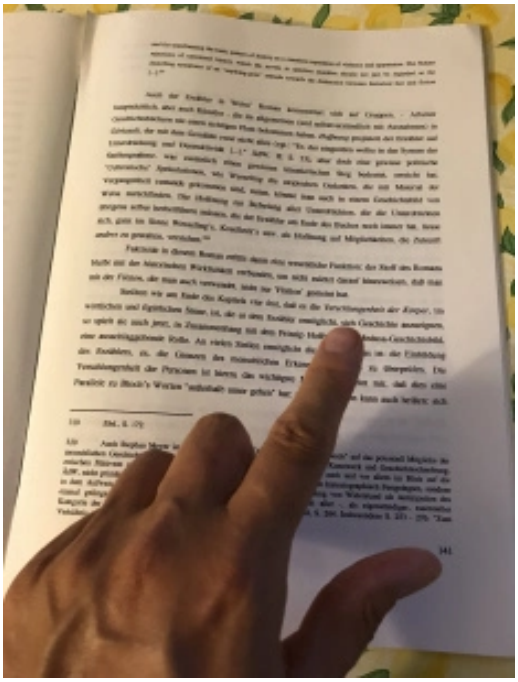

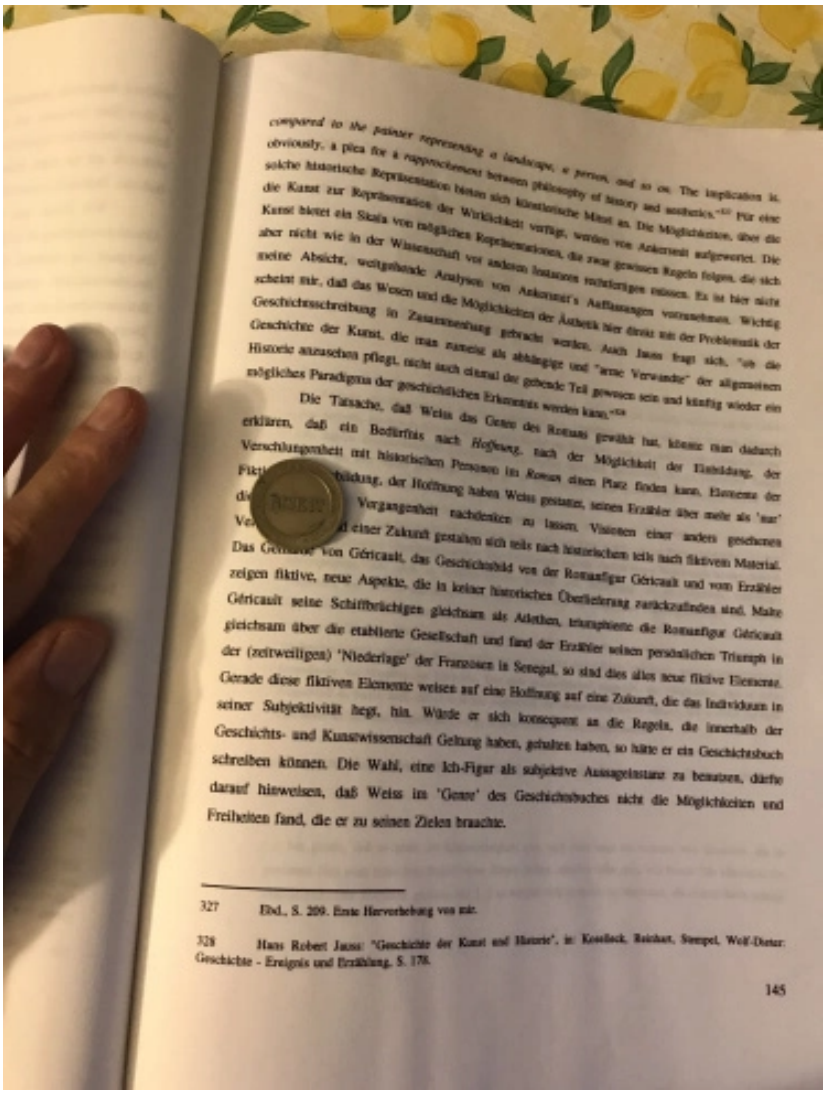

compared to the painter representing a landscape, a person, and so on. The implication is, obviously, à plus fin à rapprochement between philosophy of history and aesthetics."[327] Für eine solche historische Repräsentation bieten sich künstlerische Mittel an. Die Möglichkeiten, über die die Kunst zur Repräsentation der Wirklichkeit verfügt, werden von Ankersmit aufgewertet. Die Kunst bietet ein Skala von möglichen Repräsentationen, die zwar gewissen Regeln folgen, die sich aber nicht wie in der Wissenschaft vor anderen festsetzen rechtfertigen müssen. Es ist hier nicht meine Absicht, weitgehende Analysen von Ankersmit's Auffassungen vorzunehmen. Wichtig scheint mir, daß das Wesen und die Möglichkeiten der Ästhetik hier direkt mit der Problematik der Geschichtsschreibung in Zusammenhang gebracht werden. Auch Jauss fragt sich, "ob die Geschichte der Kunst, die man zumeist als abhängige und "arme Verwandte" der allgemeinen Historie anzusehen pflegt, nicht auch einmal der gebende Teil gewesen sein und künftig wieder ein mögliches Paradigma der geschichtlichen Erkenntnis werden kann."[328]

Die Tatsache, daß Weiss das Genre des Romans gewählt hat, könnte man dadurch erklären, daß ein Bedürfnis nach *Hoffnung*, nach der Möglichkeit der Einbildung, der Verschlungenheit mit historischen Personen im Roman einen Platz finden kann. Elemente der Fiktion, Einbildung, der Hoffnung haben Weiss gestatte[t], seinen Erzähler über mehr als 'nur' die Vergangenheit nachdenken zu lassen. Visionen einer anders geschenen Ve[r]gangenheit und einer Zukunft gestalten sich teils nach historischem teils nach fiktivem Material. Das Gemälde von Géricault, das Geschichtsbild von der Romanfigur Géricault und vom Erzähler zeigen fiktive, neue Aspekte, die in keiner historischen Überlieferung zurückzufinden sind. Mahr Géricault seine Schiffbrüchigen gleichsam als Atlethen, triumphiere die Romanfigur Géricault gleichsam über die etablierte Gesellschaft und fand der Erzähler seinen persönlichen Triumph in der (zeitweiligen) 'Niederlage' der Franzosen in Senegal, so sind dies alles neue fiktive Elemente. Gerade diese fiktiven Elemente weisen auf eine Hoffnung auf eine Zukunft, die das Individuum in seiner Subjektivität hegt, hin. Würde er sich konsequent an die Regeln, die innerhalb der Geschichts- und Kunstwissenschaft Geltung haben, gehalten haben, so hätte er ein Geschichtsbuch schreiben können. Die Wahl, eine Ich-Figur als subjektive Aussageinstanz zu benutzen, dürfte darauf hinweisen, daß Weiss im 'Genre' des Geschichtsbuches nicht die Möglichkeiten und Freiheiten fand, die er zu seinen Zielen brauchte.

---

327 Ebd., S. 209. Erste Hervorhebung von mir.

328 Hans Robert Jauss: "Geschichte der Kunst und Historie", in: Koselleck, Reichart, Stempel, Wolf-Dieter: Geschichte - Ereignis und Erzählung, S. 178.

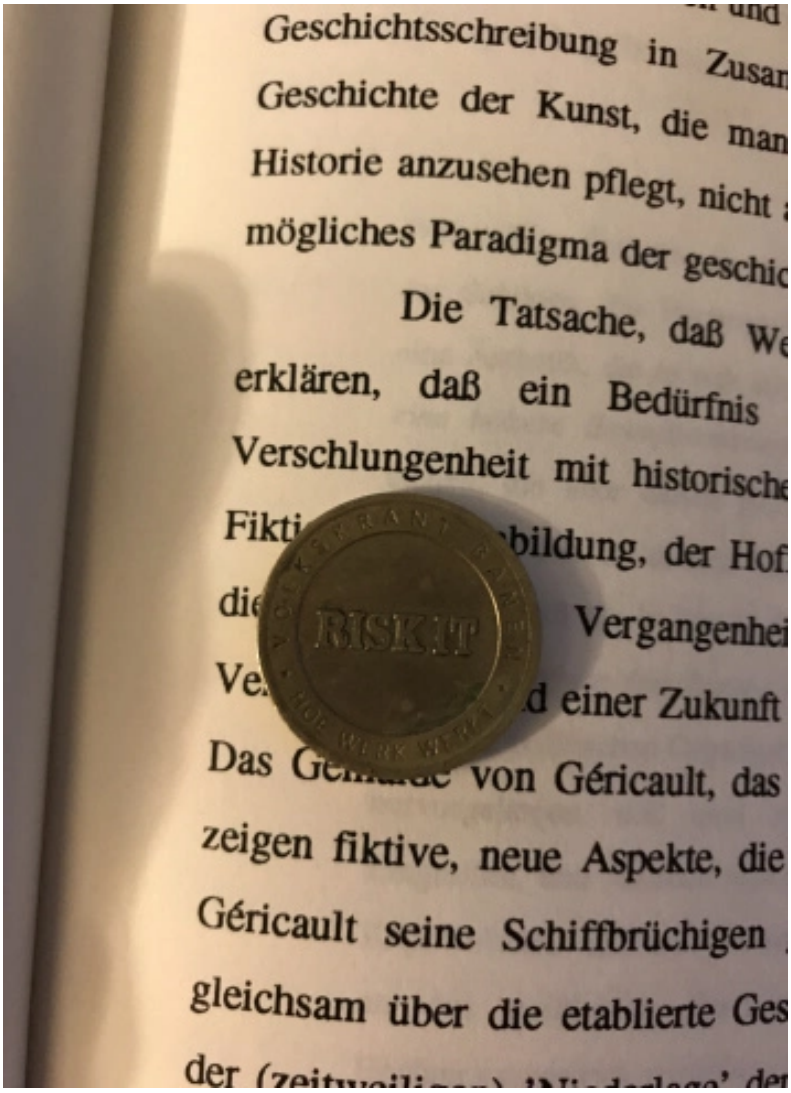

Het plan dat ik al in gang had gezet – ik had zelfs al Helmut Lethen geëngageerd als PhD begeleider – gaf ik slechts na een paar maanden al weer op, ik had immers al zo lang gestudeerd en kon het niet meer opbrengen, nog vier jaar langer. Maar ik wilde dit hier wel noemen, omdat het verstrengelings-fenomeen, maar dan op een meer literaire, kunstzinnige manier, dus al vroeg mijn interesse had gewekt.

Snertdeeltjes!

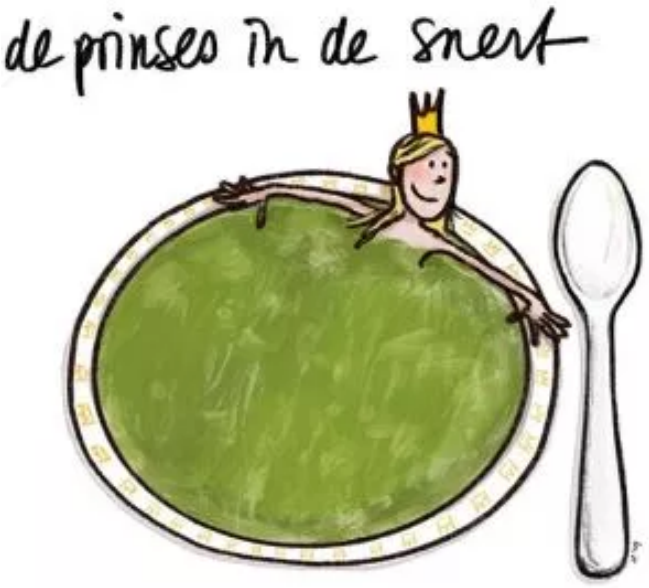

Snertdeeltjes

Nota bene: Alle mogelijke foutjes in de onderstaande verwoording kunnen opgezocht worden in een gecorrigeerde andere wereld-versie van mij.

In de wereld van het mysterieuze, het onverwachte, dat niemand eigenlijk echt snapt, proberen knappe denkers grip te krijgen op het wellicht ongrijpbare: die kleine snertdeeltjes, die – diepe zucht! – *ook maar wat* lijken te doen. Welkom in de wereld van de kwantummechanica! Het is dezelfde kwantummechanica die de verstrengelde kwantumdeeltjes op het spoor kwam, de *schijnbaar onmogelijke, maar oh zo daadwerkelijke!, romance* tussen twee schijnbaar (geen snoer) onverbonden deeltjes die hun richting (naar boven, naar onder) op elkaar afstemmen, onmiddellijk en automatisch, op welke afstand dan ook.

Zonder enige aanspraak te willen doen op een uitvoerig begrip van het hele natuurkundige idee[1] van kwantumverstrengeling (voor mij zijn alle concepten van verstrengeling met elkaar verstrengeld), word ik alleen al door de simpele definitie geprikkeld, maar ook de vermeende foto doet iets. Ik ***weet*** gewoon dat Rob Nanninga en ik verbonden waren en zijn; misschien verbonden zoals de deeltjes die hun "lot" op een **onmiddellijke wijze** delen, over welke lange afstand dus ook, dus veel "sneller" dan de snelheid van licht, als je in dit geval al/nog over *snelheid* kunt spreken. Over deze mysterieuze kwantumverstrengeling breken wetenschappers nog steeds hun hoofd.

Misschien herinnert u zich aan de zin die ik in voorgaande blogs al een paar keer citeerde, die ik ooit eens aan Rob schreef: **"Ik zie je als het moet vanuit de andere kant van het universum en ook met mijn ogen dicht"**. "De wetenschap" zou zeggen dat dít onmogelijk is, niet waar? Maar dít is nu precies wat ik bedoel. Ja, skeptici, jullie hebben gelijk!, sommige dingen kúnnen gewoon niet kloppen, maar wacht eens even,

verdraaid, ze kloppen dus wél! *Rob* is nu dat deeltje "in de andere kamer", en het lijkt onmogelijk dat hij en ik echt met elkaar verbonden zijn, en meer dan dat: een **exact** gesynchroniseerd lot delen, maar toch denk ik dat we dat echt zijn en doen.

Het "Kiekeboe!-universum" van Niels Bohr (Rob-Bor, anyone?) dat in mijn eigen woorden versimpeld stelt dat het universum alleen zinvol meetbaar is voor de waarnemer die het op dat moment waarneemt, en dat het als het ware (…) niet eens bestaat als er *geen* waarnemer is om het waar te nemen[2], versus het "no-nonsense" lokaal-realisme universum van Albert Einstein die poneert dat het universum hoe dan ook bestaat en wel in logische en permanente aanwezigheid van objecten en agerend in snelheden niet sneller dan de snelheid van het licht staan in 2019 weer in de spotlights die ze verdienen. Ze nemen mee op hun sleeptouw de serieuze overweging dat er zoiets als Superposition bestaat: het bestaan van mogelijkheden tegelijkertijd, zoals de kat die zowel dood is als leeft *bij gratie van de waarnemer*, in het gedachte-experiment van Schrödinger. Bohr stelde dat los van de waarnemer alle mogelijkheden tegelijk bestaan, en zo ook meerdere tijden tegelijkertijd, en dat informatie zo inderdaad sneller kan reizen dan de lichtsnelheid, waarbij Einsteins sprekende term "*Spooky action at a distance*" gangbaar werd. Het zou de waarnemer zijn die door zijn *waarneming* de taart op één bepaald punt aansnijdt en daarmee de superpositie van alles tegelijk (de hele taart) doorbreekt, daarmee de ineenstorting van de golffunctie (taart) veroorzakend. *Poef!*, de taart als geheel is weg en men ziet en meet alleen nog maar het deel dat men er zojuist uitgesneden heeft.

Dit beeld druist tegen Einsteins versie in dat deeltjes alleen met elkaar verbonden zijn door de informatie die ze vanaf het begin al bij zich droegen toen ze samen ontstonden/geschapen werden, die uitwisseling tussen de twee überhaupt overbodig maakt, dus er zou niets "spookachtigs" zijn aan het feit dat ze met elkaar verbonden zijn noch hun vermeende invloed op elkaar. Hun acties zouden gewoon uit hun *eigen* eigenschappen komen die net als een eeneiige tweeling met elkaar verbonden zijn. Er wordt ook gesuggereerd dat de twee zogenaamd, vermeend of verondersteld "spookachtig" met elkaar interfererende deeltjes – is de een *spin up*, dan de ander standaard *spin down* – in feite **een en hetzelfde object** zijn, dat ze dus **dezelfde kwantumeenheid** zijn.

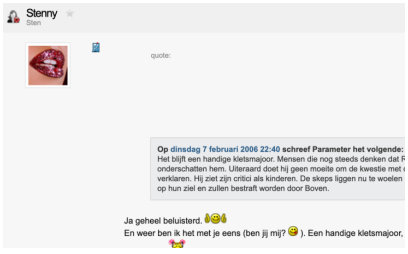

Constantia vraagt Rob: "Ben jij mij?" dinsdag 7

Rob antwoordt hierop: "Wij zijn zwarte zielen dat schept verwantschap." woensdag 8 februari

Ik stop hier al met de "uitleg". Hoe meer ik lees en bekijk over kwantummechanica, kwantumverstrengeling, multiversum en vele-werelden theorie, hoe groter mijn verwarring wordt. Dit is werkelijk en zeker op dit punt niet aan mij om dit uit

februari 2006 @ 23:49 – https://forum.fok.nl/topic/815319/11/25#p34849451

2006 @ 00:15 – https://forum.fok.nl/topic/815319/11/25#p34849325

te breiden. Maar de mijns misziens mooiste zin die ik aan Rob schreef en die zo treffend is of lijkt met de ideeën van kwantumverstrengeling wil ik met een gele markeerstift en een uitroepteken aanhalen.[3]

Nieuwe mediabestanden!

Op zondag 28 juli 2019 gebeurde er weer iets magisch. In de heel vroege ochtend was ik weer eens eindeloos op mijn iPad aan het turen en op ingeving klikte ik opeens de Beeld en Geluid bladwijzer aan die ik in 2018 gemaakt had, terwijl ik Rob Nanninga media files bij hen aan het bestellen was. Al heel snel ontdekte ik **drie** nieuwe mediabestanden met Rob, twee tv-shows en één radioprogramma. Hoe kon dit? Had ik deze drie over het hoofd gezien in 2018? Dit leek echter behoorlijk onwaarschijnlijk, aangezien ik in dat jaar niet minder gedreven was dan nu om mediabestanden te vinden. Dankzij de nu *gedigitaliseerde* en fabuleuze Beeld en Geluid dat precies in 2018 (toeval!) hun transitie naar online bestellen had gemaakt door middel van download links, in plaats van het per post versturen van hardcopies (dvds, cds), had ik twee van de drie nieuwe, maar heel oude bestanden binnen een paar dagen al tot mijn beschikking: twee tv-shows die Rob gedaan had, een samen met Jan Willem Nienhuys. Dit keer werd het geheel niet vertraagd door een prijzige en noodzakelijke internationale money order bij de Wellsfargo bank, en het daarop wekenlang wachten op de ontvangst, nee, dit keer was het zo gepiept. Ik kon betalen met een kredietkaart en al na een kwartiertje ontving ik de download-links. Het derde mediabestand (alleen audio) was op dit moment niet aan te schaffen. Ik stuurde een mail om te vragen of ze misschien hun website data hadden uitgebreid, omdat ik nu dus opeens drie extra bestanden met Rob Nanninga had gevonden, maar op die mail heb ik (nog) geen antwoord gekregen.

De twee opgedoken mediabestanden zijn bepaald niet de geringste! Raadt u het al? Inderdaad, een van de twee is de uitzending waarin Rob **zijn blauwe jasje** draagt, zoals op de foto van hemzelf die hij mij stuurde, de allereerste foto waarmee deze Leeuwenharten blogs beginnen!

GEVONDEN! Rob Nanninga in zijn blauwe jasje!

Op 22 juli 2019 had ik besloten een vervroegd en **officieel Leeuwenhart blog-deel** te publiceren, omdat er tijdens het werken aan een nieuwe leeuwen-foto-galerij spontaan begeleidende tekst begon op te wellen die ik relevant vond en die ik niet nog een half jaar wilde laten liggen. En een week later kwamen er dus opeens en zomaar twee nieuwe, en inmiddels al oh zo dierbare, videoclips met een Rob in zijn dertiger jaren spontaan naar me toegevlogen. Dit deel 7 vind ik dus zelf wel heel onverwacht. Onverwacht en door middel van de opgedoken bestanden voorzien van een welwillende leeuwen-glimlach.

Ik wacht nog even met een update over mijn persoonlijke leven en de astrale en verwante ervaringen met Rob en de leeuwen in 2019. Als Leeuwenharten Deel VIII in de sterren staat geschreven, dan komt het waarschijnlijk in 2020!

Nou, ik laat u niet langer wachten, hier zijn de aangekondigde twee videoclips en een screenshot selectie die ik maakte aan de hand van deze bewegende beelden:

BEL
WERKGROEP
WONDEREN

R.H. Nanninga
schrijver/onderzoeker

Rob H. Nanninga
PARARITEITEN
Een kritische
blik op
het paranormale

J. Nienhuis
stichting Skepsis

J. Nienhuis
stichting Skepsis

R. Nanninga
stichting Skepsis

Rob Nanninga in "Achter Het Nieuws", ...

Rob Nanninga en Jan Willem Nienhuys...

Ruimte en Kwantumverstrengeling galerij

En nu, voor mij zeker van net zo dierbare inhoud, springen de leeuwen naar de nieuwe Rob Nanninga Leeuwengalerij, die dit keer als focuspunt de Kosmos en (Kwantum)verstrengeling heeft:

De Rob Nanninga Leeuwen Negenling, 14 juli, 2019: Jealous, Peace Bor, Young, Robust, Most Male, Rockstar, Full, Magician, Hungry. Ze arriveerden in deze chronologische volgorde.

Many You's! https://youtu.be/dzKWfw68 t=548

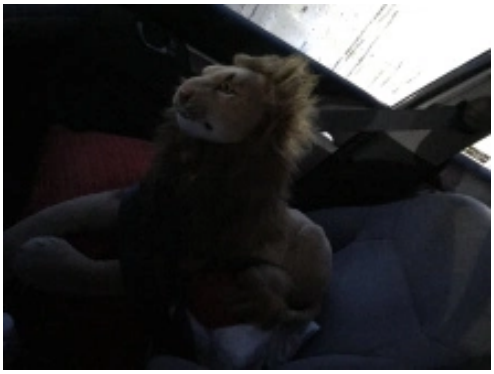

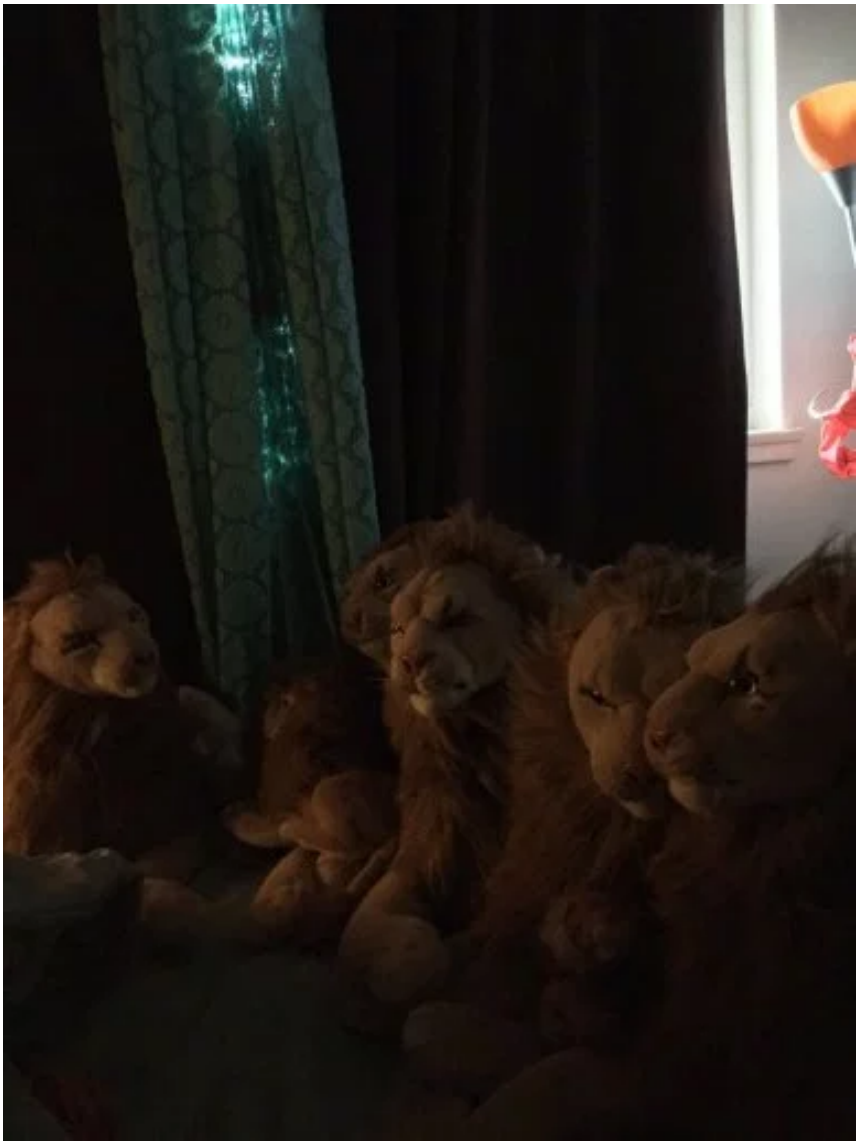

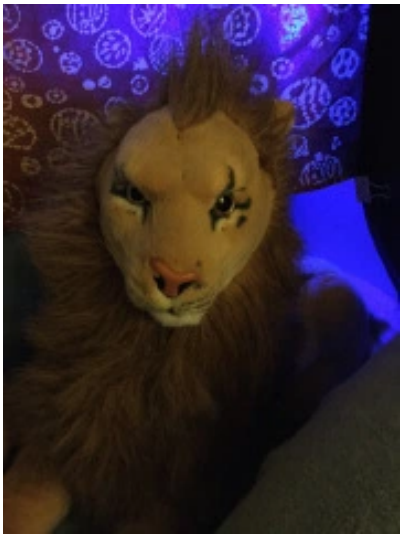

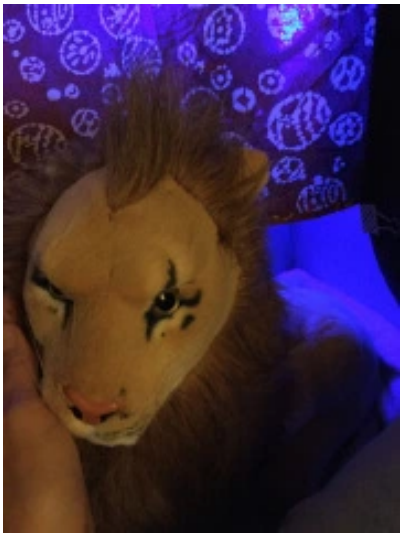

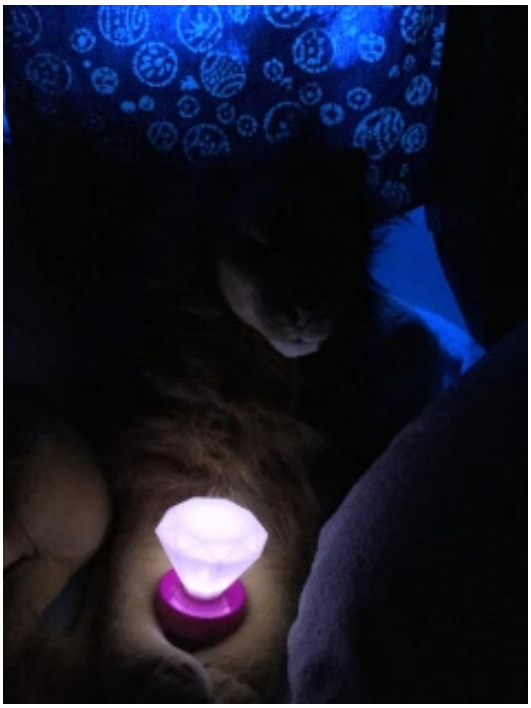

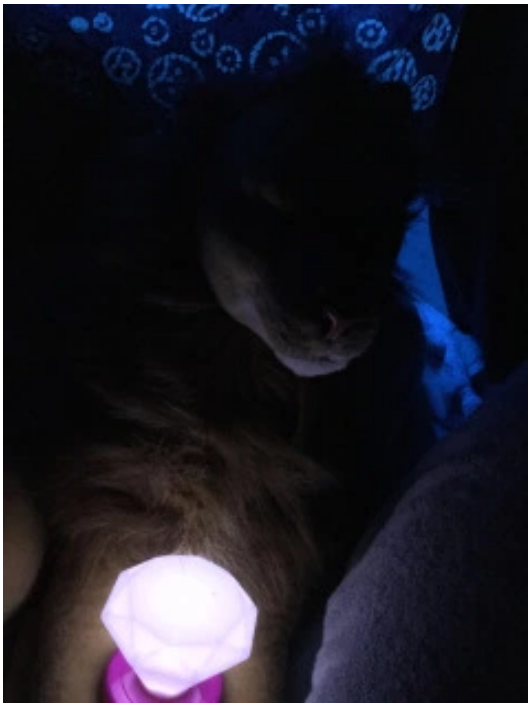

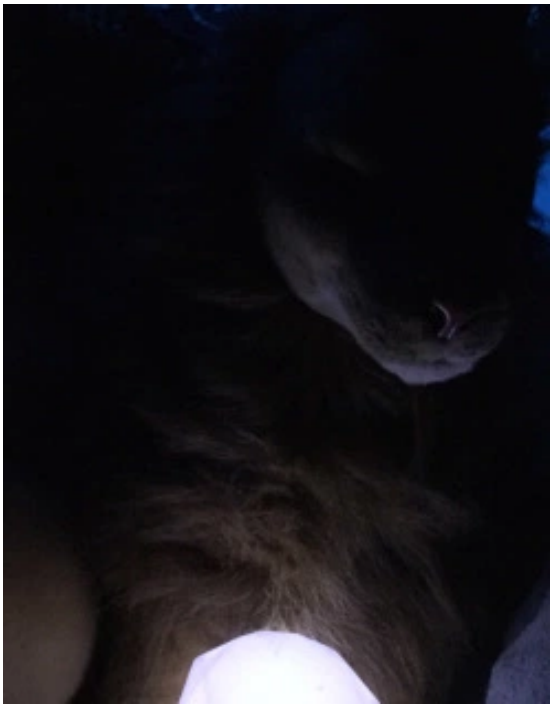

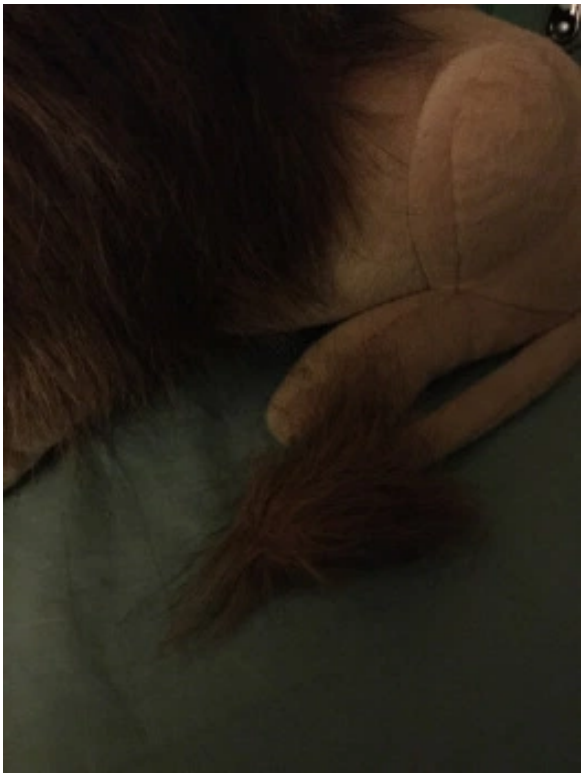

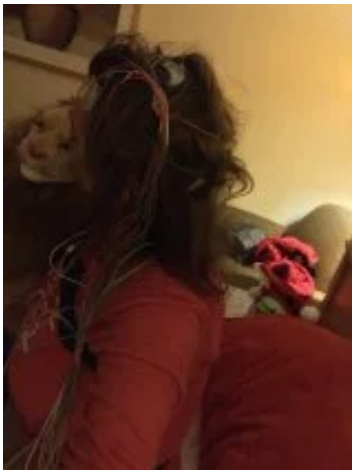

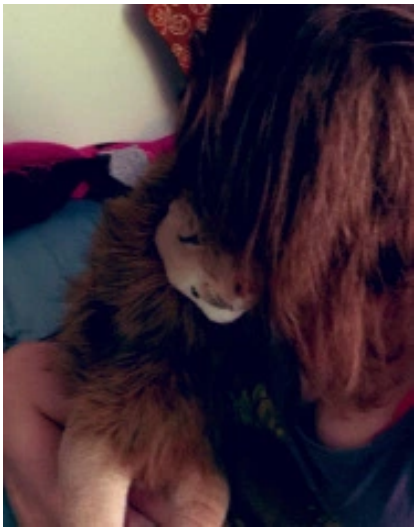

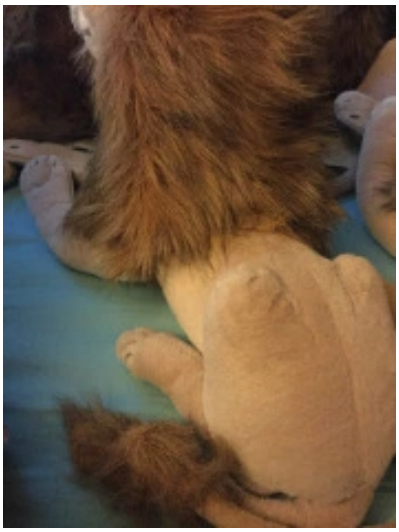

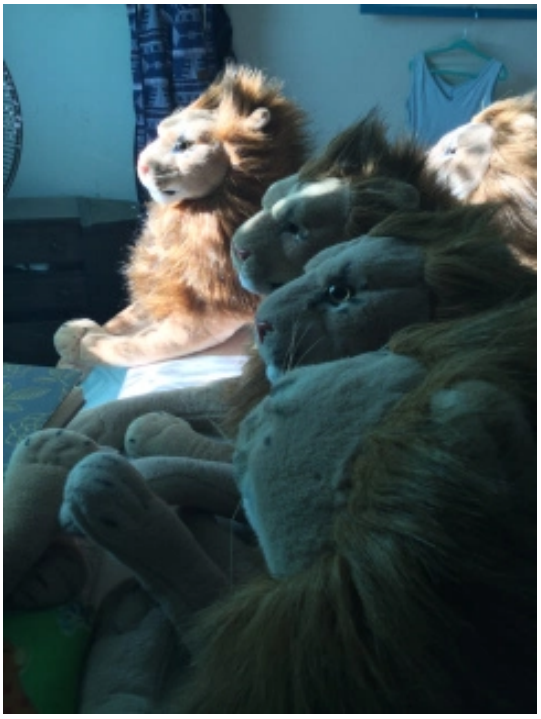

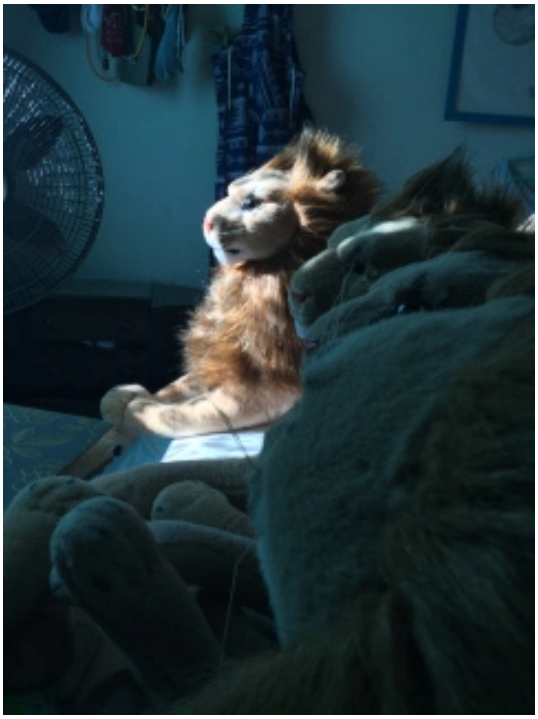

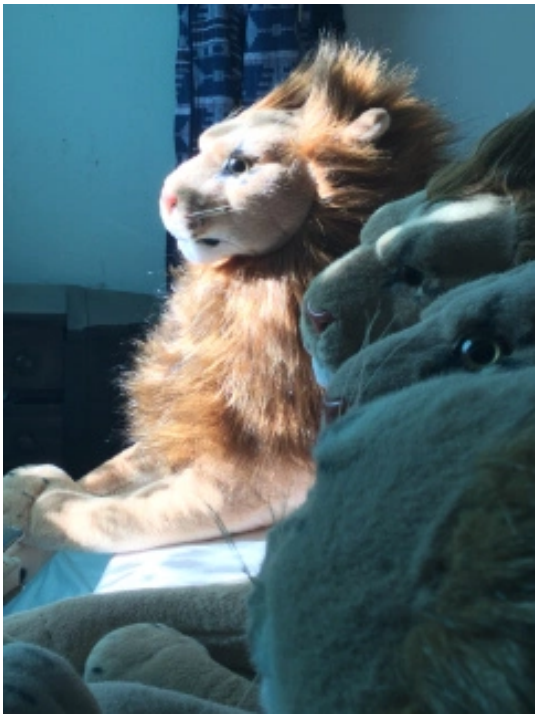

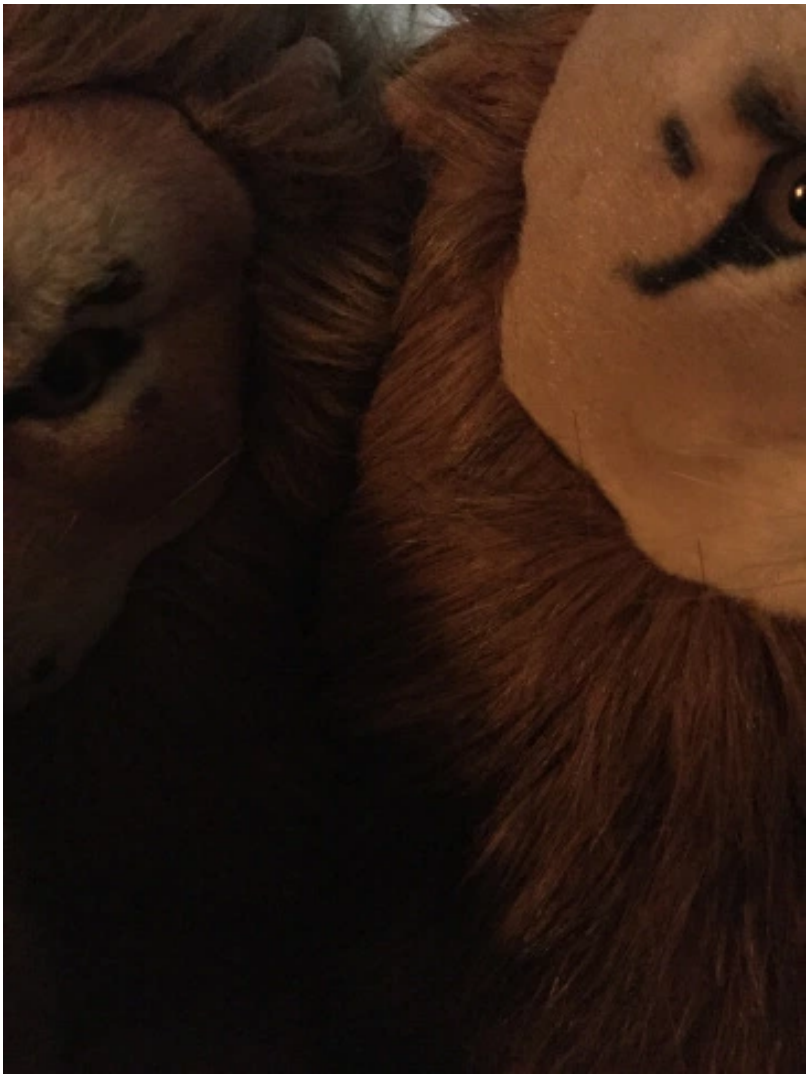

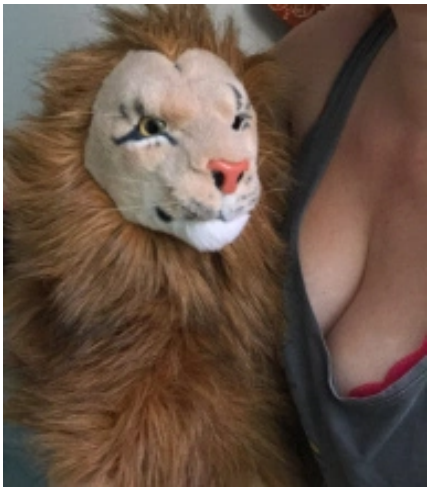

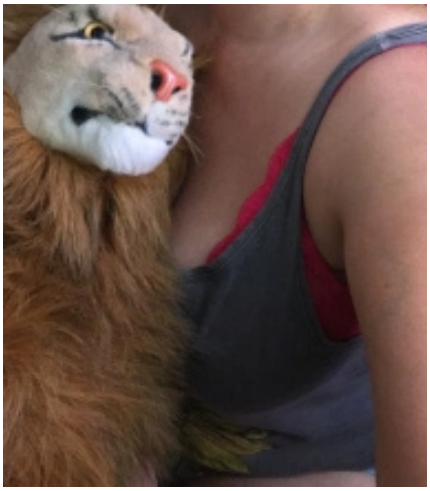

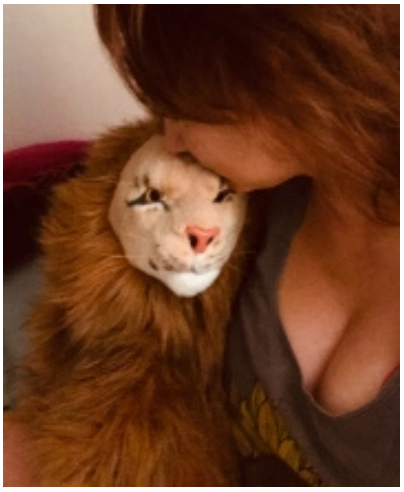

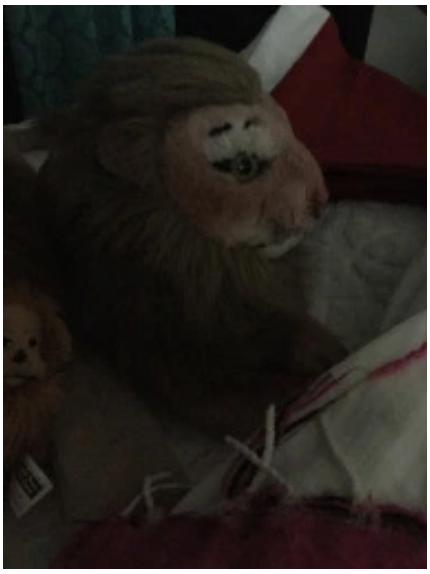

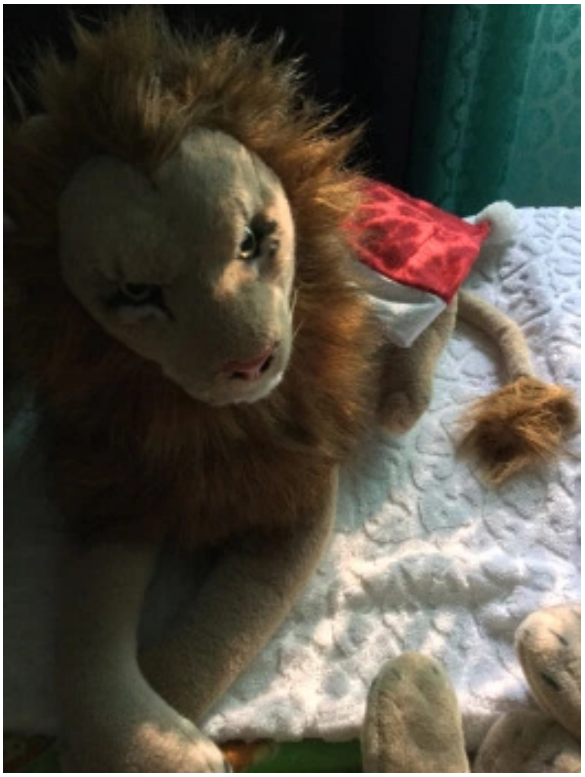

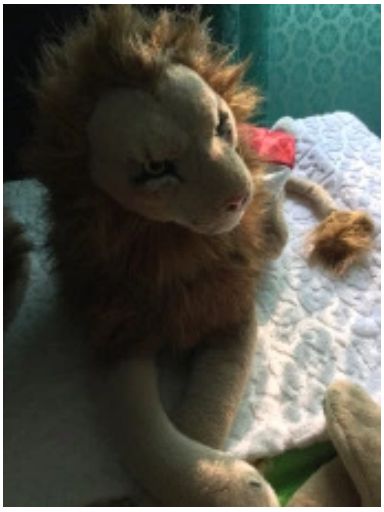

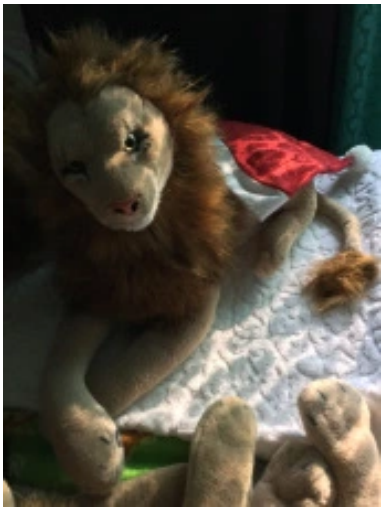

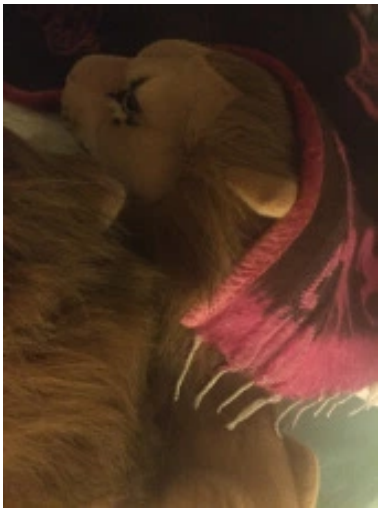

Voetnoten

[1] Er zijn aanhangers voor het idee dat kwantumverstrengeling niet alleen uitspraken doet over de natuurkundige wetenschap, maar voor alle wetenschap. Met andere woorden: dat kwantumverstrengeling wel eens actief kan zijn in, dan wel consequenties heeft voor alle takken van wetenschap. Zie ook de aanbevolen links en video's in voetnoot 3.

[2] Mijn persoonlijke aanvulling bij Bohr's idee van de invloed van de waarnemer is als volgt: mij treft altijd hoe het werkt als je een boek leest. Je zit na het lezen van een x aantal bladzijden volop in het verhaal, je iet als het ware een film voor je. Als je het boek dan even sluit, dan stopt de "film". Maar zodra je het boek weer openslaat op de pagina waar je gebleven was, begint de film weer, en wel op het punt waar je gebleven was. En als je het boek op de "verkeerde" pagina openslaat en je begint te lezen, dan begint de "film" waar het boek op dat moment is. Het complete boek bestaat (echter) te allen tijden in zijn geheel. Het boek leeft dus bij gratie van de lezer.

[2] Aanbevolen links en video's, en het is waarschijnlijk raadzaam ze een paar keer te bekijken. Ook beveel ik deze link aan, die duidelijk aan de video's verbonden is (ik vond hem zo belangrijk dat ik hem in Internet Archief heb laten bewaren, want deze pagina was daar nog niet opgeslagen: https://www.meetup.com/Quantum-Physics-Discussion-Group/events/238109121)

What is Quantum Mechanics?

Why the Many-Worlds Interpretation Has Many Problems

Entanglement is spooky, but not action at a distance

Verstrengeling: grondslag van de kwantummechanica

Rob-(Niels) Bo(h)r, anyone?

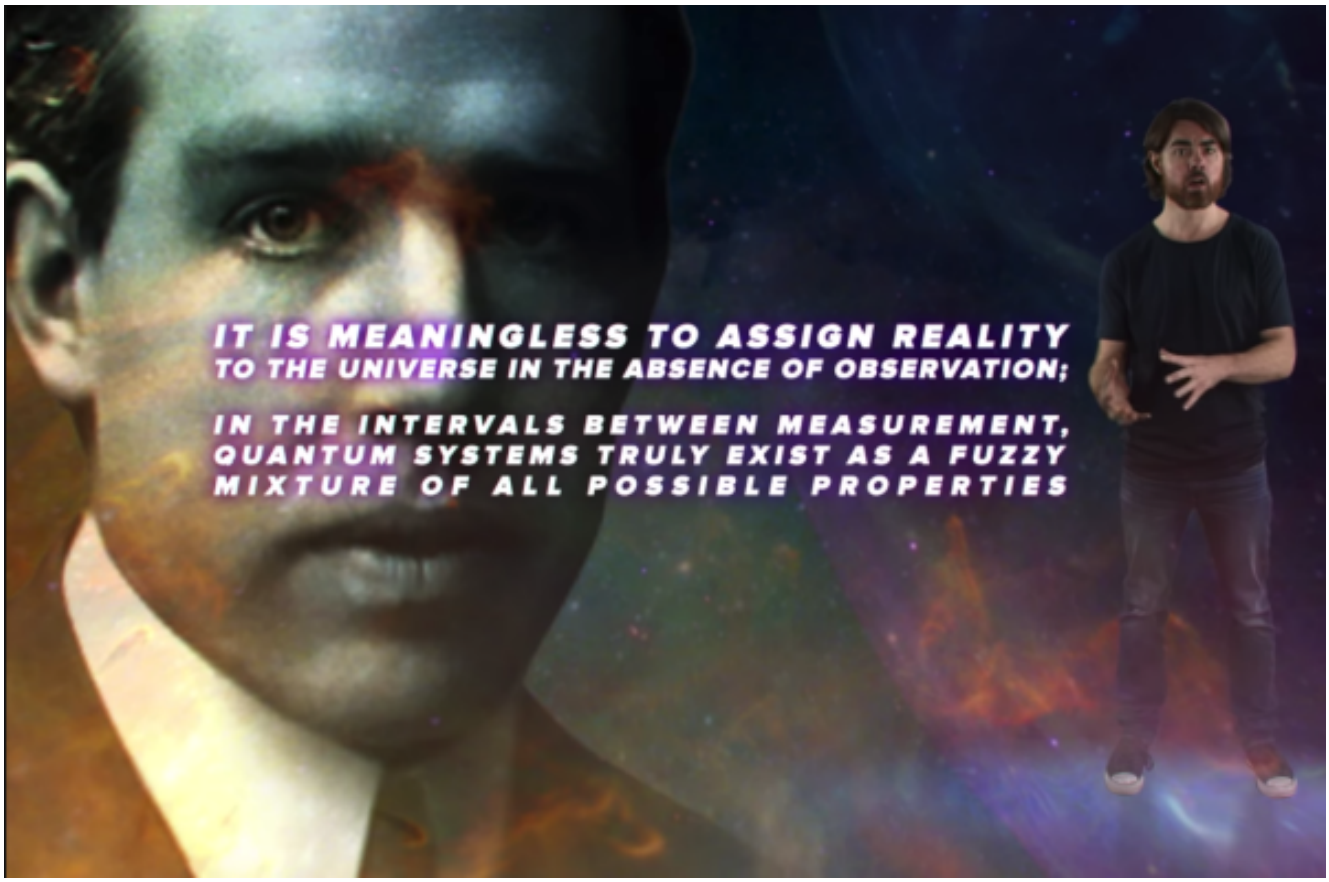

De rol van de waarnemer
https://youtu.be/tafGL02EUOA?t=99

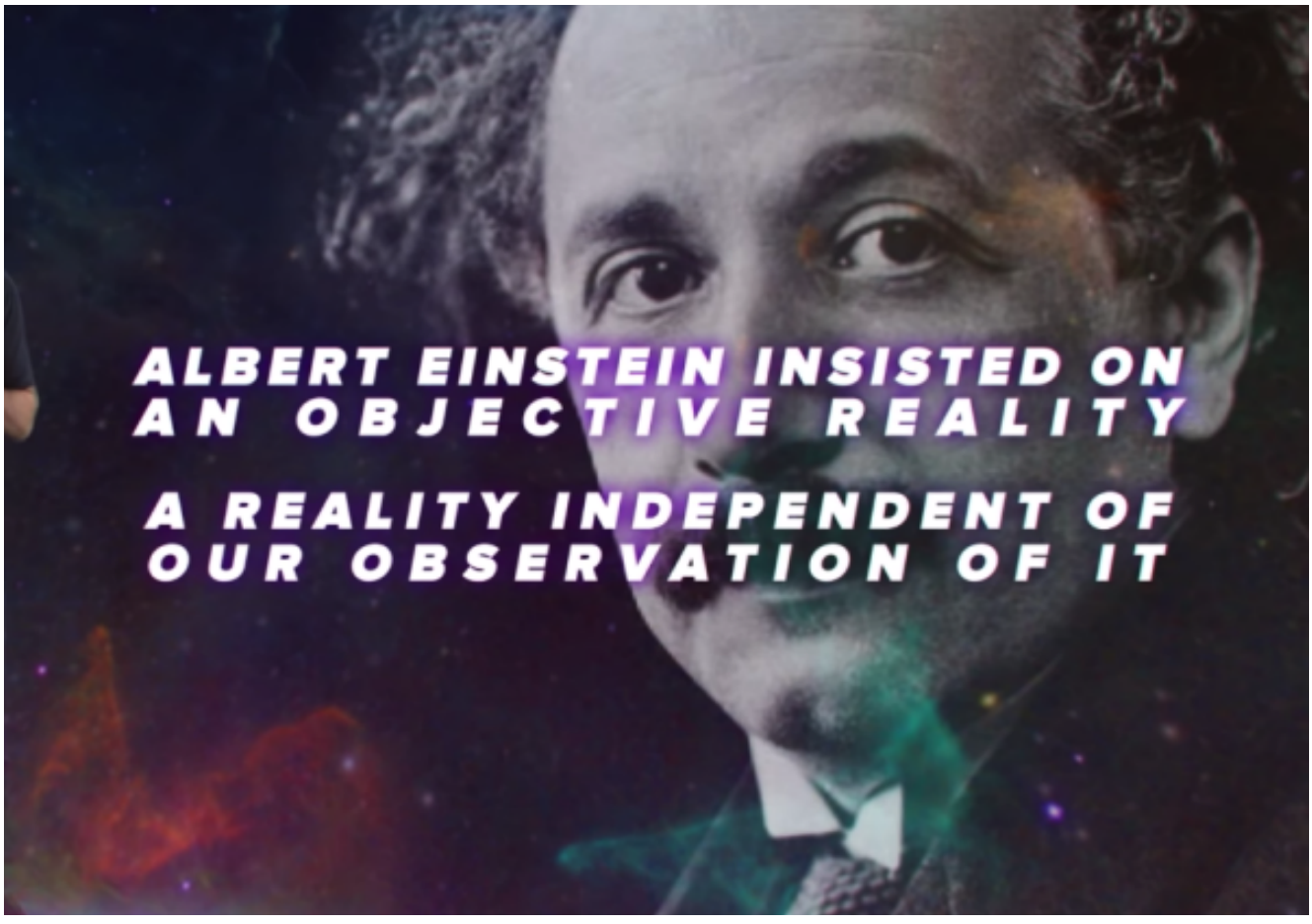

Geen rol van de waarnemer
https://youtu.be/tafGL02EUOA?t=149

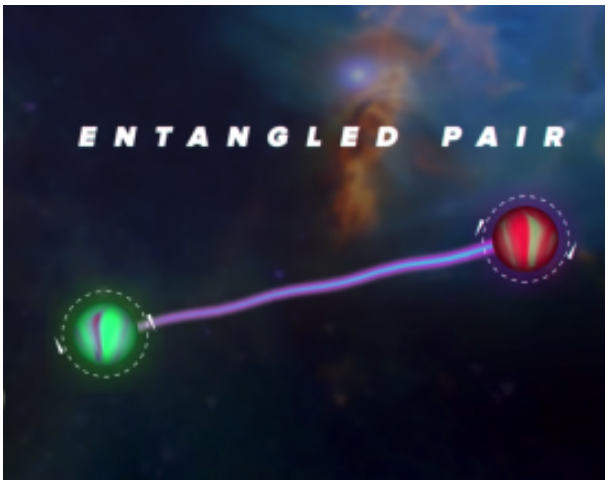

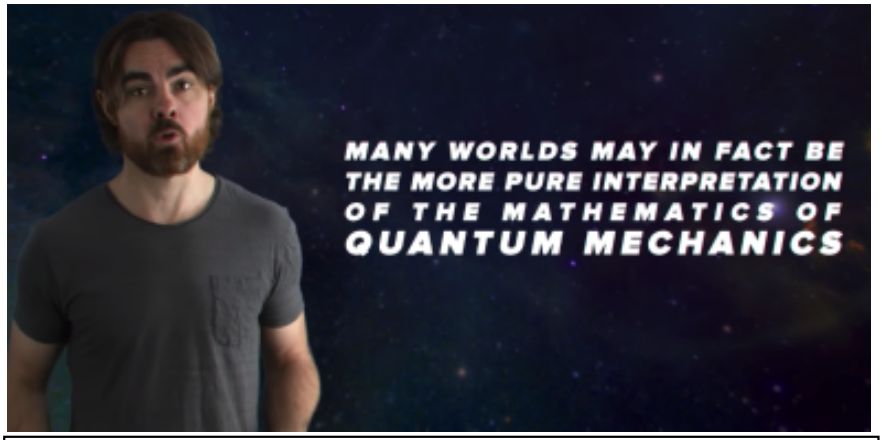

Quantum Entanglement & Spooky Acti...

Understanding Quantum Entanglemen...

Quantum Entanglement and the Great ...

The Many Worlds of the Quantum Mult...

SCHRÖDINGER'S CAT EXPLAINED

Gepubliceerd door constantiaoomen

- Bekijk alle berichten van constantiaoomen

augustus 6, 2019
Constantia Oomen, Leeuwenharten, Rob Nanninga, Uncategorized

Albert Einstein, Another Davis, Astraal, Astrale reis, Blog, Bor, Constantia Oomen, Davis, Entanglement, Hiernamaals, Jan Willem Nienhuis, Jan Willem Nienhuys, Kwantumverstrengeling, Leeuwenhart, Leeuwenharten, Leven na de dood, Lion Heart, Lion Hearts, Lokaal realisme, Lucide Dromen, Magisch Realisme, Multiversum, NDE, Niels Bohr, OBE, Parallelle wereld, Quantum Entanglement, Rob, Rob Nanninga, Rol waarnemer, Skepsis, Skeptisch, Spooky action at a distance, Superpositie, Uittreding, Uittredingen, Vele werelden, Verschränkung, Verstrickung

Een gedachte over “Kwantumverstrengeling – Leeuwenharten Deel VII”

1. **constantiaoomen**

   schreef:
   augustus 5, 2019 om 10:09 pm
   Dit is op Constantia Oomen herblogden reageerde:

   Happy Birthday, Rob Nanninga! (August 6, 2019!)